ALISTAIR MACLEAN

ULTIMELE ŞASE MINUTE

ALISTAR MACLEAN

Ultimele şase minute

În româneşte de Alexandru Brumaru şi Constantin Badea

Editura Univers
Bucureşti – 1976

Cuprins

PROLOG_____4
Capitolul I_____11
Capitolul II_____33
Capitolul III_____58
Capitolul IV_____82
Capitolul V_____102
Capitolul VI_____126
Capitolul VII_____150
Capitolul VIII_____181
Capitolul IX_____205
Capitolul X_____232
Capitolul XI_____262
Capitolul XII_____288
EPILOG_____312

PROLOG

3 mai 1958

Dacă o cutie de lemn de trei pe unu optzeci, montată pe o remorcă cu patru roţi, se poate numi birou, atunci, la data respectivă, mă aflam în biroul meu. Stăteam acolo de patru ore, începeau să mă doară urechile din cauza căştilor, iar dinspre mlaştini şi mare începea să se lase întunericul. Dar de-ar fi trebuit să stau toată noaptea, asta aş fi făcut, aş fi stat acolo toată noaptea; căştile acelea erau cel mai important lucru din lume. Ele erau singura legătură rămasă între mine şi tot ce-mi era mai drag pe lumea asta.

Trecuseră trei ore de când Pete ar fi trebuit să ia legătura cu mine. Era într-o cursă lungă la nord de Barranquilla, dar o mai făcusem de nenumărate ori până atunci. Aveam trei avioane tip D.C. care erau vechi, dar aveau motoare perfecte – pe măsura grijii permanente pe care le-o purtam. Pete era un pilot bun, Barry, un navigant excepţional, prognoza vremii în vestul Mării Caraibilor fusese bună şi era prea devreme pentru uragane în anotimpul acela.

Mi-era cu neputinţă să înţeleg de ce, de atâtea ceasuri; nu apăruseră în eter. După toate socotelile, trebuiau să fi depăşit deja cel mai apropiat punct şi se îndreptau acum spre nord, înspre Tampa, destinaţia lor. Oare să nu fi respectat instrucţiunile mele de a

trece prin Strâmtoarea Yucatan şi, în schimb, să fi zburat pe ruta directă pe deasupra Cubei? În perioada aceea, avioanelor care zburau pe deasupra Cubei sfâşiate de război li se puteau întâmpla tot felul de lucruri neplăcute. Nu părea probabil, şi, dacă mă gândeam la încărcătura pe care o duceau, părea chiar imposibil. Atunci când era vorba de riscuri, chiar şi de cele mai mici, Pete era mai prudent şi mai prevăzător decât mine.

În partea cealaltă, într-un colţ al biroului meu pe roţi, cânta încet un radio. Era un post de limbă engleză şi, a doua oară în seara aceea, un ghitarist din Sud cânta molcom despre moartea mamei sau soţiei sau iubitei sale – nu eram sigur a căreia dintre ele. Cântecul se numea „Trandafirul meu roşu a albit”. Roşul simboliza viaţa şi albul moartea. Roşu şi alb – culorile celor trei avioane ale firmei noastre – „Trans-Carib Air Charter”. M-am bucurat când melodia s-a terminat.

În birou nu erau cine ştie ce lucruri. O masă de lucru, două scaune, un dulap pentru dosare şi postul de emisie-recepţie, de tip „R.C.A.”, mare, alimentat de un cablu solid „T.R.S.”, care trecea prin orificiul din uşă şi şerpuia peste iarbă, noroi şi un colt al pistei de aterizare până la principalele clădiri ale aeroportului. Şi mai era o oglindă pe care o agăţase pe un perete Elizabeth, singura dată când fusese aici, şi pe care n-apucasem s-o scot.

M-am privit în oglindă şi asta a fost o greşeală. Părul negru, sprâncenele negre, ochii de un albastru închis şi faţa albă, trasă şi încordată, îmi reaminteau îngrijorarea mea disperată. Ca şi cum aş mai fi avut nevoie să mi se aducă aminte. Am întors capul şi am privit afară pe fereastră.

Nici aşa nu era mai bine. Unicul avantaj consta în faptul că nu mă mai vedeam. Dar nici altceva nu puteam vedea. Chiar şi pe cea mai bună vreme, tot nu prea aveai ce vedea prin fereastra aceea. Doar cei şaisprezece kilometri de pământ gol, dezolant, de pământ mlăştinos, drept, care se întindea de la aeroportul Stanley Field până la Belize. În dimineaţa aceea, în Honduras începuse anotimpul ploios. Picăturile mărunte de ploaie şiroiau în valuri nesfârşite pe singura fâşie de geam, norii sfâşiaţi se buluceau, zdrenţuiţi şi grăbiţi, slobozind ploaia care cădea oblic în pământul arid şi aburind, transformând lumea de dincolo de fereastră într-un abis cenuşiu şi ceţos.

Am lansat din nou semnalul nostru de apel. Acelaşi rezultat ca şi după celelalte cinci sute de încercări. Am schimbat lungimea de undă ca să controlez dacă recepţia continua să funcţioneze normal; am auzit o succesiune de voci, paraziţi, cântece, muzică şi, atunci, am revenit din nou pe frecvenţa noastră.

Era cel mai important zbor pe care Compania „Trans-Caraib Air Charter” îl făcuse vreodată, iar eu trebuia să zac aici, în acest minuscul birou anexă, aşteptând la nesfârşit carburatorul de schimb care nu mai venea. Şi până nu-l primeam, „DC”-ul acela roşu şi alb, parcat la mai puţin de cincizeci de metri mai încolo, pe platforma din faţa hangarului, îmi era cam tot atât de folositor ca şi o pereche de ochelari de soare.

Din Barranquilla decolaseră. De asta eram sigur. Primisem primele ştiri cu trei zile în urmă, în ziua în care sosisem aici, şi telegrama cifrată nu menţionase nimic despre niciun fel de încurcătură. Totul era foarte secret, doar trei înalţi funcţionari aveau

cunoştinţă despre această afacere. Compania Lloyd fusese de acord să-şi asume riscul – deşi cu una din cele mai mari prime de asigurare. Nici ştirile auzite la radio despre o tentativă de lovitură de stat întreprinsă ieri de elemente pro-dictatoriale, pentru a împiedica alegerea liberalului Lleras, nu mă îngrijorase prea mult, fiindcă, deşi toate avioanele militare şi serviciile aeriene interne fuseseră reţinute la sol, companiile aeriene străine constituiau o excepţie; cu situaţia economică în care se găsea Columbia în acel moment, nu-şi permitea să supere nici pe cei mai săraci străini, iar noi intram, oarecum, în această categorie.

Dar eu n-am vrut să ne asumăm niciun risc. I-am telegrafiat lui Pete să-i ia cu el pe Elizabeth şi pe John. Dacă cine nu trebuie ajunge să preia puterea la 4 mai – adică mâine – şi află în ce afacere ne băgasem, Compania „Trans-Caraib Air Charter” o sfecleşte. Şi încă rapid. Dar cu suma fabuloasă care se oferise pentru acest transport la Tampa…

Căştile îmi pocniră în urechi cu un zgomot de paraziţi, slab, dar pe frecvenţa noastră. Ca atunci când cineva încearcă să prindă un post. Am bâjbâit după butonul de volum, l-am învârtit la maximum, am reglat schimbătorul lungimii de undă, mişcându-l câte puţin când într-o parte când în alta, şi am ascultat cu auzul încordat ca niciodată în viaţa mea. Dar, nimic. Niciun glas, niciun semnal Morse, absolut nimic. Am dat la o parte una din căşti şi am întins mâna după un pachet de ţigări.

Radioul continua să funcţioneze. A treia oară în seara aceea şi după nici cincisprezece minute de când îl auzisem ultima dată, cineva cânta iar „Trandafirul meu roşu a albit”.

Nu l-am mai putut suporta. Mi-am smuls căştile, m-am dus la radio şi l-am stins cu o smucitură atât de puternică, încât era să-i rup butonul şi m-am aplecat după sticla de sub masă. Mi-am turnat vârtos în pahar şi apoi mi-am pus din nou căştile.

— C.Q.R cheamă C.Q.S.! C.Q.R. cheamă C.Q.S.! Mă auzi? Mă auzi? Terminat.

Când am sărit să apuc butonul de emisie şi microfonul, whiskyul s-a vărsat pe birou iar paharul a căzut şi s-a spart cu un clinchet pe duşumeaua de lemn.

— Aici C.Q.S.! Aici C.Q.S.! am strigat. Pete, tu eşti, Pete? Terminat.

— Da, eu sunt. Pe ruta stabilită şi conform orarului. Iartă-mă pentru întârziere. Vocea era slabă şi îndepărtată, dar nici chiar tonul sec, metalic al difuzorului nu reuşea să-i ascundă încordarea, supărarea.

— Stau aici de ceasuri întregi.

Propria-mi enervare îmi răzbătea în glas odată cu uşurarea şi, deîndată ce mi-am dat seama de asta, am şi regretat.

— Ce necazuri aţi avut, Pete?

— Păi, ceva s-a întâmplat. Vreun glumeţ o fi aflat ce avem la bord. Sau poate, pur şi simplu, nu i-am fost simpatici. A pus un exploziv în spatele radioului. Detonatorul s-a aprins, capsa s-a aprins şi ea, dar încărcătura – gelignită sau T.N.T.[1] sau ce-o fi fost – n-a explodat. Radioul s-a stricat aproape de tot. Noroc că Barry luase cu el o cutie plină cu piese de schimb. Tocmai l-a terminat de reparat.

Faţa mi se înmuiase de transpiraţie şi mâinile îmi

[1] Trotil.

tremurau. Dar, când am vorbit din nou, îmi recâştigasem glasul normal.

— Vrei să spui că cineva a plasat în avion o bombă? Cineva a încercat să vă arunce în aer?

— Exact.

— E cineva... cineva rănit? Aşteptam cu spaimă răspunsul.

— Linişteşte-te, frăţioare. Numai radioul.

— Slavă Domnului. Să sperăm că totul s-a terminat.

— Nicio grijă. În afară de asta, acum avem un câine de pază. Un avion al Forţelor Armate Aeriene ale S.U.A. se ţine după noi de treizeci de minute. Pesemne Barranquilla a cerut prin radio o escortă pentru a ne conduce. Pete râse sec. La urma urmei, americanii au şi ei un interes în încărcătura asta pe care o avem la bord.

— Ce fel de avion? Eram nedumerit. Era nevoie de un pilot foarte bun ca să iasă la patru, cinci sute de kilometri de ţărm, în Golful Mexic, şi să ia în primire, fără un ghidaj direcţionat prin radio, un avion venind din direcţia opusă. Ai fost prevenit de asta?

— Nu. Dar fii fără grijă – e absolut autentic. Am vorbit cu el chiar adineaori. Ştie totul despre noi şi despre încărcătura noastră. E un Mustang vechi, echipat cu rezervoare de cursă lungă – un avion de luptă cu reacţie nu putea să rămână în aer atât de mult timp.

— Înţeleg. Aşa eram eu, îmi făceam, totdeauna, probleme din nimic. Pe ce direcţie eşti acum?

— 0,40 fix.

— Poziţia?

Spuse ceva ce nu am putut înţelege. Recepţia se înrăutăţea, iar paraziţii erau în creştere.

— Repetă, te rog.

— Barry tocmai o calculează. A fost prea ocupat cu repararea radioului ca să mai poată urmări cursul de navigaţie. Urmă o pauză. Zice că mai durează două minute.

— Dă-mi-o pe Elizabeth.

— Bine.

O altă pauză, apoi s-a auzit glasul care reprezenta pentru mine mai mult decât lumea întreagă.

— Bună, iubitule. Îmi pare rău că te-am făcut să tragi o asemenea spaimă. Asta era Elizabeth: îi părea rău că *m-a* speriat pe *mine,* dar niciun cuvânt despre ea însăşi.

— Te simţi bine? Vreau să zic, eşti sigură că...

— Desigur. Şi vocea ei se auzea slabă şi îndepărtată, dar veselia, curajul şi râsul ei mi-ar fi încălzit inima şi dacă s-ar fi aflat la o depărtare de zece mii de kilometri.

— Aproape am ajuns. Văd în faţă luminile uscatului. Un moment de linişte, apoi foarte încet, o şoaptă uşoară: Te iubesc, dragul meu.

— Cu adevărat?

— Veşnic, veşnic, veşnic.

M-am lăsat pe spate în scaun, fericit, relaxat şi confortabil, apoi am sărit în picioare, aplecându-mă peste transmiţător, în clipa în care s-a auzit exclamaţia bruscă a Elizabethei şi, apoi, strigătul strident şi repezit al lui Pete.

— Vine în picaj spre noi! Bestia vine în picaj asupra noastră şi trage! Cu toate tunurile! Vine drept...

Vocea se transformă într-un geamăt bolborosit şi sufocat, un geamăt dureros, acoperit de un strigăt ascuţit de femeie îngrozită şi, în aceeaşi clipă, bubuitul sacadat al exploziei obuzelor de tun îmi zgâlţâi căştile de pe cap. Totul a durat două secunde,

poate nici atât. Apoi nu s-a mai auzit nicio împuşcătură, niciun geamăt, niciun ţipăt. Nimic.

Două secunde. Numai două secunde pentru a-mi răpi tot ce aveam mai scump în viaţă, două secunde pentru a mă lăsa singur într-o lume goală, tristă şi fără sens.

Trandafirul meu roşu albise.

Capitolul I

Nu ştiu exact cum mă aşteptasem să arate omul din spatele biroului înalt, lustruit, de mahon. Presupun că, în subconştient, mă aşteptasem să se potrivească imaginei greşite pe care mi-o formasem din cărţile citite sau din filme, plăceri pe care mi le permiteam frecvent, dar total neselectiv, cu multă vreme în urmă, când aveam timp pentru aşa ceva.

Singura variaţie admisă în înfăţişarea judecătorilor de la tribunalele teritoriale din sud-estul Statelor Unite, credeam eu, era în ceea ce priveşte greutatea. Unii, îmi închipuiam eu, erau uscaţi, sfrijiţi şi vânoşi, iar alţii, cu o guşă triplă şi cu o statură pe potriva acesteia. Dar dincolo de asta, orice îndepărtare de la normă era de neconceput. Judecătorul era, invariabil, un om în vârstă; uniforma lui era un costum alb, şifonat, cămaşă de culoare foarte deschisă, cravată-şiret şi o pălărie panama, cu o panglică colorată, dată pe spate; faţa îi era de obicei roşie, nasul purpuriu, capetele mustăţii alb-argintii lăsate în jos a la Mark Twain, erau mânjite cu *burbon* sau *julep* sau cu orice se obişnuia să se bea prin părţile acelea; expresia feţei era de obicei distantă, ţinuta aristocratică, principiile morale înalte, iar inteligenţa, doar moderată.

Judecătorul Mollison mi-a produs o mare dezamăgire. Nu avea niciuna din caracteristicile amintite, în afară, poate, de principiile morale, dar

acestea nu erau vizibile. Era tânăr, proaspăt bărbierit, impecabil îmbrăcat într-un costum de lână, tropical, gri deschis, bine croit, cu o cravată ultraconservatoare; în ce priveşte julepul, mă îndoiesc dacă s-a uitat vreodată la un bar pentru altceva decât pentru a se întreba cum l-ar putea închide; arăta blajin, dar nu era; arăta inteligent şi era. Era foarte inteligent, al naibii de ascuţit la minte. M-a ţintuit cu privirea sa sfredelitoare ca pe o insectă într-un ac şi, cu o expresie degajată, care nu mi-a plăcut deloc, se uita la mine cum mă agitam.

— Ei, hai, spuse el cu blândeţe. Aşteptăm un răspuns, domnule... ăăă... Chrysler. Nu spusese, în mod intenţionat, că nu crede că numele meu este Chrysler, dar dacă printre spectatorii prezenţi era vreunul căruia îi scăpa sensul acestor cuvinte, el ar fi trebuit mai bine să stea acasă. De bună seamă, asta nu a scăpat nici grupului de eleve cu ochi rotunzi, care adunau curajos note bune pentru cursul lor de educaţie cetăţenească, aventurându-se în atmosfera aceasta de păcat, viciu şi fărădelege; nu i-a scăpat nici fetei cu ochi trişti şi părul blond închis, care şedea liniştită în banca din faţă şi chiar şi tipul acela tuciuriu, cu mutră de gorilă, care şedea cu trei bănci mai în spate, părea să înţeleagă. În orice caz, nasul lui spart, de sub spaţiul îngust dintre sprâncene şi linia părului, păru să zvâcnească. Poate numai din cauza muştelor. Sala de judecată era plină de aceste insecte. Mă gândeam iritat că, dacă aparenţele sunt o reflectare a caracterului, el ar fi trebuit să fie în boxă, iar eu, în sală, uitându-mă la el. M-am întors spre judecător:

— Este a treia oară. Domnule judecător, că ai dificultăţi în a-ţi aminti numele meu, am spus eu cu

reproş. În curând, unii din cetăţenii mai inteligenţi care ascultă aici o să se agaţe de asta. Aşa că, prietene, ar trebui să fii mai atent.

— Nu sunt prietenul dumitale. Vocea judecătorului Mollison era precisă şi legală şi tonul îi întărea afirmaţia. Şi aici nu suntem la un proces. Nu există juraţi care să fie influenţaţi. Aceasta este doar o audiere, domnule... ăăă... Chrysler.

— Chrysler. Nu, ăăă, Chrysler. Dar ai să faci dumneata pe dracu în patru ca să se transforme în proces. Nu-i aşa, domnule judecător?

— Te sfătuiesc să fii atent atât la felul cum vorbeşti, cât şi la modul cum te porţi, spuse aspru judecătorul. Nu uita că am puterea să te trimit înapoi la închisoare pe termen nedeterminat. Încă o dată, unde îţi este paşaportul?

— Nu ştiu. L-am pierdut, presupun.

— Unde?

— Dacă aş şti, nu l-aş fi pierdut.

— Suntem conştienţi de asta, spuse sec judecătorul. Dar dacă am putea localiza perimetrul, am putea înştiinţa posturile respective de poliţie, cărora s-ar putea să li-l fi predat cineva. Când ai observat prima dată că nu mai ai paşaportul şi unde te aflai atunci?

— Cu trei zile în urmă. Şi dumneata ştii tot atât de bine ca şi mine unde eram atunci. Şedeam în sufrageria motelului La Contessa, mâncam şi îmi vedeam de treaba mea, când Sălbaticul Bill Hickok, aici de faţă, şi potera lui au sărit la mine. Am făcut un gest spre şeriful foarte mic de statură, îmbrăcat într-o haină de alpaca, care şedea pe un scaun de trestie în faţa băncii judecătorului şi m-am gândit că în Marble Springs nu aveau o limită de înălţime pentru poliţişti;

şeriful, plus pantofii cu tocuri înalte, nu atingeau, împreună, mai mult de un metru şaizeci şi ceva. Ca şi judecătorul, şeriful era pentru mine o mare dezamăgire. Deşi nu mă aşteptasem să văd un om al legii din Vestul Sălbatic, echipat cu tradiţionalul Colt, căutasem să văd măcar o insignă, un pistol acolo. Dar nici urmă de insignă, nici de pistol. Cel puţin eu unul nu vedeam. Singura armă vizibilă în judecătorie era un revolver Colt cu ţeavă scurtă, înfipt în tocul poliţistului care stătea la câţiva metri în dreapta mea.

— Nu au sărit la dumneata, spuse răbdător judecătorul Mollison. Căutau un deţinut care evadase din lagărul învecinat în care este ţinut unul din grupurile noastre de muncitori de construcţii de drumuri, formate din puşcăriaşi. Marble Springs este un oraş mic şi străinii sunt uşor de identificat. Dumneata eşti străin. Era firesc...

— Firesc! l-am întrerupt eu. Uite ce-i, domnule judecător, am vorbit cu tipul de la penitenciar. El spune că deţinutul a evadat la ora şase după-amiază. Cavalerul ăsta Singuratic m-a agăţat la ora opt. Adică trebuia să evadez, să-mi tai cu fierăstrăul fiarele, să fac o baie, să mă spăl pe cap, să-mi fac manichiura şi să mă bărbieresc, să-mi iau măsura, să-mi fac proba unui costum la croitor, să-mi cumpăr rufărie de corp, cămaşă şi pantofi...

— Asemenea lucruri s-au mai întâmplat şi altă dată, întrerupse judecătorul. Un om disperat, cu o armă sau ciomag...

— ...şi să-mi las părul să crească cu şapte centimetri şi jumătate, toate astea într-un interval de două ore? am terminat eu.

— Era întuneric acolo înăuntru, domnule judecător... începu şeriful, dar Mollison îi făcu semn să

tacă.

— Te-ai opus să fii interogat şi percheziţionat. De ce?

— Aşa cum am spus, eu îmi vedeam de treburile mele. Eram într-un restaurant respectabil şi n-am jignit pe nimeni. Şi acolo de unde vin eu, nimeni n-are nevoie de o autorizaţie statală pentru a putea respira şi a se plimba.

— Nici aici n-are nevoie, spuse judecătorul cu răbdare. Tot ce ţi s-a cerut era un permis de conducere, carnet de asigurare, carnet de asistenţă socială, scrisori vechi, orice fel de act de identificare. Ai fi putut să te conformezi.

— Şi eu am dorit asta.

— Atunci, de ce toate astea? Judecătorul făcu semn cu capul spre şerif. I-am urmărit privirea. Chiar de când l-am văzut prima oară la motelul La Contessa, m-a izbit faptul că şeriful nu era deloc un bărbat bine şi trebuie să admit că plasturele de pe frunte, de-a curmezişul bărbiei şi de pe colţul gurii nu reuşeau să-l facă mai frumos!

— Şi ce... ai fi vrut? am ridicat eu din umeri. Când băieţii mari se apucă de joacă, băieţeii ar trebui să stea acasă cu mămica lor. Şeriful se ridicase pe jumătate, îşi mijise ochii şi strângea braţele de trestie ale scaunului cu atâta înverşunare, încât i se albiseră pumnii. Judecătorul, însă, îi făcu nerăbdător semn să se aşeze. Cele două gorile pe care le avea cu el au început să mă brutalizeze. Am fost în legitimă apărare.

— Dacă te-au asaltat, întrebă cu asprime judecătorul, cum explici faptul că unul din poliţişti este încă în spital cu ligamentele de la genunchi vătămate, iar celălalt are un os molar fracturat, în

timp ce dumneata n-ai niciun semn?

— Şi-au pierdut antrenamentul, domnule judecător. Statul Florida ar trebui să cheltuiască mai mulţi bani ca să-i înveţe pe poliţişti să-şi poarte singuri de grijă. Poate dacă ar mânca mai puţini crenvurşti şi ar bea mai puţină bere...

— Încetează! Urmă o scurtă pauză în care judecătorul păru că luptă cu sine ca să-şi recapete autocontrolul, iar eu mi-am aruncat din nou privirile prin sala de judecată. Elevele continuau să aibă ochii holbaţi de uimire; asta întrecea tot ce li se prezentase până acum la orele de educaţie cetăţenească. Fata cu părul blond închis din rândul din faţă se uita la mine cu o expresie curioasă şi pe jumătate perplexă, ca şi cum ar fi încercat să rezolve o enigmă; în spatele ei, cu privirea pierdută în infinit, omul cu nasul spart continua să mestece cu o regularitate maşinală mucul unei ţigări de foi stinse; reporterul juridic local părea adormit; omul de serviciu de la uşă supraveghea scena cu o detaşare olimpiană; dincolo de el, prin uşa deschisă, puteam vedea strălucirea orbitoare a soarelui acelei după-amieze târzii inundând strada prăfuită şi albă. Iar dincolo de aceasta, fragmentată de frunzele şi trunchiurile rare ale unei pădurici de palmieri pitici, unda scânteietoare a luminii soarelui reflectându-se în depărtare în apa verde a Golfului Mexic... Judecătorul păru să-şi fi recâştigat, între timp, stăpânirea de sine.

— Am stabilit, spuse el apăsat, că dumneata eşti un om brutal, nemilos, insolent şi violent. De asemenea, porţi asupra dumitale o armă – un pistol de calibru mic, *Lilliput,* cred că aşa i se spune. Aş putea, de pe acum, să te acuz de sfidare la adresa curţii, de obstrucţie şi agresiune împotriva unor

agenţi de poliţie în exerciţiul funcţiunii şi de port ilegal de armă. Dar n-o voi face. Tăcu o clipă, apoi continuă: Preferăm să-ţi aducem acuzaţii mult mai serioase.

Reporterul deschise, pentru o clipă, ochii, se răzgândi şi păru să adoarmă iarăşi. Omul cu nasul spart îşi scoase trabucul, îl examină, îl puse la loc în gură şi-şi continuă mestecatul metodic. Eu n-am spus nimic.

— Unde ai fost înainte de a veni aici? întrebă brusc judecătorul.

— La St. Catherine.

— Nu la asta mă refeream. Cum ai ajuns aici de la St. Catherine?

— Cu maşina.

— Descrie maşina şi şoferul.

— Aş spune, o limuzină verde. Persoanele – un om de afaceri de vârstă mijlocie cu soţia. El era cărunt, ea blondă.

— Asta-i tot ce-ţi poţi aminti? întrebă Mollison politicos.

— Asta-i tot.

— Presupun că-ţi dai seama că această descriere se potriveşte unui milion de cupluri şi de automobile.

— Ştii şi dumneata cum se întâmplă, am dat eu din umeri. Când nu te aştepţi să fii interogat despre ceea ce ai văzut, nu te preocupă...

— Exact, exact. Când voia, putea fi foarte sarcastic, acest judecător. Firește, era o maşină dintr-un alt stat?

— Da. Dar nu firește.

— Eşti proaspăt sosit în ţara noastră şi ştii deja cum să identifici tăbliţele de la...

— Ziceau că vin de la Philadelphia. Cred că asta

este o localitate dintr-un alt stat, nu?

Reporterul îşi drese glasul. Judecătorul îl potoli cu o privire rece, apoi se întoarse iar spre mine.

— Şi ai ajuns în St. Catherine, venind de la...?

— Miami.

— Cu aceeaşi maşină, fireşte?

— Nu. Cu autobuzul.

Judecătorul se uită la grefierul tribunalului, care scuturâ încet din cap, apoi se întoarse iarăşi spre mine. Expresia de pe faţa lui nu era tocmai amicală.

— Nu eşti numai un mincinos dezinvolt şi neobrăzat, Chrysler – lăsase la o parte *domnule* şi am presupus că vremea politeţurilor trecuse. Eşti, în egală măsură, şi imprudent. Nu există nicio linie de autobuz de la Miami la St. Catherine. Noaptea trecută ai fost în Miami?

Am dat afirmativ din cap.

— Într-un hotel, continuă el. Dar, desigur, ai uitat numele hotelului?

— Ei bine, de fapt...

— Scuteşte-ne. Judecătorul îşi ridică mâna. Insolenţa dumitale întrece orice limită şi acest tribunal nu mai tolerează să fie batjocorit. Am auzit destule. Maşini, autobuz, St. Catherine, hoteluri, Miami – minciuni, numai minciuni. N-ai fost în viaţa dumitale la Miami. De ce crezi că te-am reţinut trei zile?

— Spune-mi dumneata, l-am încurajat.

— O să-ţi spun. Pentru a face cercetări ample. Am verificat la autorităţile de imigrare şi la fiecare linie aeriană care soseşte la Miami. Numele dumitale nu figurează pe nicio listă de pasageri sau de străini şi, în ziua aceea, n-a fost văzut nimeni care să corespundă portretului dumitale. Nu eşti un om care să fie uşor

trecut cu vederea.

Înţelegeam foarte bine ce voia să spună. Aveam părul cel mai roşu şi sprâncenele cele mai negre pe care le văzusem vreodată la cineva şi această combinaţie era foarte bătătoare la ochi. Eu mă obişnuisem cu ea, dar trebuie să recunosc că mi-a luat ceva timp până când am reuşit. Şi la asta se adăuga un şchiopătat permanent şi o cicatrice care se întindea de la colţul sprâncenei drepte până la lobul urechii. Aşa că, în ce priveşte identificarea, eram tot ce-şi putea visa un poliţist.

— Din câte am putut noi constata, continuă rece judecătorul, ai spus o singură dată adevărul. Numai o dată.

Se întrerupse pentru a se uita la tânărul care deschisese chiar atunci uşa ce dădea spre nişte birouri din spatele sălii de judecată şi-şi ridică uşor interogativ sprâncenele. Niciun semn de nerăbdare, nicio iritare; tot numai calm; judecătorul Mollison nu era omul care să fie uşor dus de nas.

— A sosit chiar acum pentru dumneavoastră, spuse temător băiatul, arătând un plic. Un mesaj prin radio. M-am gândit...

— Adu-l încoace. Judecătorul aruncă o privire spre plic, dădu din cap, nu se ştie precis către cine, apoi se întoarse la mine.

— După cum spuneam, dumneata ai spus adevărul doar o singură dată. Ai spus că ai sosit aici venind de la Havana; Într-adevăr, aşa este. Asta ai uitat-o acolo, la postul de politie unde ai fost ţinut pentru interogatoriu şi proces. Băgă mâna într-un sertar şi ridică o cărţulie, de culoare albastră, aurie şi albă. O recunoşti?

— Un paşaport britanic, am spus eu calm. N-am

ochi telescopici, dar presupun că trebuie să fie al meu, altfel n-ai face atâta tămbălău cu el. Dacă a fost tot timpul la dumneata, atunci de ce...?

— Am încercat doar să descoperim gradul necinstei dumitale, care este absolut completă, şi al onestităţii dumitale, care se dovedeşte inexistentă. Se uită la mine curios. Desigur, trebuie să ştii ce înseamnă asta: dacă avem paşaportul, deţinem şi multe alte date în plus. Pari indiferent. Eşti un individ foarte tare, Chrysler, sau foarte periculos; sau poate eşti pur şi simplu prost?

— Ce vrei să fac? am întrebat. Să leşin?

— Poliţia şi autorităţile noastre de imigrare se întâmplă să fie, pentru moment cel puţin, în relaţii foarte bune cu colegii lor cubanezi. (Se poate ca judecătorul să nici nu fi auzit exclamaţia mea). Telegramele noastre către Havana ne-au furnizat mult mai multe date decât acest paşaport; ele ne-au furnizat informaţii mult mai interesante. Numele dumitale nu este Chrysler, ci Ford. Ai petrecut doi ani şi jumătate în Indiile de Vest şi eşti binecunoscut în toate insulele principale din acea regiune.

— Faima, domnule judecător. Când ai atâţia prieteni...

— Proasta reputaţie. Ai ispăşit, în doi ani, trei mici condamnări la închisoare. Judecătorul Mollison răsfoia nişte hârtii pe care le ţinea în mână. Nu apare niciun mijloc cunoscut de trai, în afară de munca de expert prestată la o firmă de salvare şi submersiune din Havana. Îşi ridică privirea şi se uită la mine. Şi în ce... calitate ai lucrat la această firmă?

— Le spuneam cât de adâncă este apa. Se uită la mine îngândurat, apoi reveni la hârtiile sale.

— Ai fost asociat cu nişte criminali şi

contrabandişti, continuă el. Îndeosebi criminali despre care se ştie că se ocupă cu furtul şi contrabanda de pietre şi metale preţioase. Despre care se ştie că au instigat sau au încercat să instige la conflicte de muncă în Nassau şi Manzanillo, pentru scopuri bănuite a fi altele decât politice. Ai fost expulzat din San Juan, Haiti şi Venezuela. Ai fost declarat *persona non grata* în Jamaica şi ţi s-a refuzat permisul de debarcare la Nassau, în insulele Bahamas. Se opri şi se uită la mine. Un cetăţean britanic indezirabil chiar pe teritorii britanice.

— Prejudecăţi, domnule judecător.

— Evident, ai intrat ilegal în Statele Unite. Judecătorul Mollison era un om greu de scos din pasul lui. Nu pretind că ştiu cum ai făcut-o, se întâmplă mereu prin părţile acestea. Probabil prin Key West – ai debarcat, noaptea, undeva între Port Charlotte şi oraşul nostru. Nu contează. Aşa că, în afară de atac împotriva poliţiştilor şi port ilegal de armă, poţi fi acuzat de intrare ilegală în ţară. Ford, un om cu antecedentele dumitale se poate alege cu o sentinţă aspră pentru toate astea. Cu toate acestea, dumneata n-ai să fii condamnat, cel puţin nu aici. Am consultat autorităţile serviciului de imigraţie şi ele sunt de acord cu mine că ceea ce corespunde cel mai bine acestui caz este expulzarea. Nu ne trebuie pe teritoriul nostru nici picior de individ ca dumneata. Am înţeles de la autorităţile cubaneze că ai evadat din arestul în care te aflai sub învinuirea de incitare la violenţă printre docheri şi acuzaţia de tentativă de împuşcare a poliţistului care te arestase. Pentru asemenea delicte, în Cuba se aplică pedepse grele. Prima acuzaţie nu constituie un delict pentru care să poţi fi extrădat, iar pentru a doua, n-am avut nicio

cerere de la autorităţile competente. Totuşi, aşa cum spuneam, nu intenţionăm să aplicăm legile de extrădare, ci de expulzare şi o să te expulzăm la Havana. Autorităţile în drept vor fi la faţa locului pentru a te întâmpina când avionul va ateriza mâine dimineaţă.

Am rămas în continuare calm şi n-am spus nimic. În sala de judecată se aşternuse tăcerea. Apoi am tuşit uşor şi am spus:

— Domnule judecător, sunt de părere că asta este de-a dreptul urât din partea dumitale.

— Depinde de punctul de vedere, spuse el indiferent. Se sculă ca să plece, zări plicul pe care i-l adusese tânărul şi spuse: Nu, stai puţin, şi se aşeză din nou, desfăcând plicul. Îmi zâmbi sumbru şi scoase foile subţiri de hârtie. Ne-am gândit să rugăm Interpolul să afle ce se ştie despre dumneata în propria dumitale ţară, deşi acum nu-mi prea vine să cred că vom mai primi alte informaţii folositoare. Avem tot ce dorim... Nu, nu, aşa credeam şi eu, aici nu-i nimic nou, necunoscut... neînregistrat. Aşteaptă puţin, totuşi, un moment! Vocea calmă, tihnită, se transformă brusc într-un strigăt, care-l făcu să sară în sus ca un arc pe reporterul somnolent şi să se repeadă după carnetul de notiţe şi stiloul care se împrăştiaseră pe duşumea. Stai puţin!

Reciti prima pagină a telegramei:

— 37th Rue Paul Valéry, Paris, citi el repede *Primit cererea dvs.,* etc. etc. *Regretăm să informăm niciun criminal înregistrat în fişa de cartotecă sub numele John Chrysler. Ar putea fi oricare din alţi patru sub acest nume fals, dar improbabil; identificarea imposibilă fără indice cefalic şi amprente. Asemănare remarcabilă din descrierea dvs. cu defunctul John*

Montague Talbot. Motivele cererii dvs. şi urgentarea necunoscute, dar anexat rugăm primiţi copie sumară despre principalele caracteristici ale vieţii lui Talbot. Regretăm nu putem ajuta mai departe etc. etc.

John Montague Talbot. Înălţime un metru optzeci, greutate 92 kg, părul roşu închis, despărţit mult în partea stângă, ochii albastru închis, sprâncenele groase, negre, cicatrice de cuţit deasupra ochiului drept, nasul acvilin, dinţii excepţionali de uniformi. Umărul stâng perceptibil mai ridicat decât cel drept datorită unui şchiopătat destul de puternic.

Judecătorul se uită la mine, iar eu mă uitam afară prin uşă; trebuia să recunosc că descrierea nu era deloc rea.

— Data naşterii: necunoscută, probabil începutul anilor ’20. Locul naşterii: necunoscut. Niciun document despre cariera militară. Absolvit Universitatea Manchester 1948, cu licenţă de inginer. Angajat de trei ani la Siebe, Gorman & Co. Se întrerupse şi se uită aspru la mine. Cine sunt *Siebe, Gorman & Co?*

— N-am auzit niciodată de ei.

— Fireşte că nu. Dar eu, da. O binecunoscută firmă europeană de construcţii mecanice, specializată, printre altele, în echipament de submersiune marină de toate tipurile. Se potriveşte destul de bine cu angajarea dumitale la o firmă de salvare subacvatică din Havana, nu-i aşa? Era clar că nu aştepta vreun răspuns, deoarece imediat îşi reluă cititul.

Specializat în salvări şi recuperări din ape adânci. Plecat de la Siebe, Gorman, *angajat firmă olandeză de salvare, de unde concediat după optsprezece luni în urma anchetei privind dispariţie două lingouri de 14 kg, în valoare de 60.000 dolari recuperate de firmă*

în portul Bombay de pe epava cargoului de muniţii şi valori de tezaur Fort Stikene *care explodase acolo la 14 aprilie 1914. Reîntors Anglia, angajat firmă de salvare şi submersiune, asociat cu Corners Moran, hoţ de bijuterii notoriu, în timpul lucrărilor de salvare pe* Nantucket Light *scufundat în apropierea ţărmurilor Alabamei, iunie 1955, transportând o încărcătură preţioasă de diamante de la Amsterdam la New York. Bijuterii salvate în valoare de 80.000 dolari lipseau. Talbot şi Moran urmăriţi la Londra, arestaţi, scăpaţi din vagonul de poliţie când Talbot împuşcat poliţist cu pistol automat mic, ascuns. Ca urmare poliţistul murit.*

Mă aplecasem mult înainte, cu mâinile strâns încleştate de marginile boxei. Toate privirile erau îndreptate asupra mea. Dar eu nu-l vedeam decât pe judecător. Nu se auzea un sunet în sala aceea îmbâcsită, în afară de bâzâitul adormitor al muştelor care zburau sus, aproape de plafon, şi de foşnetul uşor al unui ventilator mare din tavan.

— Talbot şi Moran, descoperiţi în sfârşit, într-un depozit de obiecte de cauciuc de pe malul râului. Judecătorul Mollison citea acum încet, aproape ezitând, ca şi cum îi trebuia timp pentru a aprecia semnificaţia celor citite. *Înconjuraţi, n-au ţinut seama de ordinul de predare. Două ore au rezistat tuturor încercărilor poliţiei înarmată cu pistoale şi folosind bombe cu gaze lacrimogene pentru a le da de cap. În urma unei explozii, tot depozitul măturat de un incendiu puternic, incontrolabil. Toate ieşirile păzite, dar nicio încercare de scăpare. Ambii pieriţi în foc. Douăzecişipatru ore mai târziu pompierii nu au găsit nicio urmă a lui Moran –* se crede *că a fost aproape complet ars. Rămăşiţele carbonizate ale lui Talbot*

identificate cu precizie după inelul cu rubin purtat pe mâna stângă, catarama de alamă de la ghete şi pistolul automat german 4,25 pe care îl purta de obicei...

Vocea judecătorului se pierdu parcă în depărtare şi el rămase câteva clipe pe gânduri. După care, se uită mirat la mine, ca şi cum nu i-ar fi venit să creadă ceea ce vedea, clipi, apoi îşi roti privirea până când ajunse să se uite la omuleţul de pe scaunul de trestie.

— O armă de 4,25 mm, domnule şerif? Ştii cumva...?

— Da. Ochii şerifului erau de gheaţă, răi şi necruţători, iar vocea exact în ton cu expresia. E ceea ce noi numim automat calibru 0,21 şi, din câte ştiu eu, există o singură marcă de pistol de felul acesta – un *Lilliput* german.

— Cel care se afla asupra deţinutului când l-ai arestat. Era o afirmaţie, nu o întrebare. Şi poartă un *inel cu rubin* pe mâna stângă. Judecătorul clătină iarăşi din cap şi apoi se uită lung la mine. Se putea vedea cum, încetul cu încetul, locul neîncrederii îl lua convingerea fermă. Lupu-şi schimbă părul, dar năravul ba. Eşti căutat pentru omucidere – poate două omucideri; cine ştie ce i-ai făcut complicelui dumitale în depozitul acela? Corpul găsit era al lui, nu al dumitale? În sală se aşternuse tăcerea, spaima şi nemişcarea. S-ar fi putut auzi şi căderea unui ac de gămălie.

— Un ucigaş de poliţişti. Şeriful îşi linse buzele, îşi ridică ochii spre Mollison şi repetă cuvintele în şoaptă: Un ucigaş de poliţişti. Pentru asta, în Anglia va fi spânzurat, nu-i aşa, domnule judecător?

Judecătorul îşi recăpătase din nou calmul.

— Nu este de competenţa acestui tribunal să...

— Apă! Glasul era al meu. Şi nici chiar în propriile-mi urechi nu răsună mai tare decât oftatul unui om în agonie. Eram aplecat mult peste marginea boxei şi, clătinându-mă uşor, mă sprijineam într-o mână, în timp ce, cu cealaltă, îmi ştergeam faţa cu batista. Avusesem timp suficient să plănuiesc totul şi cred că arătam exact aşa cum mă gândisem că trebuie să arăt. Cel puţin, aşa speram. Aaa... cred că voi leşina. Este... aveţi nişte apă pe aici?

— Apă? În glasul judecătorului se putea detecta şi iritarea, dar şi compasiunea.

— Mă tem că nu este...

— Acolo, am spus eu cu glas sufocat, arătând undeva, dincolo de poliţistul care mă păzea. Vă rog!

Poliţistul se întoarse – m-aş fi mirat să n-o facă – şi, în timpul acesta, m-am răsucit pe vârful picioarelor şi l-am izbit fulgerător chiar sub centură. Dacă aş fi lovit numai cu vreo şapte centimetri mai sus, în cureaua cu ţinte şi cu o cataramă grea de alamă, pumnul mi s-ar fi dezarticulat. Ecoul geamătului său brusc de durere mai răsuna încă în liniştea indignată a sălii când, în timp ce se prăbuşea, l-am răsucit, i-am scos din toc Coltul greu şi, legănându-l uşor, am început să-l plimb jur-împrejur. Încă înainte ca poliţistul să se fi lovit de marginea boxei şi să fi alunecat pe duşumea tuşind şi tânjind dureros după aer.

Am îmbrăţişat toată scena cu o privire rapidă, atotcuprinzătoare. Omul cu nasul spart se uita la mine cu o expresie de stupefacţie – atât cât puteau s-o oglindească trăsăturile sale primitive – cu gura căscată, cu chiştocul morfolit al trabucului atârnându-i, într-o poziţie imposibilă, de colţul buzei inferioare. Fata cu părul blond închis era aplecată înainte, cu ochii deschişi, mâna pe faţă, degetul mare sub bărbie

şi arătătorul îndoit peste gură. Judecătorul nu mai era el însuşi, arăta asemenea propriei sale efigii de ceară – încremenit în scaunul său, de parcă chiar atunci ar fi ieşit din mâinile sculptorului. Grefierul, reporterul, paznicul de la uşă erau la fel de ţepeni ca şi judecătorul, în timp ce grupul de eleve şi domnişoara bătrână care le păzea erau mai holbate ca oricând, dar curiozitatea dispăruse de pe faţa lor, fiind înlocuită, în schimb, de spaimă; adolescenta cea mai apropiată de mine avea sprâncenele mult arcuite în sus spre frunte, iar buzele îi tremurau; pe faţa ei se citea că era pe punctul să izbucnească, în orice moment, în plâns sau în ţipete. Speram, confuz, că nu va ţipa. Apoi, o clipă mai târziu, mi-am dat seama că asta nu mai conta, deoarece, probabil, în viitorul foarte apropiat, avea să izbucnească, oricum, o mare hărmălaie. Şeriful nu era însă chiar atât de neînarmat precum presupusesem eu; îşi ridică mâna să-şi caute pistolul.

Mişcarea lui nu fusese chiar acţiunea clară, rapidă, uluitoare cu care mă obişnuise cinematograful tinereţelor mele. Pulpanele fluturânde ale hainei sale de alpaca îi împiedicau mâna şi-l mai deranja şi braţul scaunului de trestie. Patru secunde pline se scurseră până când atinse mânerul pistolului.

— Să nu faci asta, domnule şerif! am spus eu repede. Arma din mâna mea este îndreptată direct asupra dumitale.

Dar curajul sau îndrăzneala nesăbuită a omuleţului părea să fie invers proporţională cu dimensiunile lui. Îţi puteai da seama, după ochi, după buzele care-i dezveleau dinţii strâns încleştaţi, pătaţi de tutun, că nimic nu-l va opri. Afară doar de un singur lucru. Cu mâna perfect întinsă am ridicat revolverul până când

cătarea mi-a ajuns la nivelul ochilor – chestia cu împuşcătura fulgerătoare, fără ochire de la înălţimea şoldului este numai pentru naivi – şi când mâna şerifului reapăru de sub pulpana vestonului, am apăsat pe trăgaci. Bubuitura răsunătoare a Coltului greu, multiplicată de câteva ori de pereţii micii săli de judecată, acoperi definitiv orice alt zgomot. Dacă şeriful a ţipat sau dacă glonţul l-a lovit în mână sau i-a lovit pistolul nimeni nu şi-a putut da seama. Tot ce puteam şti cu siguranţă era ceea ce vedeam: adică, braţul drept şi toată partea dreaptă a şerifului smucite de şoc şi pistolul zburând înapoi şi aterizând pe o masă la câţiva centimetri de carnetul de notiţe al reporterului năucit.

Coltul meu era acum îndreptat spre omul de la uşă.

— Vino în mijlocul nostru, prietene, l-am invitat. După înfăţişare, ai aerul că-ţi trece prin cap să chemi ajutoare. Am aşteptat până când a ajuns pe la mijlocul culoarului dintre scaune; apoi m-am întors repede deoarece în spatele meu am auzit un zgomot de busculadă.

Graba însă nu fusese atât de justificată. Poliţistul apucase să se scoale în picioare, dar asta e tot ce se mai putea spune acum despre el. Era încovoiat aproape în două, cu o mână ţinându-se de pântece şi cu încheieturile celeilalte măturând duşumeaua; ţipa ca din gură de şarpe, trăgând puternic aer în piept pentru a-şi uşura durerea. Apoi, încet, se ridică pe picioare, rămânând contorsionat. Pe faţa lui nu se citea teama, ci numai durere, mânie, ruşine şi o hotărâre de neînduplecat.

— Cheamă-ţi câinele de pază, domnule şerif, i-am spus eu poruncitor. Data viitoare o păţeşte rău de tot. Şeriful se uită la mine veninos şi rosti un singur

cuvânt, de netipărit. Era chircit în scaunul lui, ţinându-se strâns cu mâna stângă de încheietura mâinii drepte, ceea ce îi dădea înfăţişarea unui om prea preocupat de propria durere pentru a-şi mai bate capul cu necazurile altora.

— Dă-mi pistolul! ceru poliţistul cu un glas răguşit. Vorbea cu un glas strangulat, chiar şi aceste puţine cuvinte păru să le rostească cu greu. Făcuse un pas împleticit înainte şi se afla la nici doi metri de mine. Era un puşti, abia trecut de douăzeci şi unu de ani.

— Domnule judecător! am spus eu repede.

— Opreşte-te, Donnelly! Judecătorul Mollison îşi revenise din primul şoc, care-l amuţise. *Nu face asta!* Omul ăsta este un asasin. N-are ce pierde dacă mai ucide o dată. Stai pe loc.

— Dă-mi pistolul! Judecătorul Mollison vorbise parcă cu sine însuşi, atât de puţin efect avură cuvintele lui. Vocea lui Donnelly era seacă, lipsită de emoţie, vocea unui om a cărui hotărâre venea de undeva de dincolo de el. Nu mai era o simplă hotărâre, ci singura raţiune, obsesivă, a existenţei sale.

— Stai pe loc, fiule, am spus eu calm. Cum a zis şi judecătorul, eu n-am nimic de pierdut. Dacă mai faci un pas am să te împuşc în coapsă. Donnelly, îţi dai seama ce face un glonte de plumb turtit şi de mică viteză? Dacă atinge osul coapsei îl sfarmă atât de rău încât ai să fii ca mine, şchiop, tot restul vieţii; adică, atinge artera femurală, mai mult ca sigur că are să-ţi curgă sânge până mori, înainte ca... prostănacule!

A doua oară, sala de judecată se cutremură de bubuitul asurzitor şi de reverberaţiile cavernoase ale Coltului. Donnelly zăcea pe duşumea, cu ambele mâini strânse în jurul coapsei inferioare, uitându-se în

sus la mine cu o expresie de neînţelegere şi neîncredere năucă.

— Cândva trebuie să învăţăm cu toţii, am spus eu categoric. M-am uitat spre uşă, împuşcăturile ar fi trebuit să atragă atenţia, dar acolo nu era nimeni. Nu că-mi era frică de asta; în afară de cei doi agenţi – amândoi incapabili, pentru moment, să-şi facă datoria – care săriseră la mine în motelul La Contessa, şeriful şi Donnelly constituiau întreaga forţă poliţienească din Marble Springs. Dar chiar şi în această situaţie, orice amânare era pe cât de nebunească, pe atât de periculoasă.

— N-ai să ajungi departe, Talbot! Buzele subţiri ale şerifului se schimonosiră, făcând mişcări exagerate, când vorbi printre dinţii strâns încleştaţi. În cinci minute de la plecarea ta, toţi poliţiştii din regiune vor fi pe urmele tale; în cincisprezece minute alarma va fi dată pe tot cuprinsul statului. Se întrerupse tresărind, datorită unui spasm de durere care-i crispă faţa, iar când se uită din nou la mine, nu avea deloc o înfăţişare frumoasă. Se va da alarma pentru un asasin, Talbot, pentru un asasin înarmat; se va da ordin să se tragă fără somaţie, să fii prins viu sau mort.

— Ascultă, domnule şerif... începu judecătorul, dar nu apucă să spună mai mult.

— Iertaţi-mă, domnule judecător. Omul acesta îmi aparţine. Şeriful se uită în jos la poliţistul care zăcea gemând pe duşumea. În momentul în care a pus mâna pe pistol, a încetat să fie treaba dumneavoastră... Mai bine i-ai da drumul, Talbot; n-o să ai mult de alergat.

— Să se tragă fără somaţie, hm? am zis eu gânditor. Mi-am rotit privirea prin sală. Nu, nu, nişte

adevăraţi cavaleri n-au să facă una ca asta. S-ar putea să se gândească la moarte şi glorie, la ceva medalii care li s-ar putea agăţa pe piept...

— Ce dracu tot îndrugi acolo? întrebă şeriful.

— Nu trag ei în domnişoare de liceu. Am scuturat din cap, apoi am privit spre fata cu părul blond închis. Îmi pare rău, domnişoară, dumneata o să trebuiască să fii aceea.

— Ce... ce vrei să spui? Poate era speriată, poate numai o făcea pe speriata. Ce doreşti?

— Pe dumneata. Ai auzit ce a spus Cavalerul Singuratic – îndată ce mă văd, poliţiştii încep să tragă în tot ce mişcă. Dar n-au să tragă ei într-o fată, în special una aşa de frumoasă ca dumneata. Sunt la ananghie şi am nevoie de o poliţă de asigurare. Dumneata eşti poliţa. Hai să mergem!

— La naiba, Talbot, nu poţi să faci una ca asta! Judecătorul Mollison avea un glas răguşit, speriat. O faţă nevinovată. Îi pui viaţa în pericol.

— Nu eu, am precizat. Dacă-i va pune cineva viaţa în pericol, aceia o să fie prietenii acestui şerif.

— Dar... dar, domnişoara Ruthven este oaspetele meu. Eu... eu am invitat-o, aici, în după-amiaza aceasta, pentru...

— Încălcarea regulilor vechii ospitalităţi sudice. Ştiu! Emily Post[2] ar avea ceva de spus despre treaba asta. Am prins-o de braţ, am ridicat-o, nu prea delicat, în picioare şi am ieşit afară pe culoar. Grăbeşte-te, domnişoară, n-avem...

I-am eliberat braţul, am făcut un pas lung înainte pe coridor şi am lovit cu mânerul pistolului care se legăna. De câtva timp îl tot supravegheasem pe tipul

[2] Scriitoare americană (1873—1960).

cu nasul spart aşezat cu trei scaune în spatele fetei. Schimbările de expresie de pe peisajul răvăşit al trăsăturilor lui neandertalice, în timp ce se lupta să ajungă să ia, în sfârşit, o hotărâre, n-ar fi putut fi mai uşor de observat nici dacă s-ar fi manifestat prin sunet de clopoţei şi lumini colorate.

Era aproape vertical şi pe jumătate afară în culoar, cu mâna dreaptă băgată adânc sub reverul hainei, când patul Coltului meu îl izbi peste cotul drept. Lovitura îmi zgâlţâi până şi mie braţul, aşa că nu era greu de ghicit ce i-a făcut lui; destul de mult rău. Dacă era să judec după urletul de durere şi prăbuşirea lui bruscă la loc, pe bancă. Poate îl judecasem greşit, poate nu făcuse decât să bage mâna după un alt trabuc; asta, în orice caz, o să-l înveţe minte să nu mai poarte cutia cu trabucuri sub subţioara stângă.

L-am lăsat să facă gălăgie, am străbătut şchiopătând repede culoarul, am tras fata afară pe verandă, am trântit uşa şi am încuiat-o. Asta îmi dădea zece secunde, cel mult cincisprezece, dar era tot ce-mi trebuia. Am înşfăcat fata de mână şi am fugit pe cărare, în stradă.

Lângă bordură erau parcate două maşini. Una, un Chevrolet decapotabil fără vreun însemn oficial, era maşina poliţiei în care sosisem eu, şeriful şi Donnelly la judecătorie; cealaltă, probabil a judecătorului Mollison, un Studebaker Hawk scund. Maşina judecătorului părea cea mai rapidă din cele două, dar cele mai multe dintre aceste maşini americane au cutii de viteză automate, cu care eu sunt complet nefamiliarizat; nu ştiam să conduc un Studebaker şi timpul care mi l-ar fi luat ca să mă obişnuiesc îmi putea fi fatal. Pe de altă parte, *ştiam* foarte bine să

conduc un Chevrolet automatic. În drum spre judecătorie stătusem în faţă, lângă şerif, şi nu-mi scăpase nicio mişcare.

— Urcă-te! am dat din cap în direcţia maşinii poliţiei. Repede!

Am văzut-o cu coada ochiului cum a deschis uşa, în timp ce eu acordam câteva clipe de atenţie Studebakerului. Cel mai rapid şi eficace mijloc pentru a imobiliza orice maşină este distrugerea distribuitorului. Am pierdut trei sau patru secunde pentru a căuta maneta capotei. Am renunţat şi mi-am îndreptat atenţia spre cauciucul din faţă, de lângă mine. Dacă era un cauciuc fără cameră sau dacă aveam la mine obişnuitul pistol automat, glontele de calibru mic, îmbrăcat în oţel n-ar fi făcut decât o gaură mică, care, pe cât de uşor era de făcut, pe atât de uşor era de reparat; dar, în condiţiile date, glonţul distrugător al Coltului despică peretele lateral, făcând o deschizătură largă şi Studebakerul se lăsă într-o parte, prăbuşindu-se cu o izbitură puternică.

Fata se afla deja în Chevrolet. Fără să mă mai obosesc să o deschid, am sărit peste portieră pe scaunul şoferului, am aruncat o privire iute spre tabloul de bord, am înşfăcat geanta albă de plastic, pe care fata şi-o ţinea în poală, i-am stricat închizătoarea în graba mea de a o deschide şi i-am golit conţinutul pe scaun, lângă mine. Cheile maşinii erau în vârful grămezii de lucruri, ceea ce însemna că ea le băgase tocmai la fundul genţii. Eram sigur că era speriată rău, dar, şi mai sigur, că nu era îngrozită.

— Îmi închipui că ai crezut că eşti deşteaptă? Am pornit motorul, am apăsat butonul cutiei de viteză automate, am dat drumul frânei de mână şi am ambalat motorul atât de tare, încât cauciucurile din

spate se învârtiră şi scârţâiră furios pe pietrişul nepresat, înainte de a pune în mişcare maşina. Încearcă numai să mai faci una ca asta, şi o să-ţi pară rău. Consideră asta ca o promisiune.

Sunt un şofer destul de experimentat, dar, când e vorba de aderenţă la şosea şi maniabilitale, nu sunt un admirator al maşinilor americane; dacă însă se pune problema acceleraţiei în linie dreaptă, modelele sport britanice şi vest-europene obişnuite sunt slăbuţe pe lângă marile maşini americane cu opt cilindri în V. Chevroletul ţâşni de parcă ar fi fost prevăzut cu un starter de rachetă – mi-am închipuit că, fiind o maşină de poliţie, trebuie să fi avut un motor bine superturat – şi când o stabilisem pe direcţia de mers şi am avut timp să mă uit în retrovizor, eram la o sută de metri de judecătorie. N-am avut timp decât să-l zăresc, o clipă, pe judecător şi pe şerif ieşind în fugă în şosea şi uitându-se după Chevrolet, că în faţă ne şi apăru vertiginos un viraj de 90 de grade. O rapidă răsucire a volanului spre dreapta, o alunecare pe patru roţi cu spatele maşinii în derapaj, o altă răsucire a volanului spre stânga, apoi, continuând încă să accelerez, ajunsesem în afara limitelor oraşului şi înaintam în câmp deschis.

Capitolul II

Înaintam aproape direct spre nord, de-a lungul autostrăzii, pe o panglică de drum albă şi prăfuită, construită la peste un metru deasupra nivelului terenurilor înconjurătoare. Departe, în stânga noastră, Golful Mexicului lucea şi licărea ca un smarald opalescent sub soarele arzător. Între şosea şi mare era o fâşie plată, neinteresantă, de ţărm cu culturi de manglieri, în dreapta noastră mlaştini împădurite nu cu palmieri ori cu palmieri pitici, după cum m-aş fi aşteptat să găsesc în aceste ţinuturi, ci cu pini şi încă pini pitici, arătând dezolant.

Nu savuram deloc plimbarea cu automobilul. Mânam cât îndrăzneam de tare Chevroletul, dar legănatul suspensiilor moi nu-mi dădea deloc obişnuitul sentiment de securitate. Nu aveam ochelari de soare şi, cu toate că soarele nu-mi venea direct în faţă, strălucirea orbitoare a şoselei, sub puternicele raze tropicale, era prea tare şi foarte supărătoare pentru ochi. Era o maşină deschisă, dar parbrizul era atât de mare şi de adânc curbat, încât nu beneficiam de răcoarea vântului care şuiera pe lângă urechile noastre cu o viteză de aproape o sută treizeci de kilometri pe oră. În sala de judecată, la umbră, temperatura fusese de aproape 35 grade. Cât era aici, afară, nici măcar să ghicesc nu puteam. Dar era înăbuşitor, ca într-un cuptor. Categoric, plimbarea asta nu-mi făcea nicio plăcere.

Nici fetei de lângă mine nu-i plăcea. Nici măcar nu se sinchisise să-şi pună înapoi lucrurile scoase din geantă. Şedea acolo cu mâinile strâns împreunate în poală. Din când în când, atunci când luam câte un viraj mai brusc, întindea o mână să se ţină de marginea portierei. Altfel însă, de când părăsisem Marble Springs, nu a făcut nicio mişcare, în afara faptului că şi-a strâns părul blond într-un batic alb. Nu s-a uitat măcar o singură dată la mine; nici nu ştiam ce culoare aveau ochii ei. Şi, desigur, nu mi-a adresat nici o singură vorbă. O dată, de două ori, mi-am aruncat privirea spre ea, dar, de fiecare dată, ea continua să se uite drept înainte, cu buzele strânse, cu faţa palidă, numai o pată de roşeaţă acoperindu-i partea de sus a obrazului stâng. Era încă speriată, poate mai speriată ca înainte. Pesemne se întreba ce avea să se întâmple cu ea. Dar, la asta, nici eu n-aş fi ştiut ce să răspund.

După aproape treisprezece kilometri şi opt minute de mers de la Marble Springs. S-a întâmplat ceea ce mă aşteptam să se întâmple. Se pare că cineva gândise rapid şi acţionase şi mai rapid.

Lucrul la care mă aşteptam era blocarea drumului. A survenit într-un punct în care o firmă întreprinzătoare construise o platformă de pământ în dreapta drumului acoperit cu piatră sfărâmată, o asfaltase şi făcuse o staţie de benzină şi un refugiu pentru maşini. De-a curmezişul drumului fusese trasă o maşină, o maşină mare, neagră a poliţiei. Dacă cele două proiectoare mobile şi lumina mare, roşie „STOP”, n-ar fi fost de ajuns ca să-ţi dai seama despre ce era vorba, atunci inscripţia „POLIŢIE”, cu litere albe, înalte de douăzeci de centimetri, ţi-ar fi împrăştiat orice îndoială. La stânga, imediat după

maşina poliţiei, terenul cobora, brusc, într-un şanţ de aproape un metru şi jumătate, care, în partea cealaltă, urca într-o pantă lină spre coasta de manglieri. În această parte nu exista nicio scăpare. În dreapta, unde drumul se lărgea şi intra în curtea staţiei de benzină, un şir vertical de butoaie de petrol din tablă ondulată neagră, de aproape două sute litri fiecare, bloca complet spaţiul dintre maşina poliţiei şi prima linie de pompe de benzină, paralelă cu drumul.

Toate astea le-am văzut în cele patru sau cinci secunde cât mi-a trebuit pentru a încetini de la o sută zece până la cincizeci de kilometri pe oră. Chevroletul juca şi patina, scrâşnetul ascuţit din urechi indicându-ne ce urmă neagră şi fumegândă de cauciuc topit lăsam în urma noastră pe şoseaua albă. I-am văzut şi pe poliţişti – unul ascuns după capota maşinii, un al doilea din care nu se vedeau, pe deasupra caroseriei, decât capul şi braţul drept. Amândoi aveau pistoale. Al treilea stătea drept şi aproape complet ascuns după cea mai apropiată pompă de benzină, în schimb nu-şi ascundea deloc arma – o puşcă retezată dintr-acelea care împroaşcă gloanţe de calibrul 20 – cele mai ucigătoare dintre toate armele cu bătaie scurtă.

Încetinisem până la douăzeci de kilometri pe oră şi ajunsesem la nu mai mult de patruzeci de metri de blocaj. Poliţiştii, cu pistoalele aţintite asupra capului meu, se ridicară şi ieşiră la iveală. Cu coada ochiului, am văzut că fata s-a întins spre mânerul portierei şi mi-a întors pe jumătate spatele, pregătindu-se să sară din maşină. N-am zis nimic, m-am aruncat peste banchetă, am înşfăcat-o de braţ şi am tras-o spre mine cu atâta violenţă încât a ţipat de durere, apoi am apucat-o de umăr, ţinând-o în faţa mea, pe jumătate lipită de mine, astfel încât poliţia să nu

îndrăznească să tragă. În aceeaşi clipă, am apăsat la maximum cu piciorul pe accelerator.

— Smintitule! O să ne omori! Timp de o fracţiune de secundă, se holbă la şirul de butoaie de două sute de litri, ce se năpusteau spre noi, groaza de pe faţă reflectând groaza din glas, apoi îşi întoarse capul cu un ţipăt şi-şi îngropă faţa în haina mea înfigându-şi unghiile în braţ.

Am lovit al doilea butoi din stânga chiar cu mijlocul paraşocului. Inconştient, am strâns mai puternic fata şi volanul şi m-am sprijinit în vederea şocului paralizant şi zguduitor al impactului ameţitor care avea să mă izbească de volan sau să mă azvârle prin parbriz când greutatea de două sute cincizeci de kilograme a butoiului va reteza bulonul saşiului şi va arunca motorul înapoi în habitaclul maşinii. Dar şocul n-a fost atât de puternic. Doar un scrâşnet de metal, un zăngănit puternic, surd şi cu ecou, atunci când paraşocul a lovit butoiul şi l-a ridicat din cale, un moment de şoc în care am crezut că butoiul se va sălta deasupra capotei, va zdrobi parbrizul şi ne va ţintui de banchetă. Cu mâna liberă am smucit violent volanul spre stânga şi butoiul sări dincolo, rostogolindu-se peste aripă, şi dispăru din câmpul meu vizual în timp ce, revenit pe şosea, am smucit volanul în direcţia opusă şi am pornit din nou la drum. Butoiul fusese gol şi nu se trăsese niciun foc.

Încet, fata îşi ridică capul, privi peste umărul meu la blocajul care devenea din ce în ce mai mic în depărtare, apoi se uită la mine. Continua să-şi ţină mâinile strâns încolăcite de umerii mei, dar nu-şi dădea deloc seama de asta.

— Eşti nebun! Abia puteam distinge şoapta ei răguşită, prin urletul tot mai puternic al motorului.

Eşti dement. Nebun de legat. Înainte poate nu fusese îngrozită, dar acum era.

— Dă-te mai încolo, domnişoară, i-am poruncit. Îmi blochezi vederea...

S-a retras, poate vreo douăzeci de centimetri, dar ochii, plini de groază, erau încă aţintiţi asupra mea. Trupul îi era cuprins de un tremur violent.

— Eşti nebun, repetă ea. Te rog, *te rog,* dă-mi drumul.

— Nu sunt nebun. Eram atent atât la oglinda retrovizoare, cât şi la şoseaua din faţa mea. Am ceva creier, domnişoară Ruthven, şi am şi spirit de observaţie. Nu au putut să aibă la dispoziţie mai mult de câteva minute pentru a pregăti blocajul acela – şi ca să aduci din magazie şase butoaie pline şi să le aşezi în poziţia aceea, ia ceva mai mult de câteva minute. Butoiul pe care l-am lovit avea gura de umplere îndreptată spre mine – şi nu avea buşon. Trebuia să fie gol. Iar cât priveşte să-ţi dau drumul, – ei, bine, mă tem că n-am timp pentru aşa ceva. Ia priveşte puţin înapoi.

Se uită.

— Vin...vin după noi!

— Dar ce-ai fi vrut să facă? Să intre în restaurant şi să bea o cafea?

Şoseaua era acum mai aproape de mare şi şerpuia după forma crestăturilor coastei. Circulaţia era destul de rară, dar suficientă ca să mă reţină să nu fac depăşiri în unele curbe fără vizibilitate; maşina poliţiei câştiga teren, şoferul îşi cunoştea maşina mai bine decât o cunoşteam eu pe-a mea, iar drumul îl cunoştea, evident, ca pe propriul buzunar. La zece minute după blocaj se apropiase la o sută cincizeci de metri de noi.

Fata urmărise câteva minute maşina care se ţinea după noi. Acum se întoarse şi se uită la mine. Făcu un efort să-şi controleze glasul şi aproape reuşi.

— Ce... ce-are să se întâmple acum?

— Orice, am spus eu scurt. Probabil vor acţiona brutal. Nu cred că sunt deloc încântaţi de ce s-a întâmplat acolo. Chiar în clipa în care am rostit ultimul cuvânt, se auziră, într-o succesiune rapidă, două sau trei pocnituri ca de bici, care se distingeau clar peste scâncetul cauciucurilor şi urletul motorului. O privire rapidă spre faţa fetei îmi spuse că nu mai era nevoie să o lămuresc despre ce era vorba. Îşi dădea singură seama, perfect de bine.

— Apleacă-te, i-am poruncit. Aşa, jos de tot, pe planşeu, şi capul. Orice ar fi, gloanţe sau o ciocnire, cea mai bună şansă pentru tine este acolo.

După ce se chirci atât de jos încât nu-i mai puteam vedea decât umerii şi ceafa blondă, mi-am scos pistolul din buzunar, am luat brusc piciorul de pe acceleraţie, am înşfăcat frâna de mână şi am tras cu putere.

Fără semnalul de avertizare al stopurilor acţionate de frâna de picior reducerea vitezei Chevroletului a fost pe cât de bruscă pe atât de neaşteptată. Scrâşnetul cauciucurilor şi derapajul violent al maşinii arătau că şoferul fusese luat complet prin surprindere. Am slobozit rapid o împuşcătură, dar, concomitent, pe parbrizul din faţa mea apăru o stea provocată de un glonte care trecuse drept prin mijlocul lui. Am tras a doua oară şi maşina poliţiei derapă puternic şi se opri de-a curmezişul şoselei, cu o roată din faţă în şanţul din dreapta. Una din acele derapări necontrolabile, care pot proveni de la explozia unui cauciuc din faţă.

Desigur, poliţiştii din maşină nu păţiseră nimic. La câteva secunde după eşuarea în şanţ, toţi trei erau afară şi trăgeau după noi cu viteza cu care puteau apăsa pe trăgaci. Noi însă eram deja la o distanţă de o sută, o sută cincizeci de metri şi, cu toate calităţile şi bătaia lungă a revolverelor şi puştilor de intervenţie, la această distanţă aveau tot atâta efect ca şi cum ar fi dat cu pietre. După câteva secunde, am luat o curbă şi i-am pierdut din vedere.

— Gata, am spus. Războiul s-a terminat. Poţi să te ridici, domnişoară Ruthven.

Se ridică şi se aşeză la loc pe banchetă. O şuviţă de păr blond închis îi căzuse pe faţă şi îşi scoase baticul, îşi aranjă părul şi şi-l puse iar la loc. Femei! mi-am zis. Dacă ar cădea de pe o stâncă şi ar şti că jos le aşteaptă lume, s-ar apuca să se pieptene în timpul căderii.

Când termină să-şi lege baticul, spuse cu un glas supus, fără să se uite la mine:

— Mulţumesc că m-ai pus să mă aplec. Aş... aş fi putut fi ucisă.

— Ai fi putut, mi-am exprimat eu cu indiferenţă acordul. Eu însă, să ştii domnişoară, m-am gândit la mine, nu la dumneata. Sănătatea mea este strâns legată de a dumitale. Fără o poliţă de asigurare vie, reală, lângă mine, ar utiliza orice ca să mă oprească, de la grenadă de mână până la tun naval de 36 centimetri.

— Au încercat să ne oprească, au încercat într-adevăr să ne ucidă. Tremurul vocii îi reveni, când arătă cu capul spre orificiul glontelui din parbriz. Eram aşezată pe direcţia glontelui.

— Chiar aşa. O şansă dintr-o mie. Cu siguranţă, au avut ordin să nu tragă la întâmplare, dar poate erau

atât de turbaţi după cele întâmplate la blocajul de pe şosea, încât au uitat ordinele. Probabil că au ţintit unul din cauciucurile din spate. E greu să tragi bine dintr-o maşină în viteză. Sau, poate, pur şi simplu nu ştiu să tragă bine.

Circulaţia din sens opus era în continuare rară, poate una-două maşini la un kilometru, dar şi atât era prea mult pentru liniştea mea sufletească. Cele mai multe maşini erau pline cu familii, oameni din alte state veniţi în vacanţă, şi, ca toţi oamenii aflaţi în vacanţă, erau nu numai curioşi în legătură cu tot ce vedeau, dar, fireşte, aveau şi timpul şi dispoziţia necesară să-şi satisfacă curiozitatea. Fiecare maşină încetinea când se apropia de noi, şi, în retrovizor, am văzut aprinzându-se stopurile la trei sau patru dintre ele, în timp ce şoferul apăsa pe frână, iar pasagerii se întorceau pe banchete. Hollywood-ul şi o mie de filme de televiziune făcuseră dintr-un parbriz găurit de un glonţ un obiect uşor de identificat pentru milioane de oameni.

Asta era destul de supărător. Şi mai neplăcută era certitudinea că, în orice clipă de acum încolo, fiecare post local de radio, pe o rază de o sută şaizeci de kilometri, va emite ştirea despre ceea ce s-a întâmplat la judecătoria din Marble Springs, precum şi o descriere completă a Chevroletului, a mea şi a fetei blonde de lângă mine. Existau toate şansele ca, cel puţin jumătate din maşinile care se apropiau de mine să aibă aparatele de radio puse pe posturile locale de radio, cu interminabilele lor programe de muzică uşoară, comentată de discjockei, cu ideile lor fixe despre ghitare şi muzica populară sudică. Inevitabilul buletin de ştiri şi, apoi, tot ce mai trebuia era ca vreuna din acele maşini să fie condusă de un

neghiob, care să vrea să arate soţiei şi copiilor ce erou fusese el, de fapt, tot timpul! şi ei nici măcar nu bănuiseră.

Am luat geanta încă goală, mi-am înfipt mâna dreaptă în ea, am strâns pumnul şi am lovit cu putere în centrul parbrizului. Gaura era acum de o sută de ori mai mare decât înainte, dar nu atât de bătătoare la ochi; în acele vremuri, când era la modă sticla presată şi curbată, parbrizele sparte în mod misterios nu erau atât de neobişnuite încât să dea naştere la prea multe comentarii; o pietricică în zbor, o schimbare bruscă de temperatură, chiar şi un sunet destul de tare la o frecvenţă critică – oricare din acestea putea face să sară în aer un parbriz.

Dar nu era suficient. Ştiam că nu era suficient. Când la radioul Chevroletului cineva, care vorbea agitat şi repede, întrerupse dulcegăriile muzicale şi făcu o dare de seamă concisă, deşi foarte colorată, a evadării mele, avertizând pe toţi cei care foloseau autostrada să cerceteze şoseaua pentru a descoperi Chevroletul şi să-l semnaleze, am ştiut că va trebui să abandonez maşina şi încă imediat. Era prea cunoscută şi, pe acest unic drum principal nord-sud, şansa de a nu fi detectată pur şi simplu nu exista. Îmi trebuia, neapărat, altă maşină şi asta cât mai repede.

Am procurat una aproape imediat. Treceam printr-unul din noile orăşele care se proliferează cu zecile de-a lungul litoralului Floridei, când am auzit la radio ştirea şi, la mai puţin de două sute de metri de la ieşirea din oraş, am ajuns la un spaţiu de parcare aflat pe partea dinspre coastă a şoselei. Erau acolo trei maşini care veniseră, evident, împreună; printr-o deschizătură între copacii şi tufele care se înşirau în jurul spaţiului de parcare, puteam vedea un grup de

şapte sau opt persoane, care păşeau cu grijă în jos spre ţărm, la o distanţă de vreo trei sute de metri; duceau cu ei un grătar mare, un aragaz de voiaj şi coşuri cu mâncare; se părea că intenţionează să stea mai mult.

Am sărit afară din Chevrolet, am luat fata cu mine şi am controlat repede toate cele trei maşini. Două erau decapotabile, a treia, sport, şi toate erau deschise. Niciuna nu avea cheia în contact, dar proprietarul maşinii-sport, ca mulţi alţii, avea un set de rezervă într-o adâncitură lângă axul volanului, ascuns doar de o bucată de piele de căprioară.

Aş fi putut pleca cu această maşină, lăsând maşina poliţiei acolo, dar asta ar fi fost o prostie. Atâta timp cât nu se cunoştea locul în care se află Chevroletul, cercetările erau concentrate exclusiv asupra lui şi s-ar fi acordat prea puţină atenţie hoţului de maşini care a furat-o pe cealaltă; dar dacă Chevroletul era găsit în spaţiul de parcare, toate cercetările din cuprinsul statului s-ar fi concentrat imediat asupra maşinii sport.

Treizeci de secunde mai târziu eram înapoi cu Chevroletul la marginea noului orăşel, încetinind la primul pasaj de nivel neterminat, pe partea dinspre litoral a drumului. Nu era nimeni primprejur şi n-am ezitat; am luat-o pe drumul de acces asfaltat spre prima casă, am intrat direct sub uşa basculantă deschisă a garajului, am oprit motorul şi am închis repede uşa.

Când după două sau trei minute am apărut din garaj oricine ne-ar fi căutat, s-ar fi uitat de două sau trei ori înainte să înceapă să aibă vreo bănuială.

Printr-o simplă coincidenţă, fata purta o bluză cu mâneci scurte de culoare verde, de aceeaşi nuanţă cu

costumul meu, fapt care fusese repetat de două ori la radio. Un punct de reper care sărea rapid în ochi, trădându-te negreşit. Dar acum, bluza era scoasă şi tricoul alb pe care-l avea dedesubt era purtat de atâtea fete în după-amiaza aceea de vară arzătoare, încât identitatea ei se contopea cu a altor mii de femei. Bluza o vârâsem înlăuntrul hainei mele pe care o pusesem pe braţ întorcând-o de i se vedea doar căptuşeala gri, iar cravata era în buzunar. Îi luasem baticul, cu care mi-am acoperit capul în chip de batistă; capetele de la nod atârnau în partea dreaptă, iar în faţă aproape că-mi acoperea cicatricea. Părul roşu care se vedea la tâmple mă trăda încă şi când am terminat să-l vopsesc cu rimelul ei, nu mai semăna cu nicio culoare de păr văzută de mine vreodată. Dar, cel puţin, nu mai era roşu.

Sub bluză şi haină ţineam pistolul. Mergând încet, ca să-mi atenuez şchiopătatul, am ajuns în trei minute la maşina sport. Şi aceasta, ca şi cea pe care tocmai o băgasem în garaj, era un Chevrolet, cu acelaşi fel de motor ca şi cealaltă, dar la atât se reducea orice asemănare. Era o maşină de două locuri, cu caroserie de plastic; condusesem una la fel în Europa şi ştiam că poate, realmente, atinge o sută nouăzeci de kilometri pe oră.

Am aşteptat până când un camion greu, încărcat cu pietriş, trecu scârţâind dinspre nord şi am pornit motorul Corvettei acoperit de zgomotul camionului – grupul de persoane pe care-l văzusem adineaori era acum pe marginea ţărmului, dar ar fi putut să audă uruitul distinctiv al motorului acestei maşini şi ar fi putut intra la bănuială – apoi am întors repede şi am luat-o după camion. Pe faţa fetei am observat o expresie de surpriză, când am luat-o în direcţia din

care tocmai venisem.

— Ştiu. Hai, dă-i drumul, zi. Sunt nebun. Numai că nu sunt nebun. Următorul blocaj pe şosea nu va mai fi, acum, atât de departe spre nord şi nici nu va mai fi o treabă improvizată ca ultima dată; acum are să poată opri un tanc de cincizeci de tone. Poate că au să presupună că eu voi ghici acest lucru, dar poate au să creadă că voi părăsi şoseaua asta şi o voi lua pe şoselele lăturalnice şi drumurile neasfaltate de pe terenurile mlăştinoase dinspre est. Oricum, eu, în locul lor, asta mi-aş închipui. Zonă potrivită pentru a te da la fund. Aşa că, tocmai de aceea, noi o s-o luăm spre sud. Asta n-are să le treacă prin cap. Şi apoi stăm ascunşi câteva ceasuri.

— Stăm ascunşi? Unde? Unde te poţi ascunde? Nu i-am răspuns la întrebare şi ea continuă: Te rog, dă-mi drumul! Dumneata... dumneata eşti acum în siguranţă. Trebuie să fii, trebuie să te simţi sigur de dumneata, altfel nu ai merge în această direcţie. Te rog!

— Nu fi proastă! am spus eu pe un ton plictisit. Dacă te las să pleci, în zece minute, toţi poliţiştii din acest stat vor şti ce fel de maşină conduc şi încotro mă îndrept! Trebuie să-ţi închipui că sunt nebun.

— Dar nu poţi avea încredere în mine, insistă ea. Nu împuşcasem pe nimeni timp de douăzeci de minute şi nu mai era speriată, cel puţin nu atât de speriată încât să nu poată face planuri. De unde ştii că nu voi face semne la lumea din jur, sau nu voi ţipa, când nu mă poţi opri, ca de pildă la stopuri, sau... sau că n-am să te lovesc când te uiţi în altă parte. De unde ştii...?

— Poliţistul ăla, Donnelly, am zis fără să fac niciun apropo. Mă întreb dacă doctorii au mai avut ce să

îngrijească.

Pricepu ce voiam să spun. Culoarea, care îi revenise în obraji. Îi dispăru din nou. Dar era dotată cu cel mai bun soi de curaj, sau poate cel mai rău – soiul care te vâră în bucluc.

— Tatăl meu este un om bolnav, domnule Talbot. Era pentru prima dată când îmi spunea pe nume şi am apreciat folosirea apelativului „domnule”. Sunt îngrozită de ce o să i se întâmple când are să audă toate astea. Are, da, are inima foarte slabă, şi...

— Şi eu am o nevastă şi patru copii muritori de foame, am întrerupt-o. Putem să ne ştergem reciproc lacrimile. Mai taci odată.

Nu spuse nimic, nici chiar atunci când, câteva clipe mai târziu, am oprit în faţa unei drogherii, am intrat şi am dat un telefon scurt. Era cu mine, destul de departe ca să nu audă ceea ce spuneam, dar destul de aproape ca să vadă forma pistolului sub haina îndoită pe braţ. La ieşire, am cumpărat ţigări. Vânzătorul se uită la mine, apoi, la maşina sport Corvette, parcată afară.

— Caldă zi pentru şofat, domnule. Veniţi de departe?

— Numai de la lacul Chilicoote. Văzusem pancarda cu numele lacului la cinci sau şase kilometri spre nord. Eforturile pe care le făceam ca să am accent american mă făceau să mă strâmb. Am pescuit.

— Da, la pescuit? Aţi prins ceva? Tonul era destul de neutru, ceea ce era mai mult decât se putea spune despre privirea lui neruşinată când se uită la fata de lângă mine, dar instinctele mele de cavaler nu funcţionau în după-masa aceea, aşa că nu m-am formalizat.

— Da, ceva. Habar n-aveam dacă se găseşte vreun

fel de peşte în lacurile locale, şi când mi-am dat seama, mi s-a părut improbabil ca cineva s-o pornească spre lacurile acelea puţin adânci şi mlăştinoase, când întregul Golf al Mexicului îi stătea la dispoziţie. Dar l-am pierdut. Vorbeam cu glas ridicat, ca şi când m-ar fi apucat o furie retroactivă. Tocmai pusesem pentru o clipă coşul pe marginea şoselei când un idiot, un nebun a trecut cu o viteză de vreo 130 kilometri pe oră. A făcut praf coşul şi peştii şi micul dejun. Şi e atâta praf pe aceste drumuri lăturalnice, că nici nu i-am putut nota numărul. Dintr-ăştia găseşti pretutindeni.

Ochii i se holbară deodată, parcă aţintiţi într-un punct la peste o sută de kilometri, apoi întrebă repede:

— Ce fel de maşină?

— Un Chevrolet albastru. Cu un parbriz spart. De ce, s-a întâmplat ceva?

— Dacă s-a întâmplat ceva? întrebă el. Vrei să spui că dumneata nu ai... L-ai văzut pe tipul care conducea?

— Nu. Mergea prea repede. Doar că avea o claie de păr roşu, dar...

— Păr roşu. Lacul Chilicoote. Frăţioare! Se întoarse şi alergă la telefon.

Am ieşit la soare. Fata spuse:

— Nu-ţi prea scapă multe, nu? Cum... cum poţi fi atât de liniştit? Ar fi putut să te recunoască...

— Urcă în maşină. Să mă recunoască pe mine? Era prea ocupat să se uite la dumneata. Când s-a fabricat tricoul ăsta, bănuiesc că tocmai terminaseră materialul, dar, cu toate acestea, s-au hotărât să continue şi să-l termine, oricum o ieşi.

Am urcat în maşină şi am plecat. După vreo şase

kilometri şi jumătate am ajuns la locul pe care îl observasem când am venit. Era un loc de parcare umbrit de palmieri, între şosea şi ţărm; un semn mare atârna sub o arcadă de lemn provizorie. Scria: *Compania de construcţii Codell* apoi, dedesubt, cu litere mai mari*: Antreprenori de construcţii de drumuri: trageţi maşina direct înăuntru.*

Am tras direct. Erau deja cincisprezece, poate douăzeci de maşini parcate înăuntru, câţiva oameni şedeau pe băncile puse acolo, dar cei mai mulţi se aflau încă în maşină. Toţi se uitau cum se construiau fundaţiile unui nou orăşel în direcţia mării. Patru dragline mari, nişte excavatoare puternice, se târau încet şi greoi ridicând pietre de coral de pe fundul golfului, construind o fundaţie solidă şi largă, apoi târându-se pe digul deja construit şi scoţând alte pietre de coral. Una din dragline construia o fâşie largă drept spre mare; aceasta urma să fie noua stradă a oraşului. Alte două făceau diguri mici în unghiuri drepte spre digul principal – acestea erau destinate loturilor de case, fiecare casă având propriul debarcader. A patra făcea o cotitură mare spre nord, revenind apoi în cerc spre uscat. Probabil un port pentru iahturi. Era fascinant să urmăreşti această făurire a unui oraş din fundul mării; numai că mie nu-mi ardea acum de nicio fascinaţie.

Am parcat Corvetta între două maşini decapotabile goale, am desfăcut pachetul de ţigări pe care abia-l cumpărasem şi am aprins o ţigară. Fata se întorsese spre mine şi mă privea neîncrezătoare.

— La locul acesta te-ai gândit când ai zis că o să mergem undeva să ne ascundem?

— Da, la acesta, am asigurat-o eu.

— Şi vrei să rămâi aici?

— Cum ţi se pare?

— Cu toţi oamenii ăştia în jur? Unde te poate vedea oricine? La douăzeci de metri de şosea, unde orice patrulă de poliţie...

— Ai înţeles la ce m-am gândit? Oricine are să gândească la fel ca dumneata. Acesta este ultimul loc în care ar veni un om urmărit, dacă este în toate minţile. Aşa că aici rămânem.

— Nu poţi să stai veşnic aici, declară ea cu fermitate.

— Nu, am recunoscut eu. Numai până se face întuneric. Vino mai aproape, domnişoară Ruthven. Aproape de tot. Un om care fuge pentru a-şi salva viaţa, domnişoară Ruthven. Ce imagine îţi evocă asta? Un individ extenuat, cu ochii sălbăticiţi, croindu-şi drum printr-o pădure înaltă sau afundându-se până la subţiori în nişte mlaştini mai acătării din Florida. În niciun caz, un om şezând la soare într-o poziţie foarte apropiată şi intimă cu o fată drăguţă. Nimic pe lume nu poate să trezească mai puţină bănuială, nu-i aşa? Apropie-te, domnişoară.

— Ce mi-ar place să fie pistolul acela în mâna mea! zise ea pe un ton calm.

— Nu mă îndoiesc. Vino mai aproape!

Veni mai aproape. I-am simţit fiorul nestăpânit de repulsie, când umărul ei gol îl atinse pe-al meu. Am încercat să-mi închipui ce aş simţi eu dacă aş fi o fată tânără şi drăguţă, în compania unui ucigaş, dar era prea greu – nu eram fată şi nici nu eram deosebit de tânăr sau frumos, – aşa că am renunţat. I-am arătat pistolul de sub haina de pe genunchii mei şi m-am lăsat pe spate pentru a savura briza uşoară a mării care tempera lumina soarelui ce se strecura printre frunzele palmierilor foşnitori. Dar se părea că lumina

soarelui nu avea să rămână prea multă vreme cu noi. Briza atrasă de pământul pârjolit de soare era încărcată de umezeală, iar peticele mici, albe, de nori care plutiseră risipite pe cer se îngroşau şi formau deja nori cenuşii. Nu prea îmi plăcea treaba asta. Doream să am în continuare o scuză pentru a purta baticul pe cap.

La circa zece minute după sosirea noastră, pe autostradă se văzu venind dinspre sud o maşină a poliţiei. Am urmărit-o în oglinda retrovizoare cum a încetinit şi doi poliţişti şi-au scos capetele ca să arunce o privire rapidă spre locul de parcare. Dar privirea lor a fost superficială şi rapidă. Puteai să-ţi dai seama că, de fapt, nu se aşteptau să vadă nimic interesant şi maşina porni mai departe fără să se fi oprit deloc în dreptul parcajului.

Speranţa din ochii fetei – care, vedeam acum, erau cenuşii, reci şi limpezi – se stinse precum o flacără de lumânare şi umerii bronzaţi i se încovoiară şi se lăsară în jos în mod vizibil.

După o jumătate de oră, speranţa renăscu. Doi poliţişti pe motociclete, cu căşti şi mănuşi, foarte vânjoşi şi foarte competenţi, trecură sub portal în perfect unison, se opriră în perfect unison, şi-şi opriră motoarele în aceeaşi clipă. Câteva secunde rămaseră aşa, sprijiniţi cu cizmele lor sclipitoare de pământ, apoi descălecară, puseră suporturile cu piciorul şi începură să se plimbe printre maşini. Unul din ei îşi ţinea pistolul în mână.

Începură cu maşina cea mai apropiată de intrare, cu o privire rapidă asupra maşinii însăşi, dar cu una pătrunzătoare şi fără cuvinte asupra celor dinăuntru. Nu dădeau nicio explicaţie şi nu-şi cereau scuze; arătau aşa cum trebuia să arate nişte poliţişti care

auziseră că un alt poliţist fusese lovit de un glonte. Şi era pe moarte. Sau chiar murise.

Deodată, ocoliră două sau trei maşini şi se îndreptară direct spre noi. Cel puţin aceasta păru să le fie intenţia, dar ne ocoliră şi o luară spre un Ford care se afla în stânga, în faţa noastră. Când au trecut pe lângă noi, am simţit că fata se încordează şi am văzut că trage repede şi adânc aer în piept.

— Să nu faci asta! Am aruncat un braţ în jurul ei şi am apucat-o strâns. Aerul pe care-l inspirase în vederea strigătului de avertizare ieşi cu un oftat de durere. Poliţistul cel mai apropiat se întoarse şi văzu faţa fetei îngropată între umărul şi gâtul meu. Apoi se uită din nou în altă parte. După ce văzu ceea ce credea că văzuse, făcu o remarcă către colegul său, care nu era atât de „sotto voce” cum ar fi trebuit să fie şi care, în împrejurări normale, ar fi impus o reacţie. Dar împrejurările nu erau normale. Aşa că am lăsat-o să treacă.

Când i-am dat drumul fetei, faţa i se înroşise aproape până la tricou. Fiind lipită de gâtul meu, nu avusese mult aer, dar cred că roşeala se datora în cea mai mare măsură remarcii poliţistului. În ochi i se citea furia. Pentru prima oară, nu mai era speriată şi se zbătea îndârjită.

— Am să te denunţ. Vocea îi era liniştită, implacabilă. Predă-te!

Poliţistul controlase Fordul. Şoferul era îmbrăcat într-o haină verde, de aceeaşi culoare cu a mea, cu o pălărie panama presată adânc pe cap. Îl văzusem când venise. Avea părul negru, o faţă bronzată şi rubicondă şi mustaţă. Poliţiştii nu se urniseră mai departe. Nu erau la distanţă mai mare de cinci metri, dar scrâşnetul şi bubuitul draglinelor mari acoperea

glasurile noastre joase.

— Nu fi proastă, am spus încet. Am un pistol.

— Dar nu mai ai decât un glonte.

Avea dreptate. Două gloanţe se duseseră la judecătorie, unul, când am tras în cauciucul Studebakerului judecătorului şi două când ne hăituise maşina poliţiei.

— Mare calculatoare mai eşti, nu-i aşa? am murmurat. O să ai timp berechet să faci calcule în spital, după ce o să te repare chirurgii, dacă o să poată să te repare.

Se uită la mine, buzele i se deschiseră, dar nu spuse nimic.

— Un singur glonţişor, dar ce dezastru îngrozitor poate să facă. Am mutat pistolul în faţă sub haină şi am îmboldit-o cu el. Ai auzit când i-am spus dobitocului ăluia de Donnelly ce poate face un glonte moale de plumb. Ţeava e lipită de şoldul tău. Îţi dai seama ce înseamnă asta? Vorbeam pe un ton foarte coborât şi foarte ameninţător. Are să sfarme osul ăla de n-o să mai poată fi reparat. Ceea ce înseamnă că nu vei mai putea merge în picioare niciodată, domnişoară Ruthven. N-ai să mai poţi să fugi, să dansezi, să înoţi sau să călăreşti. Tot restul vieţii va trebui să-ţi târăşti corpul acesta frumos într-o pereche de cârje. Sau într-un fotoliu cu rotile. Şi tot timpul cu dureri. Câte zile ai să mai ai de trăit... Tot mai vrei să strigi după poliţişti?

Nu spuse nimic la început. Tot sângele îi fugise din faţă, chiar şi buzele îi erau palide.

— Mă crezi? am întrebat eu calm.

— Te cred.

— Şi?

— Şi o să-i chem, spuse ea simplu. Poate o să mă

schilodeşti, dar şi pe tine au să pună sigur mâna. Şi, atunci, n-o să mai poţi ucide niciodată. Trebuie să fac asta.

— Sentimentele dumitale nobile te onorează, domnişoară Ruthven. Sarcasmul din glas nu-mi reflecta gândurile. Era pe cale să facă ceea ce eu unul n-aş fi făcut. Dă-i drumul, cheamă-i. Să-i vezi cum mor.

Se holbă mirată la mine.

— Ce vrei să spui? Ai doar un singur glonţ...

— Şi nu mai e pentru dumneata. Dacă scoţi un singur sunet, poliţistul acela cu pistolul în mână o păţeşte. O încasează drept în mijlocul pieptului. Trag foarte bine cu un Colt din ăsta – ai văzut cum am doborât cu o împuşcătură pistolul din mâna şerifului. Şi nu risc. Direct în piept. Apoi îl ţin pe loc pe celălalt poliţist – n-are să fie o problemă, pistolul lui este încă în toc. Ştie că sunt un ucigaş şi nu ştie că pistolul meu este gol – îi iau pistolul, îl pocnesc cu el şi o şterg. Şi zâmbind: Nu cred că are să încerce cineva să mă oprească.

— Dar... dar eu o să-i spun că pistolul dumitale e gol. O să-i spun...

— Încep întâi cu dumneata, domnişoară, un cot în plexul solar şi în următoarele cinci minute n-ai să mai fii în stare să spui nimănui nimic.

Urmă o lungă tăcere, poliţiştii erau încă acolo, apoi, cu un glas mic spuse:

— Ai fi în stare s-o faci, nu-i aşa?

— Nu există decât o singură cale ca să afli răspunsul la această întrebare.

— Te urăsc! Glasul ei nu mai avea nicio expresie, ochii cenuşii, limpezi erau întunecaţi de disperare şi înfrângere. N-aş fi crezut niciodată că pot urî pe

cineva atât de tare. Mă... mă îngrozesc.

— Rămâi aşa îngrozită şi ai să rămâi în viaţă. I-am urmărit pe poliţişti terminându-şi turul în jurul locului de parcare, întorcându-se încet înapoi la motocicletele lor şi plecând.

După-amiaza târzie se scurgea anevoios. Draglinele bubuiau, scârţâiau şi se târau pe drumul lor implacabil spre mare. Antreprenorii veneau şi plecau, dar mai ales plecau şi, în curând, nu mai rămăseseră acolo decât două maşini: a noastră şi Fordul care aparţinea omului în haină verde. Şi, apoi, cerul acoperit cu nori de furtună, tot mai întunecat, se coloră, în sfârşit, într-un indigo ameninţător şi se porni ploaia.

Sosi cu violenţa tuturor furtunilor subtropicale şi înainte de a fi ajuns să trag capota, cu care nu eram obişnuit, cămaşa mea subţire de bumbac era udă de parcă aş fi făcut baie în mare. După ce am ridicat geamurile laterale şi m-am uitat în oglindă, am văzut că faţa îmi era brăzdată de linii negre de la tâmplă la bărbie; rimelul fusese aproape complet spălat. M-am şters cât am putut cu o batistă, apoi m-am uitat la ceas. Norul negru care întuneca cerul de la un capăt la altul făcuse să se însereze înainte de vreme. Maşinile care spintecau aerul şuierând pe autostradă îşi aprinseseră deja luminile de poziţie, deşi era mai mult zi decât noapte. Am pornit motorul.

— Vroiai să aştepţi până când se face întuneric. Fata părea speriată. Poate aştepta să mai vină alţi poliţişti, mai isteţi.

— Da, voiam, am admis eu. Dar, la ora asta, domnul Chas Brooks cântă şi dansează la câţiva kilometri mai sus pe autostradă. Şi într-un limbaj, desigur, colorat.

— Domnul Chas Brooks? După tonul ei, mă întrebam dacă mă credea într-adevăr nebun.

— Din Pittsburg, California. Am pocnit uşor cu degetul eticheta de înmatriculare de pe axul volanului. A bătut cale lungă, ca să i se fure maşina tocmai aici. M-am uitat în sus, spre acoperişul de pânză pe care ploaia grea răpăia ca o mitralieră. Sper că nu crezi că-şi mai face şi acum grătar la iarbă verde, acolo jos, pe plajă, nu-i aşa?

Am ieşit pe sub arcada improvizată şi am luat-o la dreapta, pe autostradă. Când începu să vorbească din nou, mi-am dat seama că într-adevăr, mă credea nebun.

— Marble Springs? O pauză, apoi: Te duci înapoi acolo? Era în acelaşi timp o întrebare şi o constatare.

— Exact. La motelul La Contessa. Acolo unde m-au cules poliţiştii. Am lăsat nişte lucruri acolo şi vreau să le iau.

De data asta nu spuse nimic. Poate că găsea cuvântul *nebun* ca fiind total inadecvat.

Mi-am scos baticul de pe cap – în întunericul tot mai adânc, strălucirea lui albă era mai bătătoare la ochi decât părul meu roşu.

— E ultimul loc în care se vor gândi vreodată să mă găsească, am continuat. O să petrec noaptea acolo, poate mai multe nopţi, până când îmi găsesc un vas cu care să plec. Asta ai să faci şi dumneata. Am ignorat exclamaţia involuntară. Asta am făcut acolo, la telefon, în magazin. Am întrebat dacă e liberă camera 14; mi s-a răspuns că da, iar eu am spus că o s-o iau, deoarece nişte prieteni, care trecuseră pe acolo, mi-o recomandaseră ca având cea mai frumoasă vedere din tot motelul. Într-adevăr, are cea mai frumoasă vedere. Este camera cea mai retrasă, la

capătul dinspre mare al unui bloc lung; este chiar lângă debaraua în care mi-au depus valiza când m-au prins poliţiştii; are un garaj mic, drăguţ, izolat, în care pot pune maşina asta la adăpost şi nimeni n-o să întrebe nimic, niciodată.

Trecură un kilometru, doi, trei şi ea nu zicea nimic. Îşi pusese din nou bluza verde, care însă nu era decât o bucăţică de dantelă inutilă; o udase ploaia ca şi pe mine în timpul când mă străduiam să ridic capota şi acum o apuca din când în când tremuratul. Din cauza ploii aerul se răcise. Ne apropiam de suburbiile oraşului Marble Springs, când mi-a spus:

— Nu poţi să faci asta. Cum ai să faci? Trebuie să te înregistrezi la recepţie sau să semnezi într-un registru şi să iei cheile sau să te duci la restaurant. N-ai să poţi, pur şi simplu.

— Ba da, pot. Am cerut să fie deschisă camera, gata pregătită pentru noi, chei în uşile garajului şi ale camerei şi am spus că o să ne înregistrăm mai târziu. Am spus că venim de la drum lung. Plecaţi din zori, că suntem obosiţi şi că ne-ar face plăcere să ni se servească masa în cameră şi, de asemenea, puţină discreţie. Mi-am dres glasul. I-am spus recepţionerei că suntem un cuplu în luna de miere. Părea că a înţeles dorinţa noastră de intimitate.

Am ajuns înainte să fi reuşit să găsească un răspuns. Am băgat maşina înăuntru printr-o poartă înzorzonată, vopsită în liliachiu, şi am tras aproape de antreul recepţiei în blocul central, parcând maşina direct sub o lumină puternică care arunca o umbră atât de neagră, încât părul meu roşu era ca şi invizibil sub capota maşinii. Mai încolo, lângă intrare, stătea un negru îmbrăcat într-o uniformă liliachie-albastră şi cu nasturi aurii, care fusese croită de un daltonist cu

ochelari fumurii. L-am chemat.

— Pe unde se ajunge la camera 14? am întrebat eu.

— Domnul Brooks? Am dat din cap afirmativ şi el continuă: Am lăsat toate cheile pregătite. Pe aici.

— Mulţumesc. M-am uitat la el. Era cărunt, încovoiat şi slab, iar ochii săi stinşi şi bătrâni erau oglinzile umbrite a mii de dureri şi înfrângeri. Cum te cheamă?

— Charles, domnule.

— Aş vrea nişte whisky, Charles. I-am întins banii. Scotch, nu Bourbon, şi ceva coniac. Se poate?

— Imediat, domnule.

— Mulţumesc. Am băgat în viteză şi am mers de-a lungul blocului, până la nr. 14. Era capătul unei peninsule înguste între golf, pe stânga, şi o piscină sub formă de rinichi, pe dreapta. Uşa garajului era deschisă şi am intrat direct, am stins luminile maşinii, am închis uşa glisantă în semiîntuneric, apoi am aprins lumina din tavan.

La capătul peretelui din stânga, o singură uşă ducea afară din garaj. Am trecut prin această uşă într-o chicinetă, curată, igienică şi splendid echipată – dacă nu doreai decât o ceaşcă de cafea şi aveai toată noaptea la dispoziţie pentru a o pregăti. De aici o uşă dădea în camera de zi, care era în acelaşi timp şi dormitor. Covor liliachiu, draperii liliachii, cuvertură de pat liliachie, abajururi liliachii, huse liliachii, pretutindeni unde te uitai, aceeaşi culoare care te scotea din sărite. Îi căzuse unuia cu tronc liliachiul. Din această cameră dădeau în afară alte două uşi: în stânga, pe acelaşi perete cu uşa bucătăriei, era uşa spre baie; la capătul celălalt, uşa care ducea în coridor.

La zece secunde după ce ajunsesem în cameră, mă aflam în acest coridor, târând fata după mine. Debaraua, la aproape doi metri, era deschisă şi valiza mea era acolo unde fusese lăsată. Am dus-o înapoi în cameră, am deschis-o şi eram pe punctul de a arunca nişte lucruri pe pat, când se auzi o bătaie în uşă.

— Ăsta-i Charles, am murmurat eu. Deschide uşa, dă-te mult înapoi, ia sticlele şi spune-i să păstreze mărunţişul. Nu încerca să-i şopteşti, să-i faci semne sau s-o faci pe deşteapta şi să sari în mijlocul coridorului. Te voi urmări prin crăpătura uşii de la baie şi pistolul are să fie aţintit asupra ta.

N-a încercat nimic. Cred că îi era prea frig şi se simţea prea rău şi prea epuizată după încordarea acumulată de-a lungul zilei, ca să mai încerce ceva. Bătrânul dădu sticlele, luă mărunţişul, murmurând surprins mulţumiri şi închise încet uşa după el.

— Eşti îngheţată şi tremuri, am spus eu brusc. Nu vreau ca poliţa mea de asigurare să se îmbolnăvească de pneumonie. Am adus nişte pahare. Un pic de coniac, domnişoară Ruthven, apoi o baie caldă. Poate găseşti ceva uscat în valiza mea.

— Eşti prea amabil, spuse ea încruntată. Dar am să beau coniacul.

— Deci nu vrei să faci baie?

— Nu. O pauză ezitantă, un licăr în ochi, mai mult închipuit decât văzut, şi mi-am dat seama că greşisem crezând-o prea obosită pentru a mai încerca ceva. Ba da, am să fac şi baie.

— Bine. Am aşteptat până ce termină de băut, am aşezat valiza pe podeaua băii şi m-am ridicat ca să-i fac loc să treacă. Nu te lungi toată noaptea. Mi-e foame.

Uşa se închise şi cheia ţăcăni în broască. Se auzi

apa curgând în cadă, apoi săpunitul şi plescăitul obişnuit al cuiva care face baie. Totul menit să adoarmă orice bănuială. Apoi sunetul ştersului cu prosopul şi, după un minut sau două, gâlgâitul furios al apei care ieşea pe conducta de scurgere; atunci m-am strecurat încet din cameră, am trecut prin cele două uşi ale bucătăriei şi prin uşa de afară a garajului, tocmai la timp pentru a vedea fereastra de la baie deschizându-se şi un mic nor de aburi năvălind în afară. I-am înşfăcat braţul în clipa când se lăsă la pământ, cu mâna liberă i-am înăbuşit ţipătul de spaimă şi am dus-o înapoi în cameră.

Am închis uşa de la bucătărie şi m-am uitat la ea. Proaspătă, spălată şi curată şi cu una din cămăşile mele albe băgată în brâul fustei tiroleze. Avea lacrimi de umilinţă în ochi şi o expresie de deznădejde pe faţă, dar, cu toate acestea merita să fie privită. În ciuda numeroaselor ore petrecute împreună în maşină, acum era prima dată când o vedeam cu adevărat.

Avea un păr minunat, des şi strălucitor, cu cărare la mijloc, de culoarea grâului şi împletit în felul cum vezi adesea la fetele din răsăritul regiunii baltice. Dar n-ar fi câştigat niciodată un concurs pentru Miss America – faţa îi trăda prea mult caracter pentru asta. Din aceeaşi cauză n-ar fi putut că concureze nici măcar pentru Miss Marble Springs. Faţa avea trăsături uşor slave, pometii prea înalţi şi depărtaţi, buzele prea pline, ochii cenuşii, limpezi, aşezaţi prea departe unul de celălalt şi nasul foarte cârn. O faţă nobilă şi inteligentă, o faţă care, odată înlăturate oboseala şi frica, cred că putea uşor exprima simpatie, bunătate, umor, veselie. În vremurile dinainte de a fi renunţat la visul de a avea papuci proprii şi un cămin propriu,

acesta fusese genul de fată care s-ar fi potrivit cu visul meu. Era tipul de feminitate care nu se trece repede, genul care va continua să încălzească sufletele încă mult timp după ce blondele sintetice platinate, ieşite de pe benzile de producţie ale fabricilor de frumuseţe publicitară ne vor fi adus în stare să ne urcăm pe pereţi numai când ne uităm la ele.

Stăteam acolo nemişcat, încercând un uşor sentiment de părere de rău pentru ea, dar şi pentru mine, când am simţit un curent în ceafă. Venea din direcţia uşii de la camera de baie, deşi cu zece minute în urmă uşa aceea fusese închisă şi încuiată. Dar acum nu mai era.

Capitolul III

Chiar dacă n-ar fi fost ochii brusc dilataţi ai fetei, tot m-aş fi gândit că acel curent de aer din ceafă nu era o simplă închipuire. Un nor de aburi din camera de baie supraîncălzită îmi trecu pe lângă urechea dreaptă. Erau cam prea mulţi aburi ca să fi răzbătut numai prin gaura cheii unei uşi încuiate. Cam de o mie de ori prea mulţi. M-am întors încet, ţinând mâinile îndepărtate de corp. Poate aveam să încerc eu ceva inteligent, mai târziu. Dar nu acum.

Primul lucru pe care l-am observat a fost pistolul din mână. Şi nu era genul de pistol pe care-l poartă un începător. Un voluminos Mauser german 7.63, de un negru mat. Unul din pistoalele acelea economicoase, din care glonţul trece ca prin brânză prin trei persoane deodată.

Al doilea lucru pe care l-am observat a fost uşa camerei de la baie, care parcă se micşorase de când o văzusem ultima dată. Umerii tipului nu atingeau chiar ambele tocuri ale uşii, dar asta numai fiindcă uşa avea un cadru larg. Pălăria îi atingea însă, cu siguranţă, pragul de sus.

Al treilea lucru pe care l-am observat a fost genul de pălărie pe care-l purta şi culoarea jachetei. Pălărie panama, jachetă verde. Era prietenul şi vecinul nostru din Fordul care fusese parcat lângă noi mai devreme, în cursul după-amiezii.

Întinse mâna stângă la spate şi închise încet uşa

camerei de baie.

— Nu trebuiesc lăsate deschise ferestrele. Dă-mi pistolul. Vocea îi era calmă şi adâncă, dar întru nimic teatrală sau ameninţătoare; se vedea că ăsta era felul lui normal de a vorbi.

— Pistolul? am încercat eu s-o fac pe prostul.

— Uite ce-i, Talbot, spuse el afabil. Consider că amândoi suntem ceea ce s-ar putea numi profesionişti. Propun să lăsăm la o parte vorbăria. Pistolul. Obiectul pe care îl porţi acolo, în buzunarul din dreapta de la haină. Cu arătătorul şi degetul mare de la mâna stângă. Aşa. Acum lasă-l să cadă pe covor. Mulţumesc.

Am dat un şut pistolului spre el fără să mi-o mai spună. Nu voiam să creadă că nu eram şi eu profesionist.

— Acum stai jos. Spuse el. Îmi zâmbi şi acum am putut vedea că nu era rotofei la faţă, doar dacă nu ţi se pare rotofeie o bucată de stâncă. Faţa îi era doar lată şi arăta a fi greu de demolat. Mustaţa îngustă, neagră şi nasul subţire, aproape grecesc, arătau nelalocul lor, aproape tot atât de deplasate ca şi încreţiturile vesele din jurul ochilor şi gurii. Nu puneam însă mare bază pe aceste încreţituri vesele; s-ar fi putut pur şi simplu să le aibă din cauza obiceiului de a zâmbi când bătea pe cineva cu pistolul în cap.

— M-ai recunoscut la locul de parcare? am întrebat eu.

— Nu. Deschise Coltul cu mâna stângă, scoase glontele care mai rămăsese, îl închise şi, cu o mişcare neglijentă din încheietură, îl aruncă de se învârti vreo trei metri prin aer până ateriză în coşul de hârtii. Avea aerul că este în stare să repete cu succes această

operaţie de zece ori din zece încercări. Era tipul de om care de orice se apucă, totdeauna îi reuşeşte: dacă era atât de îndemânatic cu mâna stângă, te întrebai ce-ar fi putut să facă cu dreapta? Nu te-am mai văzut niciodată până astăzi, nici n-am auzit de numele tău. Te-am văzut prima dată la locul de parcare, continuă el. Dar am mai văzut-o pe această domnişoară şi de ea am auzit de sute de ori. Eşti englez, altfel ai fi auzit şi tu. Poate oi fi auzit, dar nu ştii pe cine ai pus mâna; n-ai fi primul pe care l-a dus de nas. Fără machiaj, fără accent, părul împletit în codiţe de fetiţă. Şi o astfel de înfăţişare şi de comportare au fie cei care au renunţat să mai concureze, fie cei care nu mai au concurenţă. Se uită la fată şi zâmbi iar. Pentru Mary Blair Ruthven nu mai există concurenţă. Când eşti atât de bine situat din punct de vedere social cum este ea şi când tatăl tău este cine este, poţi să renunţi la accentul Bryn Mawr şi la coafura Antoine. Astea-s pentru cei care au nevoie de ele.

— Şi tatăl ei?

— Ce ignoranţă! Blair Ruthven, Generalul Blair Ruthven. Ai auzit de cei Patru Sute? Ei bine, el este tipul care ţine registrul. Ai auzit de *Mayflower*[3]? Strămoşii bătrânului Ruthven au fost cei care au acordat imigranţilor permisiunea de a debarca. Şi, exceptându-l poate pe Paul Getty, el este cel mai bogat magnat petrolier din Statele Unite.

N-am făcut niciun comentariu; nici nu părea că mai este ceva de spus în situaţia respectivă. Mă întrebam

[3] Numele vasului cu care au sosit din Anglia în America de Nord un număr de imigranţi de la care îşi trag originea, cel puţin aşa zice legenda, unele din cele mai cunoscute familii de bogătaşi din S.U.A.

ce ar fi zis dacă îi povesteam de visul meu despre papuci, focul din cămin şi o moştenitoare multi-milionară. În schimb am zis:

— Şi cum aveai radioul deschis, acolo, în locul de parcare – l-am auzit şi eu – şi cum ştirea s-a difuzat...

— Aşa este, confirmă el vesel.

— Cine eşti dumneata? Mary Blair vorbi pentru prima dată de când intrase străinul, însă pe un ton pe care ţi-l poţi îngădui numai dacă te numeri printre cei din fruntea listei celor Patru Sute. De pe o asemenea poziţie, nu leşini, nu murmuri „Slavă ţie Doamne" cu glasul încărcat de recunoştinţă, nu izbucneşti în lacrimi şi nu-ţi înlănţui braţele de gâtul salvatorului; pur şi simplu, îi zâmbeşti amabil, prieteneşte, ceea ce arată că îl consideri egalul tău, chiar dacă ştii foarte bine că nu este aşa, şi, apoi, întrebi: „cine eşti dumneata?"

— Jablonsky, domnişoară, Herman Jablonsky.

— Presupun că şi tu ai venit tot cu *Mayflower,* am spus eu acru. M-am uitat scrutător la fată. Milioane şi milioane de dolari, ai? Faci prea mulţi bani ca să fii lăsată să umbli de capul tău. Oricum, asta explică prezenţa lui Valentino.

— Valentino? Puteai să vezi că încă mă considera nebun.

— Gorila aceea cu faţa stâlcită care stătea în spatele tău în sala de judecată. Dacă tatăl tău o să dovedească tot atâta pricepere în alegerea puţurilor de petrol ca şi în alegerea gărzii personale, ai să ajungi curând să ceri de pomană.

— El nu este obişnuitul meu... îşi muşcă buzele şi ceva ca o umbră de durere îi împăienjeni ochii aceia limpezi, cenuşii. Domnule Jablonsky, îţi sunt mult îndatorată.

Jablonsky zâmbi din nou şi nu spuse nimic. Pescui un pachet de ţigări, îi pocni uşor fundul, scoase cu dinţii o ţigară, rupse un chibrit din plicul de carton, apoi aruncă ţigările şi chibriturile spre mine. Aşa procedează azi băieţii de înaltă clasă. Civilizaţi, curtenitori, cu tot felul de mici amabilităţi i-ar fi făcut să verse de scârbă pe bandiţii anilor treizeci. De aceea un om ca Jablonsky era cu atât mai periculos – ca un iceberg, şapte optimi din pericolul mortal pe care-l reprezenta nu era vizibil. Bandiţii din vremurile bune de altădată n-ar fi avut nici cea mai mică şansă să-i stea în faţă.

— Presupun că eşti oricând gata să foloseşti pistolul, continuă Mary Blair. Nu era atât de rece şi stăpânită cum părea; puteai vedea cum o vână i se zbătea pe gât, în ritmul pistonului unei maşini de curse. Vreau să spun... acum, omul acesta nu-mi mai poate face nimic, nu?

— Absolut nimic, o asigură Jablonsky.

— Mulţumesc. Îi scăpă un mic oftat, ca şi cum, până în acel moment, n-ar fi crezut cu adevărat că a scăpat de ameninţare şi că n-ar mai fi avut de ce să se teamă. Porni să traverseze camera. Telefonez poliţiei.

— Nu, zise calm Jablonsky. Se opri.

— Cum? Ce-ai spus?

— Am spus, nu! murmură Jablonsky. Niciun telefon şi nicio poliţie. Cred că vom lăsa legea la o parte.

— Ce naiba vrei să spui? Din nou câteva pete roşii i se aprinseră în obraji. Când le văzusem ultima dată, fuseseră din cauza fricii, acum păreau să fie primele semne ale mâniei. Când ai un tată cu atâtea puţuri de petrol încât nu le mai ştie numărul, oamenii nu-ţi taie calea prea des. Trebuie să chemăm poliţia, continuă

ea, vorbind încet şi cu răbdare, asemenea cuiva care explică ceva unui copil. Omul acesta este un criminal. Un criminal căutat de poliţie. Şi un ucigaş. A omorât un om la Londra.

— Şi în Marble Springs, completă liniştit Jablonsky. Poliţistul Donnelly a murit la cinci patruzeci, azi după-amiază.

— Donnelly a murit? Vocea îi deveni o şoaptă. Eşti sigur?

— Buletinul de ştiri de la ora şase. L-am prins chiar înainte de a porni după voi din locul de parcare. Chirurgi, transfuzii şi toate celelalte. A murit.

— Ce oribil! Îmi aruncă o privire, fulgerătoare, dar plină de repulsie. Şi... şi zici că nu chemi poliţia! Ce vrei să spui cu asta?

— Exact ce am zis, răspunse cumpănit omul acela mare. Fără poliţie.

— Domnul Jablonsky are el, unele idei proprii, domnişoară Ruthven, am spus eu sec.

— Rezultatul procesului tău este uşor de prevăzut, îmi spuse Jablonsky cu o voce monotonă. Pentru un om care nu mai are de trăit decât trei săptămâni, iei lucrurile destul de uşor. Nu te atinge de telefonul acela, domnişoară!

— Doar n-o să mă împuşti! Traversase deja camera. *Dumneata* nu eşti ucigaş.

— N-o să te împuşc, fuse el de acord. Nu e nevoie să fac aşa ceva.

Făcu trei paşi mari. Puse mâna pe ea – se mişca repede şi fără zgomot, ca o pisică – îi luă telefonul, o apucă de braţ şi o aduse înapoi pe un scaun de lângă mine. Încercă să se elibereze, dar Jablonsky nici măcar nu observă.

— Hm, nu vrei poliţia? am întrebat eu gânditor.

Asta nu prea este în concordanţă cu stilul tău, prietene.

— Vrei să spui, că n-aş fi amator de societate? murmură el. Te gândeşti, poate, chiar că aş şovăi mult să folosesc acest pistol?

— Chiar asta vreau să spun.

— N-aş risca să mă conving, zâmbi el.

Eu însă am riscat. Aveam picioarele strânse sub mine şi mâinile pe braţele scaunului. Spatele scaunului era bine proptit de perete şi m-am aruncat cu un plonjon aproape paralel cu duşumeaua, ţintind cam la vreo cincisprezece centimetri sub osul pieptului.

Dar n-am apucat să ajung până acolo. Mă întrebasem ce poate face cu mâna dreaptă şi acum am aflat. Cu mâna dreapta putea să treacă pistolul în mâna stângă, să scoată repede o măciucă din buzunarul hainei şi să lovească în cap un om care plonja, mai iute decât oricine. Desigur, nu-l luasem pe neaşteptate, dar, cu toate acestea, a fost o adevărată performanţă.

Curând după asta, cineva aruncă apă rece peste mine şi m-am ridicat cu un geamăt, încercând să-mi pipăi creştetul capului. Dar n-ai cum să-ţi pipăi creştetul capului, când eşti cu mâinile legate la spate.

Aşa că mi-am lăsat capul în pace şi, sprijinindu-mă cu mâinile legate de peretele din spatele meu, m-am ridicat clătinându-mă şi m-am bălăbănit până la cel mai apropiat scaun. M-am uitat la Jablonsky care înşuruba un cilindru metalic, negru, perforat, pe ţeava Mauserului. Se uită la mine şi zâmbi. Tot timpul zâmbea.

— S-ar putea ca a doua oară să nu fiu atât de norocos, spuse el.

M-am încruntat.

— Domnişoară Ruthven, continuă el, *eu* sunt acela care va folosi telefonul.

— Şi ce-mi spui mie? Începuse să înveţe ceva din manierele mele şi nu-i stătea deloc bine.

— Pentru că o să telefonez tatălui dumitale. Te rog să-mi dai numărul. Cu siguranţă că nu este în cartea de telefon.

— De ce să-i telefonezi?

— S-a pus un premiu pe capul prietenului nostru, răspunse indirect Jablonsky. S-a anunţat imediat după difuzarea ştirii despre moartea lui Donnelly. Statul va plăti 5000 de dolari pentru orice informaţie care va duce la arestarea lui John Montague Talbot. Îmi zâmbi. Montague, ai? Ei, da, cred totuşi că îmi place mai mult decât Cecil.

— Continuă, am spus eu rece.

— Probabil că s-a deschis sezonul de vânătoare pentru domnul Talbot. Îl vor mort sau viu, dar-nu le pasă prea mult în care din aceste două stări... Şi generalul Ruthven s-a oferit să dubleze acest premiu.

— Zece mii de dolari? am întrebat eu.

— Zece mii.

— Javră, am mârâit eu.

— La ultimul bilanţ, bătrânul Ruthven valora 285 de milioane de dolari. Ar fi putut şi el să ofere mai mult, observă judicios Jablonsky, un total de cincisprezece mii. Ce sunt cincisprezece mii?

— Continuă, spuse fata. În ochii cenuşii i se aprinsese un licăr tăios.

— Cu cincizeci de mii de dolari, poate să-şi recapete fiica, spuse cu răceală Jablonsky.

— Cincizeci de mii! Aproape se sufocă. Dacă ar fi fost ca mine de săracă s-ar fi sufocat de-

adevăratelea.

Jablonsky încuviinţă din cap.

— Plus, fireşte, cele cincisprezece mit pe care le voi încasa, ca bun cetăţean ce sunt, pentru predarea lui Talbot.

— Cine eşti dumneata? întrebă fata cu nesiguranţă. Avea aerul că nu poate suporta mai mult decât atât. Ce eşti dumneata?

— Sunt un tip care doreşte, ia să vedem – da, şaizeci şi cinci de mii de dolari.

— Dar ăsta-i şantaj!

— Şantaj? Jablonsky ridică o sprânceană. Vrei să inventezi vreo lege, fetiţo. În sensul strict legal, şantaj înseamnă mită în schimbul tăcerii – un tribut plătit pentru a cumpăra imunitatea, bani storşi sub ameninţarea de a spune la toată lumea ce pungaş este cel şantajat. Are cumva generalul Ruthven de ascuns ceva? Mă îndoiesc. Sau ai putea zice că şantaj înseamnă şi a cere bani prin ameninţări. Unde-i aici ameninţarea? Eu nu te ameninţ. Dacă tatăl dumitale nu plăteşte, pur şi simplu plec şi te las aici cu Talbot. Cine mă poate condamna? Mi-e frică de Talbot. E un om periculos. Un ucigaş.

— Dar... dar atunci n-ai primi nimic.

— Ba, o să primesc, spuse calm Jablonsky. Am încercat să mi-l imaginez pe acest personaj într-o stare de iritare sau de nesiguranţă: mi-a fost imposibil. Numai o avertizare şi tatăl dumitale n-ar îndrăzni să rişte să-şi închipuie că n-aş face-o. O să plătească cu siguranţă.

— Răpirea este o infracţiune federală... spuse încet fata.

— Aşa-i, se declară, vesel, de acord Jablonsky. Scaunul electric sau camera de gazare. Astea-s

pentru Talbot. El te-a răpit. Eu nu fac decât să spun că te părăsesc. Nu-i nicio răpire la mijloc. După care, glasul i se înăspri. La ce hotel locuieşte tatăl dumitale?

— Nu locuieşte la niciun hotel. Glasul ei era acum indiferent, fără nuanţe; capitulase. Este în larg, pe X 13.

— Vorbeşte pe înţeles, spuse tăios Jablonsky.

— X 13 este una dintre platformele petroliere. Este undeva în golf, la douăzeci – douăzeci şi cinci de kilometri de aici. Nu ştiu exact.

— În golf. Vrei să spui că e vorba de una din platformele acelea plutitoare de foraj petrolier? Credeam că acestea sunt toate în largul ţinutului bălţilor, în largul ţărmului Louisianei.

— Acum sunt pretutindeni. În largul statelor Mississippi, Alabama şi Florida. Tata are una chiar lângă Key West. Şi nu sunt plutitoare, sunt... ce contează?! Se află pe X 13.

— N-are telefon?

— Ba da. Un cablu submarin. Şi legătură radio cu biroul de pe ţărm.

— Nu prin radio. E prea public. Telefonul – ceri centralistei să-ţi dea X 13 şi gata, este?

Încuviinţă din cap fără să vorbească, iar Jablonsky traversă camera şi se duse la telefon, ceru centralistei de la motel să-i dea legătura, ceru apoi X 13 şi rămase acolo în aşteptare, fluierând teribil de fals, până când, deodată, îi veni o idee.

— Cu ce călătoreşte tatăl dumitale între instalaţie şi uscat?

— Şalupă sau elicopter. De obicei, elicopter.

— La ce hotel stă când e pe uscat?

— Nu la hotel, ci într-o vilă. E închiriată pe termen

nelimitat şi se află la vreo trei kilometri de Marble Springs.

Jablonsky dădu din cap şi continuă să fluiere. Ochii lui păreau să fie aţintiţi într-un punct îndepărtat pe tavan, dar când am vrut să-l încerc şi am mişcat piciorul câţiva centimetri, ochii au fost pe mine imediat. Mary Ruthven văzuse atât mişcarea piciorului meu, cât şi mutarea rapidă a privirii lui Jablonsky şi, timp de o clipă, ochii ei se întâlniră cu ai mei. N-am citit în ei niciun fel de compasiune, dar mi-am pus puţin în funcţiune imaginaţia şi mi-am închipuit că detectasem o pâlpâire de solidaritate. Ne aflam în aceeaşi barcă şi aceasta se scufunda rapid.

Fluieratul se opri. Am auzit un zgomot nedesluşit, după care Jablonsky spuse:

— Vreau să vorbesc cu generalul Ruthven. Urgent. Este vorba de... poftim? Înţeleg. Înţeleg.

Astupă receptorul şi se uită la Mary Ruthven.

— Tatăl dumitale a părăsit X 13 la 4 p.m. şi încă nu s-a întors. Zice că nu se întoarce până când nu eşti descoperită dumneata. Se pare că sângele e mai gros decât petrolul. Asta îmi uşurează socotelile. Formă un alt număr care i se dăduse şi-l ceru din nou pe general. Îl obţinu aproape imediat şi nu irosi niciun cuvânt.

— Domnul general Blair Ruthven... am noutăţi pentru dumneavoastră, domnule general. Noutăţi şi bune şi rele. Fiica dumitale este aici lângă mine. Asta e noutatea a bună. Noutatea rea este că o să vă coste cincizeci de mii de dolari s-o recăpătaţi. Jablonsky se întrerupse şi ascultă, învârtind Mauserul uşor în jurul arătătorului şi zâmbind ca de obicei. Nu, domnule general, *nu* sunt John Talbot. Dar Talbot este şi el aici cu mine. L-am convins că este de-a dreptul inuman să

mai ţină tatăl şi fiica despărţiţi. Îl cunoaşteţi pe Talbot, domnule general, sau aţi auzit de el. Mi-a fost greu să-l conving. Am dus o muncă de convingere care sunt convins că valorează cincisprezece mii de dolari.

Deodată, zâmbetul dispăru de pe faţa lui Jablonsky, care deveni sumbră, rece şi dură. Acesta era adevăratul Jablonsky. Când vorbi iar, avu un glas mai blând şi mai profund ca oricând şi cu o uşoară nuanţă de reproş, ca şi cum s-ar fi adresat unui copil zburdalnic.

— Domnule general, ştiţi ceva? Tocmai am auzit un mic pocnet curios. Un mic pocnet, din acelea care se aud pe o linie telefonică, când vreun şmecher băgăreţ ridică un receptor cuplat şi începe să tragă cu urechea sau când cineva conectează un magnetofon. Mie nu-mi place să tragă nimeni cu urechea. Şi nici să fie înregistrată această convorbire strict particulară. Nici dumitale nu-ţi place. Fireşte, în caz că vrei să-ţi mai revezi fiica... aha, aşa mai merge. Şi, domnule general, să nu vă vină cumva ideea trăsnită să puneţi pe cineva să contacteze poliţia la alt telefon şi să-i ceară să descopere de unde vorbesc eu. Noi plecăm de aici în exact două minute din momentul acesta. Care-i răspunsul dumneavoastră? Spuneţi-l repede. Acum.

O altă scurtă pauză şi Jablonsky râse încântat.

— Să vă ameninţ pe dumneavoastră, domnule general? Răpire, domnule general? Şantaj, domnule general? Nu vorbiţi prostii, domnule general. Nu există lege care să oprească un om să fugă din faţa unui ucigaş înrăit, este? Chiar şi când acest ucigaş feroce are cu el o persoană răpită. Am să plec pur şi simplu şi am să-i las împreună. Spuneţi-mi, domnule

general, vă tocmiţi când e vorba de viaţa fiicei dumneavoastră? Pentru dumneavoastră nu valorează ea mai mult decât a cincizecea parte dintr-una la sută din totalul averii dumneavoastră? Oare numai la atâta o preţuieşte tatăl ei bun? În clipa asta, ea ascultă toate astea, generale. Mă întreb ce-o fi gândind despre dumneata, domnule general. Vrei să-i sacrifici viaţa pentru un fleac, căci asta e tot ce reprezintă pentru dumneata cincizeci de mii de dolari... Desigur, desigur, poţi să vorbeşti cu ea. Îi făcu fetei semn să vină; ea traversă camera în fugă şi-i smulse telefonul din mână.

— Tăticule? Tăticule!... Da, da, eu sunt, sigur că-s eu. Oh, tăticule, nu m-aş fi gândit niciodată...

— Gata, ajunge. Jablonsky acoperi microfonul cu mâna sa mare, pătrată şi bronzată, şi-i luă receptorul. Satisfăcut, generale Blair? Marfa-i autentică, nu? Urmă o scurtă pauză, apoi Jablonsky zâmbi cu toată gura. Mulţumesc, domnule general Blair. Nu-mi fac griji despre nicio garanţie. Cuvântul generalului Ruthven a fost întotdeauna o garanţie suficientă. Ascultă un moment, iar când vorbi din nou, licărul sardonic din privirea lui îndreptată spre Mary Ruthven, întărea sinceritatea spuselor sale. De altfel, ştii perfect de bine, că, dacă trişezi cu banii şi umpli casa de poliţişti, n-ai să mai auzi glasul fiicei dumitale cât oi trăi... Nu trebuie să te temi că n-am să vin. Am toate motivele să vin. Deci, ca să fie clar, cincizeci de mii! Închise.

— Hai să mergem, Talbot. Avem o întâlnire cu înalta societate.

— Da. Am rămas unde eram. După care, pe mine mă predai poliţiei şi-ţi încasezi cei cincisprezece mii?

— Sigur. De ce nu?

— Aş putea să-ţi dau cam douăzeci de mii de... motive.

— Daa? Se uită la mine speculativ. Şi le ai la tine?

— Nu fă pe prostul. Dă-mi o săptămână, sau poate...

— Jablonsky-vrabia din mână, ăsta sunt eu, prietene. Dă-i drumul. Se pare că, în seara asta, am făcut o treabă frumuşică.

Îmi tăie legăturile şi plecarăm cu toţii prin garaj. Jablonsky avea o mână pe încheietura fetei şi un pistol la aproape un metru de spatele meu, Nu-l puteam vedea, dar nici n-aveam nevoie. Ştiam că-l are acolo.

Venise noaptea. Se porni vântul dinspre nord-est care aduse cu el mirosul aspru, sălbatic, al mării şi o ploaie rece care cădea pieziş, şi lovea zgomotos frunzele foşnitoare ale palmierilor, curgând şiroaie şi ricoşând pe pavajul de asfalt de la picioarele noastre. Erau mai puţin de o sută de metri până la locul unde îşi lăsase Jablonsky Fordul, în faţa blocului central al motelului, dar, în toate acestea ploaia avu timp să ne ude până la piele. Datorită ploii, locul de parcare era pustiu, dar, cu toate acestea, Jablonsky îşi băgase maşina în colţul cel mai întunecos. Deschise ambele uşi din faţă ale maşinii şi apoi se postă lângă uşa din spate.

— Întâi dumneata, domnişoară. Pe partea cealaltă. Tu conduci, Talbot. După ce mă aşezasem la volan, îmi trânti uşa, se aşeză şi el pe scaunul din spate şi-şi închise uşa. Îmboldindu-mă tare în ceafă mă făcu să simt Mauserul, pentru ca nu cumva memoria să-mi joace vreo festă.

— Întoarce spre sud, pe autostradă.

Am reuşit să nimeresc butoanele corespunzătoare,

am ieşit din curtea pustie a motelului şi am luat-o spre dreapta. Jablonsky o întrebă pe fată:

— Locuinţa tatălui dumitale este chiar pe autostrada principală? Aşa-i?

— Da.

— Există alt drum care duce acolo? Străzi dosnice? Drumuri lăturalnice?

— Da, se poate înconjura oraşul şi...

— Aşa. O luăm drept înainte. Judec şi eu cum a judecat Talbot când a venit la motelul La Contessa – că nimănui n-o să-i vină în minte să-l caute pe o rază de optzeci de kilometri în jur de Marble Springs.

Am traversat oraşul în linişte. Străzile erau aproape pustii, nu se vedeau decât câţiva pietoni. Am prins de fiecare dată stopul la singurele două semnale luminoase din Marble Springs, şi, de fiecare dată, Mauserul mi se lipi de ceafă. Nu după mult timp, ieşiserăm din oraş. Ploaia curgea într-un şuvoi torenţial care se dezlănţuia răsunător peste acoperişul şi capota maşinii. Parcă conduceam sub o cascadă, iar ştergătoarele de parbriz nu erau făcute să funcţioneze sub cascade. A trebuit să încetinesc până la treizeci de kilometri pe oră, şi, chiar şi aşa, eram orbit ori de câte ori farurile vreunei maşini ce venea în sens invers îşi revărsau strălucirea lor albă-difuză asupra parbrizului pe care şiroia ploaia; vizibilitatea era şi mai proastă atunci când zidul de apă pulverizată se abătea compact şi opac pe parbriz şi geamurile laterale, în timp ce, pe alături, maşinile treceau cu un fâşâit şuierător de cauciuc ud pe asfalt înfruntând valuri de apă pe care orice căpitan de distrugător ar fi fost mândru să le înfrunte.

Ţinându-şi fruntea apăsată de geam, Mary Ruthven căuta să străpungă cu ochii lumina şi întunericul ce

alternau afară. Probabil că ştia bine drumul, dar, în seara aceea, nu-l recunoştea. Un camion ce se îndrepta spre nord trecu huruind exact la momentul nepotrivit şi era cât pe-aci să nu vadă drumul de acces.

— Aici e! Mă înşfăcă de braţ, smucindu-mă atât de tare, încât, un moment, Fordul derapă până spre bordura şoselei, după care însă am reuşit să-l stăpânesc. Apoi am văzut la stânga o lumină slabă fosforescentă şi, după vreo cincizeci de metri, am oprit. Şoseaua era prea îngustă pentru o întoarcere de 180 de grade, aşa că am dat înapoi până când am revenit de partea cealaltă a intrării; am pornit apoi spre aleea luminată şi am virat încet înăuntru. Aş fi avut de regretat dacă aş fi luat un viraj rapid. Aşa însă, am reuşit să frânez la numai câţiva paşi în faţa unei porţi cu şase bare metalice, vopsită în alb, care ar fi putut opri şi un buldozer.

Poarta se afla la capătul unui tunel cu un acoperiş aproape plat. În stânga era un zid de calcar înalt de peste doi metri şi lung de şase metri. În dreapta, cu faţa spre tunel, era o căsuţă albă cu o uşă de stejar şi ferestre acoperite cu perdele. Ghereta şi zidul erau legate printr-un acoperiş uşor curbat. N-am putut vedea din ce era făcut acoperişul. Oricum nu mă interesa eram prea ocupat să mă uit la omul care ieşise pe uşa gheretei înainte ca eu să fi apucat să frânez definitiv.

Era un şofer ca în visul unei văduve regale. Era perfect. Era imaculat. Era un poem în maro. Chiar şi strălucitoarele sale cizme de călărie arătau maro. Pantalonii bufanţi din catifea reiată, tunica încheiată cu nasturi până sus, mănuşile perfect împăturite sub un epolet, chiar şi cozorocul şepcii erau de aceeaşi

perfectă nuanţă de maro. Îşi scoase şapca. Părul nu-i era maro. Era negru şi cu firul gros, strălucitor şi avea cărare în partea dreaptă. Avea o faţă netedă, bronzată, şi ochi de culoare închisă, fermi, mult îndepărtaţi unul de celălalt, exact ca şi umerii săi. Era un poem. Dar nu efeminat. Era tot atât de solid ca şi mine, dar arăta cu mult mai bine.

Mary Ruthven lăsase jos fereastra şi şoferul se aplecă să se uite la ea, punându-şi o mână musculoasă şi bronzată pe muchia uşii. Când văzu cine era, pe faţa lui bronzată se ivi un zâmbet larg, sclipitor, şi, dacă uşurarea şi bucuria nu erau autentice, înseamnă că era, fără îndoială, cel mai bun şofer-actor pe care l-am văzut vreodată.

— Dumneavoastră *sunteţi,* domnişoară Mary. Vocea îi era adâncă, cultivată iar accentul britanic, de neconfundat; când cineva are două sute optzeci şi cinci de milioane de dolari, nu-l costă decât câţiva bănuţi în plus să tocmească un cioban din ţara de baştină care să-i îngrijească turma de Rolls-Royce-uri importate. Şoferii englezi sunt o marcă de clasă. Sunt încântat să vă văd din nou acasă, domniţă. Sunteţi sănătoasă?

— Şi eu sunt încântată că m-am întors, Simon. Câteva clipe îşi lăsă mâna pe mâna lui şi i-o strânse. Respiră, jumătate oftând, jumătate înfiorându-se şi adăugă: Mă simt bine. Ce face tăticu?

— Domnul general este din cale afară de îngrijorat, domnişoară Mary. Dar, acum, are să-şi revină. Mi s-a spus să vă aştept. Îi anunţ imediat. Se întoarse pe jumătate, îşi întinse gâtul înainte şi se uită spre locurile din spate ale maşinii. Corpul îi înţepeni vizibil.

— Da, e un pistol, spuse, calm, de pe locul din spate, Jablonsky. Îl ţin doar aşa, fiule – e oarecum

incomod să stai jos cu un pistol în buzunarul de la şold. N-ai observat şi dumneata asta? Mi-am aruncat privirea şi, desigur, am remarcat uşoara umflătură de pe şoldul drept al şoferului. Totuşi, parcă strică linia costumului Micului Lord Fauntleroy, nu-i aşa? continuă Jablonsky. Şi să nu-ţi treacă prin cap ideea tâmpită de a-l folosi pe-al tău. E prea târziu pentru asta. În afară de asta, s-ar putea să-l nimereşti pe Talbot. El este, cel de la volan. Face cincisprezece mii de dolari, aşa că vreau să-l predau în condiţii excelente.

— Nu ştiu despre ce vorbiţi, domnule. Faţa şoferului se întunecă şi se vedea că face eforturi ea să-şi menţină tonul politicos. O să chem casa la telefon. Se întoarse, intră în micul antreu din spatele uşii, ridică receptorul şi apăsă un buton şi poarta grea se deschise singură, lin, fără zgomot.

— Tot ce mai lipseşte este un şanţ împrejmuitor cu apă şi un grilaj cu ţepi, murmură Jablonsky când pornirăm. Îşi păzeşte bine bătrânul general cele două sute optzeci şi cinci de milioane, nu-i aşa? Garduri sub înaltă tensiune, patrule, câini şi toate celelalte, aşa-i, domnişoară?

Ea nu-i răspunse. Treceam pe lângă un garaj mare, pentru patru maşini, lipit de gheretă. Era tipul de garaj improvizat, fără uşi, şi am putut să constat că avusesem dreptate în ce priveşte Rolls Royce-urile. Erau acolo două, unul bej, celălalt, un amestec de albastru şi auriu. Era şi un Cadillac. Probabil pentru piaţă. Jablonsky vorbi din nou:

— Domnul pantaloni fantezi, Englezoiul. Unde l-ai găsit pe fătălăul ăsta?

— Aş vrea să te văd spunându-i toate astea fără pistolul ăla din mână, spuse fata calm. Este la noi de

trei ani. Cu nouă luni în urmă, trei oameni mascaţi ne-au tamponat maşina în care eram numai eu şi Kennedy. Aveau toţi pistoale. Unul e mort, ceilalţi doi mai sunt şi acum în închisoare.

— Un fătălău norocos, mormăi Jablonsky.

Drumul de acces asfaltat spre casă era îngust, lung, şerpuit şi mărginit cu arbori deşi de ambele părţi. Frunzuliţele perene de stejar verde şi ghirlandele de muşchi spaniol, lungi, cenuşii, de pe care picura apa, atârnau în afară şi atingeau acoperişul şi ferestrele laterale ale maşinii. Deodată, copacii se retraseră din razele farurilor pe ambele părţi, făcând loc unor pâlcuri de palmieri mari şi mici aşezaţi strategic; acolo. În spatele unei balustrade cu trepte de granit şi a unei piaţete cu pietriş, se înălţa casa generalului.

O vilă! ne spusese fata. Da. Dar pentru o familie de vreo cincizeci de persoane. Era enormă. Era o casă veche, colonială, albă, de tipul celor care se construiau înaintea războiului de independenţă, cu o verandă cu două etaje, susţinută de coloane, un acoperiş curios în unghi dublu, de o formă pe care n-am mai văzul-o niciodată, şi suficiente ferestre ca să dea un an întreg de lucru unui spălător de geamuri foarte eficient. Deasupra intrării verandei de jos erau două lămpi – nişte lanterne de trăsură, mari şi de modă veche, fiecare cu un bec puternic înăuntru. Sub ele stătea comitetul de primire.

Nu mă aşteptasem la aşa ceva. Cred că, în subconştient, mă aşteptasem să fiu primit după vechiul ritual al caselor mari, de către un majordom şi să fiu condus cu deferenţă şi ceremonie în bibliotecă, unde generalul şi-ar fi sorbit Scotch-ul în faţa unui şemineu cu lemn de pin trosnind în foc. Ceea ce, dacă

stai să te gândeşti bine, era o prostie. Când îţi aştepţi fiica să învie din morţi şi sună clopoţelul la uşă, nu-ţi mai arde să stai la gura sobei să sorbi whisky. Nici dacă ai avea inimă de piatră. Îi avertizase şoferul, de aceea apăruse comitetul.

Era acolo şi majordomul. Coborî treptele verandei, purtând cu el o umbrelă uriaşă, deschisă împotriva ploii puternice. Nu semăna cu niciunul din majordomii pe care îi mai văzusem eu. Avea haina prea strâmtă în jurul braţelor, al umerilor şi pieptului, după o croială foarte populară printre gangsterii de pe timpul prohibiţiei, iar faţa lui nu avea nimic care să spulbere această impresie. Părea văr primar cu Valentino, gorila din sala de judecată. Sau, poate, rudă şi mai apropiată. Avea chiar şi acelaşi nas stâlcit. Gusturile generalului în ce priveşte majordomii mi s-au părut bizare, cu atât mai mult cu cât mă gândeam la alegerea pe care o făcuse în cazul şoferului.

Dar majordomul păru destul de curtenitor. Eu, cel puţin, aşa am crezut, însă numai până când a văzut cine se află la volan; atunci se răsuci brusc, înconjură maşina prin faţă şi o conduse spre adăpostul verandei pe Mary Ruthven care alergă înainte şi-şi aruncă braţele în jurul gâtului tatălui ei. Jablonsky şi cu mine n-am avut decât să ne descurcăm singuri. Ne uda ploaia, dar nimănui nu părea să-i pese.

În acest timp, fata se desprinse de gâtul tatălui. M-am uitat lung la el. Era un bătrân enorm de înalt, slab dar nu prea, îmbrăcat într-un costum de in alb-argintiu. Culoarea costumului se potrivea perfect cu părul. Avea o faţă lungă, uscăţivă, tăiată în piatră, ca a lui Lincoln, dar cât de dură era nu se putea spune, deoarece aproape jumătate din faţă era ascunsă în dosul unor mustăţi şi unei bărbi stufoase şi albe. Nu

semăna cu niciunul dintre magnaţii marelui business cunoscuţi de mine, dar cu cei două sute optzeci şi cinci milioane de dolari, nici n-avea nevoie. Tot aşa cum nici judecătorul din Sud nu arătase aşa cum mă aşteptasem eu să arate.

— Intraţi, domnilor, spuse el curtenitor. Mă întrebam dacă mă includea şi pe mine printre ceilalţi trei bărbaţi care stăteau în umbra verandei. Nu părea verosimil, dar, cu toate acestea, am intrat şi eu. Nu prea aveam de ales. Nu numai că Mauserul lui Jablonsky îmi era înfipt în şale, dar şi un alt bărbat, ieşit în clipa aceea de undeva din umbră, avea un pistol. Am trecut în grup printr-un hol uriaş, larg, luminat de un candelabru şi cu pardoseală din plăci de ceramică aşezate în mozaic; apoi, printr-un coridor, am ajuns într-o cameră spaţioasă. În ce priveşte camera, oricum, nu greşisem: era o bibliotecă; în şemineu ardea cu vâlvătăi un foc de lemn de pin, iar vagul miros de ulei al cărţilor legate în piele fină se amesteca plăcut cu aroma de trabucuri scumpe şi de whisky fin. Am remarcat însă că niciunul din cei prezenţi nu fuma trabuc. Pereţii care nu erau acoperiţi cu rafturi pentru cărţi erau îmbrăcaţi în panouri de ulm lustruit. Scaunele şi canapelele erau îmbrăcate în piele aurie şi mochetă, iar draperiile jucau în ape aurii. Un covor de culoarea bronzului acoperea duşumeaua de la un perete la celălalt şi, dacă ar fi fost curent, părul de pe el ar fi unduit ca un câmp de grâu vălurit de vânt. Acum, în orice caz, rotilele scaunelor se îngropau atât de adânc în covor, încât aproape nu se mai vedeau.

— Scotch, domnule...? îl întrebă generalul pe Jablonsky.

— Jablonsky. Nu refuz, domnule general. Cât stau şi

aştept.

— Aşteptaţi ce, domnule Jablonsky? Generalul Ruthven avea o voce liniştită, plăcută, cu foarte puţine inflexiuni. Cu o avere de două sute optzeci şi cinci milioane de dolari n-ai nevoie să ţipi pentru a te face auzit.

— Ei, acum vă ţineţi de glume? Jablonsky era tot atât de liniştit şi imperturbabil ca şi generalul. Aştept hârtiuţa, domnule general, cu numele dumneavoastră semnat jos. Pentru cei cincizeci de mii de mardei.

— Desigur. Generalul părea uşor surprins că Jablonsky socoteşte necesar să-i reamintească despre înţelegerea dintre ei. Se îndreptă spre poliţa de piatră de deasupra căminului, trase o bucată de hârtie galbenă de sub un presse-papiers. O am aici, trebuie completat numai numele beneficiarului. Mi s-a părut că un zâmbet uşor i-a încreţit o clipă gura, dar, cu pădurea de păr ce-i acoperea faţa, mi-era greu să fiu sigur. Şi să nu-ţi fie teamă că voi transmite prin telefon băncii instrucţiuni ca să nu onoreze acest cec. Nu acesta este felul meu de a proceda în afaceri.

— Ştiu că nu, domnule general.

— Iar fiica mea valorează pentru mine infinit mai mult decât atât. Trebuie să-ţi mulţumesc, domnule, că mi-ai adus-o înapoi.

— Mda. Jablonsky luă cecul, se uită degajat la el, apoi se uită la general, cu un licăr speculativ în ochi.

— V-a lunecat tocul, domnule general, zise el tărăgănat. Eu am cerut cincizeci de mii. Dumneavoastră aţi scris aici şaptezeci.

— Aşa este. Ruthven îşi înclină capul şi se uită la mine. Am oferit zece mii de dolari pentru informaţii despre omul acesta de aici. De asemenea, consider că sunt, moralmente, obligat să achit cei cinci mii de

dolari oferiţi de autorităţi. Este mai uşor să emiţi un cec pentru o sumă globală unei singure persoane, nu eşti de acord?

— Şi cei cinci mii în plus?

— Pentru deranjul dumitale şi pentru plăcerea pe care are să mi-o facă să-l predau personal autorităţilor pe omul acesta. Din nou, nu reuşeam să fiu sigur dacă zâmbea sau nu. Îmi pot permite un astfel de capriciu.

— Plăcerea dumneavoastră este plăcerea mea, domnule general. Atunci, am plecat. Sunteţi sigur că vă puteţi descurca cu tipul ăsta? Este solid, iute şi viclean cum nu s-a mai văzut.

— Am oameni care pot să se descurce cu el. Era clar că generalul nu se referea la majordom sau la un alt servitor în uniformă ce se învârtea undeva mai la o parte. Apăsă pe un buton şi când în uşă apăru un fel de valet îi zise: Fletcher, cheamă-i te rog, pe domnii Vyland şi Royale.

— De ce nu-i chemaţi chiar dumneavoastră, domnule general? După părerea mea, figura centrală în acel mic grup eram eu, dar ei nici măcar nu-mi ceruseră să vorbesc, aşa că m-am gândit că era timpul să spun şi eu ceva. M-am aplecat spre vaza cu flori artificiale de pe masa de lângă foc şi am scos la iveală un microfon fin conectat. Camera asta e plină de microfoane. Pariez pe cât vreţi că prietenii dumneavoastră au auzit fiecare cuvânt care s-a spus aici. Ca milionar şi ca om care face parte din înalta societate, aveţi obiceiuri stranii, domnule Ruthven. M-am întrerupt şi m-am uitat la trioul care tocmai intrase pe uşă. Şi prieteni şi mai stranii.

Ceea ce era o afirmaţie nu tocmai exactă. Primul bărbat care intră părea că se simte absolut la el

acasă în acel decor luxos. Era de talie mijlocie, îmbrăcat într-un costum de o croială perfectă şi fuma un trabuc lung cât un braţ de om. Acesta era deci mirosul de trabuc scump pe care îl simţisem chiar de la intrarea în bibliotecă. Era puţin trecut de cincizeci de ani, avea părul negru, puţin încărunţit la tâmple. Mustaţa perfect tăiată era neagră ca tăciunele. Faţa era netedă, neridată şi puternic bronzată. La Hollywood ar fi reprezentat tipul ideal pentru roluri de funcţionar superior, fin, civilizat şi extrem de competent. Numai atunci când se apropia şi îi vedeai ochii şi trăsăturile dure ale feţei, îţi dădeai seama că aici era vorba de o forţă fizică şi mentală şi o cruzime care n-aveau ce să caute într-un studio cinematografic. Un om de care trebuia să te fereşti.

Al doilea, avea ceva ieşit din comun. Era greu de precizat ce anume îl făcea să arate astfel. Era îmbrăcat într-un costum de flanelă gri-deschis, cu cămaşă albă şi cravată gri de aceeaşi nuanţă ca şi costumul. Era de talie aproape mijlocie, lat în umeri, cu o faţă palidă şi părul lins, lucitor, aproape de aceeaşi culoare cu cel al domnişoarei Ruthven. Trebuia să-l cercetezi multă vreme ca să ajungi să-ţi dai seama ce anume îl făcea să arate ieşit din comun: nu era nimic din ceea ce avea, ci tocmai ceva care îi lipsea. Avea faţa cea mai lipsită de expresie, cei mai goi ochi pe care i-am văzut vreodată la o fiinţă umană.

Nici calificativul *ieşit din comun* nu mai era însă potrivit pentru a descrie pe omul care încheiase coloana. Prezenţa lui în această bibliotecă era la fel de potrivită cum ar fi fost a lui Mozart într-un club de „rock-and-roll”. Avea doar douăzeci şi unu, douăzeci şi doi de ani. Era înalt, costeliv, cu o faţă albă ca de

mort şi cu ochi negri de cărbune. Ochii nu-i stăteau deloc în cap, se mişcau neliniştiţi fără încetare, dintr-o parte într-alta, ca şi cum l-ar fi durut dacă stăteau liniştiţi; privirea îi trecea, strălucitoare, de la o faţă la alta ca un licurici într-o seară de toamnă. N-am observat cum era îmbrăcat; tot ce am remarcat a fost faţa. Faţa unui consumator de stupefiante, a unui decăzut, a unui toxicoman avansat. Dacă l-ai fi lipsit de droguri, fie şi numai douăzeci şi patru de ore, ar fi urlat de ai fi zis că este pradă tuturor chinurilor iadului.

— Intră, domnule Vyland. Generalul îi vorbea omului cu trabucul şi pentru a zecea oară mi-am dorit ca expresia bătrânului Ruthven să nu fie atât de greu de descifrat. Făcu semn cu capul în direcţia mea. Acesta este Talbot, omul urmărit. Şi acesta este domnul Jablonsky, omul care l-a adus.

— Bucuros de cunoştinţă, domnule Jablonsky. Vyland zâmbi prietenos şi întinse mâna. Sunt inginer, şeful serviciului de producţie al generalului. Era el inginer şi şeful serviciului de producţie cum eram eu preşedintele Statelor Unite. Vyland dădu din cap spre omul în costum gri. Acesta este domnul Royale, domnule Jablonsky.

— Domnul Jablonsky! Domnul Jablonsky! Cuvintele nu fuseseră pronunţate, ci şuierate de băiatul înalt şi slab cu ochii ficşi. Îşi băgă mâna sub pulpana hainei şi trebuia să recunosc că era într-adevăr iute. Pistolul îi tremura însă în mână. Scoase una după alta trei înjurături de netipărit. Ochii îi erau împăienjeniţi şi furioşi. Am aşteptat doi ani întregi ziua asta... Du-te dracului, Royale! De ce mi-ai...?

— E o domnişoară în încăpere, Larry. Ai fi putut jura că Royale nu avusese când să bage mâna sub haină

sau în buzunarul lateral, şi, totuşi, fulgerarea metalului mat din mâna lui, lovitura puternică a ţevii pe încheietura lui Larry şi zăngănitul pistolului băiatului ricoşând de pe o masă îmbrăcată cu o foaie de aramă nu puteau fi puse la îndoială. În materie de prestidigitaţie n-am văzut niciodată ceva mai bun.

— Îl cunoaştem pe domnul Jablonsky, continuă Royale. Vocea lui era – absolut de neînţeles – muzicală, liniştitoare şi blândă. Cel puţin eu şi Larry îl cunoaştem. Nu-i aşa, Larry? Larry a făcut şase luni pentru narcotice. Jablonsky a fost cel care l-a trimis la închisoare.

— Jablonsky l-a trimis... începu generalul.

— Jablonsky. Royale zâmbi şi făcu semn cu capul spre omul masiv. Locotenent detectiv Herman Jablonsky, de la poliţia criminală din New York.

Capitolul IV

După care, se lăsă o tăcere adâncă, multă vreme neîntreruptă. De mormânt i se spune. Pe mine nu mă îngrijoră cine ştie ce, eu eram oricum pregătit pentru riscul cel mare. Primul care a vorbit a fost generalul; glasul şi faţa îi erau împietrite şi reci când se uită la omul în smoching.

— Care este explicaţia acestei purtări insultătoare, Vyland? întrebă el. Aduci în această casă un om care, după cum se vede, nu este numai un toxicoman şi poartă asupra sa un pistol, dar care a făcut şi închisoare. În ceea ce priveşte prezenţa unui ofiţer de poliţie, ar fi trebuit să fiu şi eu informat...

— Calmează-te, domnule general. Poţi să renunţi la aparenţe. Vorbise Royale, cu o voce liniştită, reconfortantă ca şi înainte şi lipsită, în mod curios, de orice urmă de insolenţă. N-am fost foarte exact. Ar fi trebuit să spun fost detectiv-locotenent. La vremea lui a fost cel mai straşnic tip din secţia lui, la început la narcotice, apoi la omucideri; a făcut mai multe arestări şi mai multe condamnări la închisoare decât oricare ofiţer de poliţie din statele de pe coasta de răsărit. Dar ai călcat strâmb, nu-i aşa, Jablonsky?

Jablonsky nu spuse nimic şi faţa lui nu arătă nimic, ceea ce nu însemna că mintea nu-i lucra intens. Nici pe faţa mea nu se vedea nimic, dar şi mie mintea îmi lucra din plin. Mă gândeam cum aş putea să fug. Servitorii dispăruseră la un semn al mâinii generalului

şi, deocamdată, nimeni nu părea că se mai interesează de mine. Mi-am întors într-o doară capul. Greşisem, era cineva care se interesa de mine. Valentino, cunoştinţa mea din sala de judecată, stătea în coridor, chiar lângă uşa deschisă şi interesul care-l arăta faţă de mine compensa din plin dezinteresul faţă de ceilalţi din bibliotecă. Mi-a făcut plăcere când am văzut că braţul drept îi era prins într-o eşarfă. Îşi ţinea degetul mare de la mâna stângă în buzunarul lateral al hainei şi deşi putea să-l aibă foarte solid, nu putea să fie atât de voluminos încât să justifice umflătura aceea din buzunar. I-ar fi făcut cea mai mare plăcere să mă vadă încercând să fug.

— Jablonsky ăsta a fost figura centrală în cel mai mare scandal al poliţiei care a izbucnit la New York de la război încoace, spuse Royale. La un moment dat, au început să se comită o mulţime de asasinate – asasinate importante în parohia lui – iar Jablonsky nu reuşea să descopere niciunul din noianul de asasini. Toată lumea ştia că, în spatele crimelor, era o bandă de santajişti. Toată lumea, în afară de Jablonsky. Tot ce ştia Jablonsky era că primea zece miare de fiecare mort, ca să cerceteze în toate direcţiile, în afară de cea bună. Dar avea şi duşmani, chiar mai mulţi, în interiorul forţelor poliţieneşti, decât în afara lor, şi aceştia au pus mâna pe el. Nu-ţi aminteşti, domnule Vyland?

— Acum da, dădu Vyland din cap. Au fost ascunşi şaizeci de mii de dolari şi poliţia n-a reuşit să pună mâna pe un cent. A fost condamnat la trei ani, nu?

— Şi a ieşit după optsprezece luni, termină Royale. Ai sărit gardul, Jablonsky?

— Scurtarea pedepsei pentru bună purtare, spuse calm Jablonsky. Sunt din nou un cetăţean respectabil.

Ceea ce este mai mult decât se poate spune despre tine, Royale. Tipul ăsta este salariatul dumneavoastră, domnule general?

— Nu văd ce...

— Pentru că dacă e, o să te coste cu o sută de dolari mai mult decât crezi. O sută de dolari este preţul pe care Royale îl cere de obicei de la patronii lui pentru o coroană destinată victimelor sale. O coroană foarte frumoasă. Sau a crescut cumva preţul, Royale? Şi pe cine pui mâna de data asta?

Nimeni nu zise nimic. Jablonsky avea cuvântul.

— Royale ăsta figurează pe listele poliţiei a jumătate din statele Uniunii, domnule general. Nu l-a prins încă nimeni cu nimic, dar se ştie totul despre el. Expeditorul Nr. 1. în S.U.A. – nu de mobilă, ci de oameni. Cere mult, dar lucrează bine şi nu are niciun rebut. Este un mercenar; serviciile sale sunt grozav de căutate de tot felul de oameni, unii la care nici n-ai visa. Nu numai pentru că el reuşeşte totdeauna să dea satisfacţie, dar şi pentru că unul din punctele codului lui Royale este să nu se atingă niciodată de un om care l-a angajat. O groază de oameni dorm mult mai bine, domnule general, tocmai pentru că ştiu că se află pe lista de intangibili a lui Royale. Jablonsky îşi frecă bărbia ţepoasă cu o mână cât o lopată. Mă întreb, domnule general, pe urmele cui este acum? Crezi că ai putea fi chiar dumneata?

Pentru prima dată, generalul dădu semne de emoţie. Nici barba, nici mustaţa nu mai putură să mascheze strângerea din ochi şi din buze şi uşoara, dar perceptibila, decolorate a pometţilor. Îşi umezi buzele încet şi se uită la Vyland.

— Ai ştiut ceva din toate astea? Ce este adevărat în...?

— Jablonsky bate câmpii, interveni Vyland pe un ton liniştitor. Să-i băgăm în altă cameră, domnule general. Avem ceva de discutat.

Ruthven dădu din cap, cu faţa încă palidă, iar Vyland aruncă o privire spre Royale. Royale zâmbi şi spuse fără nicio inflexiune:

— Gata, voi doi ieşiţi afară. Jablonsky lasă arma acolo.

— Şi dacă nu vreau?

— Încă n-ai încasat cecul acela, spuse Royale răutăcios. Ascultaseră, deci, într-adevăr.

Jablonsky îşi puse pistolul pe masă. Royale nu avea pistolul în mână. Dată fiind repeziciunea cu care îl scotea, n-avea rost. Toxicomanul, Larry, veni în spatele meu şi-şi înfipse ţeava pistolului în rărunchii mei cu o forţă care mă făcu să gem de durere. Nimeni nu spuse nimic, aşa că am vorbit eu:

— Mai fă asta o dată, drogatule, şi o să lucreze dentistul o zi întreagă ca să-ţi repare mutra. Drept urmare, mă împunse din nou, de două ori mai dureros decât înainte şi când m-am răsucit, el fusese mai rapid decât mine, mă lovi cu ţeava pistolului peste faţă, făcându-mă să văd negru înaintea ochilor. Apoi se îndepărtă la vreun metru, ţintindu-mă cu pistolul drept în abdomen, şi cu ochii jucându-i dementţial în cap. Zâmbetul sinistru de pe faţa lui mă ispitea să-i sar în cap. Mi-am şters o parte din sângele de pe faţă, m-am întors şi am ieşit pe uşă.

Valentino mă aştepta cu pistolul în mână şi cu bocanci grei în picioare şi, când ieşi Royale din bibliotecă şi închise, fără să se grăbească, uşa după el, oprindu-l, apoi, pe Valentino cu un singur cuvânt, nu mă mai puteam ţine pe picioare. Nu fusese nimic în neregulă cu şoldul meu, mă purtase pretutindeni

ani de zile, dar nu era făcut din stejar, iar Valentino avea blacheuri la bocanci. Pur şi simplu, n-aveam noroc în noaptea aceea. Jablonsky mă ajută să mă ridic de pe podea şi să trec într-o încăpere alăturată. M-am oprit în cadrul uşii. M-am uitat înapoi la Valentino care rânjea, apoi la Larry şi, în gândul meu, i-am notat pe amândoi pe lista mea neagră.

Am stat circa zece minute în camera aceea: Jablonsky şi cu mine şedeam pe scaune, drogatul se agita în sus şi în jos cu pistolul în mână, în speranţa că o să mişc măcar dintr-o sprânceană, Royale se rezema neglijent de o masă, nimeni nu zicea nimic, până ce intră majordomul ca să spună că generalul doreşte să ne vadă. Din nou am ieşit cu toţii. Valentino era tot acolo, dar am ajuns neatins în bibliotecă. Poate că-şi rănise degetul mare de la picior, dar ştiam că nu era asta, ci faptul că Royale îi spusese să o lase baltă şi Royale nu spunea nimănui un lucru mai mult de o singură dată.

O schimbare vizibilă se produsese în atmosfera de acolo, în timpul cât fusesem noi plecaţi. Fata continua să şadă pe un scaun lângă foc, cu capul plecat iar lumina sclipitoare i se reflecta în cozile de culoarea grâului. Vyland şi generalul păreau relaxaţi şi încrezători, şi generalul chiar zâmbea. Pe masa din bibliotecă erau două ziare, având scrise cu litere mari titlurile: „Ucigaş urmărit omoară un poliţist şi răneşte un şerif” şi fotografii de-ale mele deloc măgulitoare şi mă întrebam acum dacă toate astea nu aveau vreo legătură cu siguranţa lor de sine. Pentru a sublinia schimbarea de atmosferă, un valet intră purtând o tavă cu pahare, o carafă şi un sifon. Era tânăr, dar avea un mers deosebit de greoi şi de ţeapăn, şi puse tava pe masă cu un efort atât de laborios, încât

aproape că puteai auzi cum îi scârţâiau încheieturile. Nici culoarea feţei nu era prea grozavă. Mi-am întors imediat privirea într-altă parte, apoi, m-am mai uitat o dată şi, în sfârşit, mi-am întors privirea indiferent, sperând că descoperirea pe care o făcusem brusc nu are să mi se citească pe faţă.

Băieţii citiseră toate cărţile necesare despre etichetă; valetul şi majordomul ştiau exact ce au de făcut. Valetul aduse băuturile, majordomul le servea. Îi dădu un sherry fetei, whisky la fiecare din cei patru bărbaţi – drogatul fusese vizibil omis – şi se plantă în faţa mea. Privirea mi se plimbă de la încheietura păroasă a mâinii, la nasul lui spart şi la generalul care se afla în spatele meu. Generalul dădu din cap, aşa că m-am uitat din nou la tava de argint. Mândria îmi spunea nu, aroma excelentă a lichidului chihlimbariu, care fusese turnat dintr-o sticlă triunghiulară, cu ondulaţii, zicea da; dar mândria era serios handicapată de foame, de hainele mele ude şi de bătaia pe care tocmai o luasem, aşa că aroma repurtă o victorie facilă. Am luat paharul şi peste buza paharului m-am uitat la general.

— Ultimul pahar al condamnatului la moarte, nu, domnule general?

— Încă necondamnat. Ridică paharul. În sănătatea dumitale, Talbot.

— Bună poantă, am rânjit eu. Cum se procedează în Florida, domnule general? Te leagă cu cureaua deasupra unei găleţi cu cianură sau numai te frig pe scaunul electric?

— În sănătatea dumitale, repetă el. Nu eşti condamnat şi poate nu vei fi niciodată. Am să-ţi fac o propunere, domnule Talbot.

M-am lăsat cu grijă într-un scaun. Bocancii lui

Valentino îmi sfârtecaseră probabil unul din nervii piciorului, deoarece un muşchi al coapsei sălta incontrolabil. Am făcut semn spre hârtiile care zăceau pe o masă.

— Presupun că le-aţi citit, domnule general. Presupun că ştiţi totul despre ce s-a întâmplat astăzi, totul despre dosarul meu. Ce propunere ar putea să facă un om ca dumneavoastră unui om ca mine?

— O propunere foarte atrăgătoare. Mi se păru că văd o uşoară roşeaţă în partea de sus a pometţilor, dar continuă cu glas destul de ferm. În schimbul unui mic serviciu pe care doresc să mi-l faci, îţi ofer viaţa.

— O ofertă corectă. Şi de ce natură e acest mic serviciu, domnule general?

— Nu pot încă să-ţi spun. Cam peste treizeci şi şase de ore. Ce zici, Vyland?

— Până atunci aflăm, fuse de acord Vyland. De fiecare dată când mă uitam la el semăna din ce în ce mai puţin a inginer. Trase o dată din trabuc şi se uită la mine. Atunci, ce zici. Eşti de acord cu propunerea domnului general?

— Nu fă pe naivul. Ce altceva am de făcut? Şi după treaba aia, care-o fi, ce-o să se întâmple?

— O să ţi se dea acte şi un paşaport şi vei fi trimis într-o anumită ţară sudamericană, unde nu vei mai avea de ce să te temi, răspunse generalul. Am eu legăturile mele.

Pe dracu o să mi se dea acte şi o călătorie în America de Sud: o să mi se lege o piatră de gât şi o să fiu trimis într-o călătorie verticală, până în fundul Golfului Mexic.

— Şi dacă nu sunt de acord, atunci, desigur...

— Dacă nu vei fi de acord, vor fi cu toţii cuprinşi de un înalt simţ de responsabilitate civică şi te vor preda

poliţiştilor, întrerupse sardonic Jablonsky. Toată afacerea pute de la o poştă. Ce nevoie are generalul să te angajeze pe tine? Când el poate, practic, angaja pe orice om din ţara asta. De ce anume să angajeze tocmai un ucigaş fugărit? La ce dracu poţi tu să-i fii de folos? De ce ar ajuta el un asasin urmărit de poliţie să ocolească justiţia? Sorbi îngândurat din pahar. Generalul Blair Ruthven, pilon moral al societăţii din Noua Anglie, cel mai cunoscut şi cel mai mărinimos binefăcător după Rockefelleri! Nu miroase a bine. Vă bălăciţi în ape murdare, domnule general. Foarte, foarte murdare. Şi sunteţi băgat până-n gât. Dumnezeu ştie pentru ce miză jucaţi! Trebuie să fie fantastică. Ridică nedumerit din umeri. Asta n-aş fi crezut-o niciodată.

— Niciodată în viaţa mea n-am făcut de bunăvoie şi cu bună ştiinţă un lucru necinstit, spuse generalul cu un glas ferm.

— Zău! izbucni Jablonsky. Tăcu câteva secunde, după care zise brusc: Ei, domnule general, mulţumesc pentru băutură. Şi să nu cumva să încercaţi vreo şmecherie. Mi-am luat pălăria şi cecul şi am plecat. Casa de pensii Jablonsky vă este îndatorată.

N-am văzut cine a făcut semnul. Probabil Vyland. De asemenea n-am văzut nici cum a ajuns pistolul în mâna lui Royale. Dar l-am văzut acolo. Jablonsky îl văzu şi el. Era un pistol micuţ, un automat foarte plat cu o ţeavă cârnă, chiar mai mic decât *Lilliput*-ul pe care şeriful mi-l luase mie. Dar Royale avea probabil ochiul şi precizia unui vânător de veveriţe, şi asta era tot ce avea nevoie: o gaură foarte mare în inimă, făcută de un Colt greu, te omoară la fel de bine ca şi o gaură foarte mică, făcută de un 0,22.

Jablonsky privi îngândurat pistolul.

— Aţi prefera să rămân, domnule general?

— Bagă pistolul ăla nenorocit la loc, se răsti generalul. Jablonsky este de partea noastră. Sau, cel puţin, sper că va fi. Da, aş prefera să rămâi. Dar nimeni n-are să te silească dacă nu vrei.

— Şi ce m-ar face să vreau? întrebă Jablonsky, adresându-se tuturor celor de faţă. Nu cumva generalul, care n-a făcut niciodată în viaţa sa, de bunăvoie, un lucru necinstit, intenţionează să amâne achitarea acestui cec. Sau poate, pur şi simplu, vrea să-l rupă?

N-ar fi fost nevoie ca generalul să-şi lase brusc privirea în jos, pentru a confirma presupunerea lui Jablonsky. Vyland interveni liniştit:

— Numai două zile, domnule Jablonsky, maximum trei. La urma urmei, e vorba să încasezi o grămadă de bani pentru un efort foarte mic. Tot ce-ţi cerem este să stai cu ochii pe Talbot, până când duce la bun sfârşit ceea ce dorim noi de la el.

Jablonsky dădu încet din cap.

— Înţeleg. Royale nu se coboară atât de jos ca să se apuce să păzească pe cineva, el pune oamenii la adăpost într-un fel mult mai sigur. Pe gangsterul acela din coridor, majordomul, pe micul nostru prieten de aici, Larry, Talbot îi mănâncă pe toţi odată înainte de micul dejun. Se vede treaba că aveţi mare nevoie de Talbot nu-i aşa?

— Avem nevoie de ei, spuse liniştit Vyland. Şi din ceea ce am aflat de la domnişoara Ruthven, precum şi din ceea ce ştie Royale despre tine – tu eşti în stare să-l stăpâneşti. Iar banii îţi sunt în siguranţă.

— Aha, da. Şi, ia spune-mi. Eu sunt un prizonier care păzeşte un alt prizonier, sau sunt liber să intru şi să ies de-aici după voie?

— Ai auzit ce-a spus domnul general, răspunse Vyland. Eşti liber să faci ce vrei. Dar, dacă cumva pleci, asigură-te să fie închis sub cheie şi legat în aşa fel încât să nu poată s-o şteargă.

— O pază de şaptezeci de mii de dolari, ai? spuse Jablonsky încruntat. E păzit ca aurul de la Fort Knox. I-am surprins pe Royale şi Vyland schimbând o privire rapidă, dar Jablonsky continuă: Dar sunt cam îngrijorat de soarta celor şaptezeci de mii de dolari. Mă gândesc că dacă cineva află că Talbot este aici, n-o să mai primesc cei şaptezeci de mii. Cu dosarul meu, n-am să mă aleg decât cu vreo zece ani de închisoare pentru că m-am pus în calea justiţiei şi am oferit ajutor şi consolare unui asasin urmărit. Se uită cercetător la Vyland şi la general şi continuă calm: Ce garanţii am că nimeni din casa asta n-o să vorbească?

— N-are să vorbească nimeni, declară categoric Vyland.

— Şoferul locuieşte în căsuţa aceea de la poartă, nu-i aşa? întrebă insinuant Jablonsky.

— Da, acolo! zise Vyland încet, gânditor. Ar putea fi o idee bună să ne descotorosim de...

— Nu! îl întrerupse violent fata. Se ridicase cu un salt în picioare, cu pumnii încleştaţi în jos pe lângă trup.

— Sub niciun motiv, spuse liniştit generalul. Kennedy rămâne aici. Îi suntem prea mult îndatoraţi.

Ochii întunecaţi ai lui Vyland se îngustară un moment şi se uită la general. Fata fuse cea care răspunse la întrebarea nerostită.

— Simon nu va vorbi, zise ea cu glas alb. Se îndreptă spre uşă. Mă duc să vorbesc cu el.

— Simon, hm? Vyland îşi netezi mustaţa cu unghia de la degetul mare şi o cântări pe fată din ochi. Simon

Kennedy, şofer şi om bun la toate.

Ea se întoarse câţiva paşi, se opri în faţa lui Vyland şi-l măsură cu o privire neclintită şi dispreţuitoare. Se vedea că ai de-a face cu descendenta a cincisprezece generaţii care urcau în timp până la *Mayflower* şi fiecare din cele două sute optzeci şi cinci de milioane parcă te plesnea peste ochi. Spuse răspicat:

— Eşti cel mai dezgustător individ pe care l-am cunoscut vreodată, şi ieşi trântind uşa după ea.

— Fiica mea este nervoasă, spuse grăbit generalul. Ea...

— Nu face nimic, domnule general. Vocea lui Vyland era politicoasă ca totdeauna, deşi arăta şi el puţin enervat. Royale, poţi să-i duci pe Jablonsky şi Talbot în camerele lor. În capătul de la răsărit din aripa nouă – camerele sunt deja pregătite.

Royale încuviinţă din cap, dar Jablonsky îşi ridică mâna.

— Treaba pe care urmează să v-o facă Talbot este în casa asta?

Generalul Ruthven se uită la Vyland, apoi negă din cap.

— Atunci unde? întrebă Jablonsky. Dacă tipul ăsta este scos de aici, şi este identificat pe o rază de 150 de kilometri, o păţim. Mai ales eu, căci va trebui să-mi iau adio de la bani. Consider că am dreptul să mi se dea o garanţie din acest punct de vedere, nu, domnule general?

Din nou un schimb rapid de priviri între general şi Vyland, din nou o încuviinţare aproape imperceptibilă din cap a acestuia din urmă.

— Cred că putem să-ţi spunem, zise generalul. Treaba este pe X 13, platforma mea de foraj din golf. Zâmbi şters. Este la douăzeci şi patru de kilometri de

aici, destul de adânc în interiorul golfului. Acolo nu-i niciun trecător care să-l vadă, domnule Jablonsky.

Jablonsky dădu din cap, în semn că deocamdată este satisfăcut şi nu mai spuse nimic. Mă uitam în pământ. Nu îndrăzneam să-mi ridic privirea. Royale zise încet:

— Să mergem.

Mi-am terminat băutura şi m-am ridicat. Uşa grea a bibliotecii se deschise înspre coridor şi Royale, cu pistolul în mână, se dădu într-o parte pentru a mă lăsa să trec eu primul. N-a fost prea inspirat. Sau poate şchiopătatul meu l-a indus în eroare. Lumea credea că şchiopătatul îmi încetinea mişcările, dar se înşela.

Valentino dispăruse. Am trecut pragul uşii, am încetinit şi m-am oprit după uşă cu aerul că aştept ca Royale să mă ajungă şi să-mi arate încotro s-o iau, apoi m-am răsucit brusc şi am izbit uşa cu talpa piciorului, cu toată viteza şi puterea de care eram în stare. Royale fu complet imobilizat în spatele uşii. Dacă îl nimeream în cap ar fi însemnat moartea. Dar i-am prins numai umerii; şi aşa, însă, a fost suficient pentru a-l face să geamă de durere şi pentru a-i smulge din mână pistolul, care zbură învârtindu-se câţiva metri mai încolo pe coridor. Am sărit după el. L-am prins de ţeavă, m-am răsucit continuând să rămân aplecat, fiindcă am auzit nişte paşi repezi în spatele meu. Mânerul automatului îl nimeri pe Royale, care se aruncase spre mine, undeva în faţă nu ştiu sigur unde anume, dar în orice caz răsună ca o secure de două kilograme care se împlântă în trunchiul unui pin. Leşinase încă înainte de a mă lovi – dar totuşi m-a lovit. O secure nu poate opri un pin care se prăvale. Nu-mi trebuiră decât două secunde ca să-l împing la o

parte şi să apuc pistolul de mâner, dar două secunde au să fie întotdeauna suficiente, ba chiar mai mult decât suficiente, pentru un om ca Jablonsky.

Piciorul mă nimeri în mâna cu pistolul şi acesta ateriză la vreo şapte metri mai încolo. M-am aruncat să-l prind de picioare, dar sări în lături cu iuţeala unuia de categorie muscă, ridică genunchii şi mă izbi de uşa deschisă. După care a fost prea târziu ca să mai fac ceva, pentru că avea Mauserul în mână şi mă ţintea drept între ochi.

M-am ridicat încet, nemaiîncercând să fac nimic. Generalul şi Vyland, acesta din urmă cu un pistol în mână, năvăliră pe uşă, apoi se liniştiră când îl văzură pe Jablonsky cu pistolul în mână, Vyland se aplecă să-l ajute pe Royale, care gemea, să se ridice, Royale avea o tăietură lungă deasupra ochiului stâng care sângera abundent, şi care, mâine, avea să fie o umflătură cât un ou de raţă. După vreo jumătate de minut îşi scuturã capul ca să se dezmeticească, îşi şterse sângele cu dosul palmei şi-şi roti încet ochii împrejur până îi întâlni pe ai mei. Greşisem. Crezusem că ochii lui sunt cei mai goi, cei mai inexpresivi pe care-i văzusem vreodată, dar greşisem. M-am uitat în ei şi aproape am simţit miros de pământ umed, reavăn, de mormânt proaspăt.

— Constat, stimaţi domni, că într-adevăr aveţi nevoie de mine pe aici, zise Jablonsky jovial. Nu mi-ar fi trecut niciodată prin cap că cineva ar îndrăzni să încerce una ca asta cu Royale şi apoi să mai trăiască să poată povesti. Dar toată viaţa învăţăm. Îşi băgă mâna într-unul din buzunare şi scoase un set de cătuşe de oţel foarte subţiri şi mi le prinse, cu îndemânare de expert, la încheietura mâinilor. O amintire din vremurile proaste de altădată, explică el,

scuzându-se. Nu se mai găseşte cumva pe aici prin casă încă o pereche şi ceva sârmă sau un lanţ?

— Se poate aranja, spuse Vyland aproape mecanic. Tot nu-i venea să creadă că aşa ceva i se putuse întâmpla pistolarului său infailibil.

— Splendid. Jablonsky rânji către Royale. Nu-i nevoie să-ţi încui uşa la noapte. Îl ţin eu pe Talbot departe de tine.

Royale îşi mută privirea sumbră, sinistră de pe faţa mea spre Jablonsky, dar n-am putut constata că i s-a schimbat expresia. Mi-am închipuit că, pesemne, Royale începuse să se gândească la un mormânt dublu.

Majordomul ne duse la etaj şi, în capătul unui coridor din aripa din spate a casei, scoase o cheie din buzunar, descuie o uşă şi ne băgă înăuntru. Era un dormitor, cu mobilă puţină şi scumpă, cu o chiuvetă într-un colţ şi cu un pat modern din lemn de mahon la mijlocul peretelui din dreapta. În stânga era o uşă ce dădea în alt dormitor. Majordomul scoase o a doua cheie şi descuie şi această uşă. Dădea într-o altă cameră ce semăna leit cu prima, cu excepţia patului, un model vechi cu bare de fier. Arăta de parcă ar fi fost făcut din traverse rămase de la podul Key West, Arăta solid. Se părea că va fi patul meu.

Am revenit în prima cameră. Jablonsky întinse mâna:

— Cheile, te rog.

Majordomul ezită, privi nesigur la el, apoi dădu din umeri, dădu cheile şi dădu să plece. Jablonsky spuse curtenitor:

— Vrei să te pocnesc de două, trei ori în cap cu Mauserul ăsta pe care-l ţin în mână?

— Mă tem că nu pricep, sir.

— „Sir” ai? Asta-i bună. Nu mi-ar fi trecut prin cap că la puşcărie, la Alcatraz au manuale pentru meseria de servitori la case mari. Cealaltă cheie, prietene. Cea de la camera lui Talbot spre coridor.

Majordomul se încruntă, scoase o a treia cheie şi plecă, Oricare o fi fost manualul pe care l-a citit, sărise, în orice caz, capitolul despre închisul uşilor, dar uşa era solidă, aşa că rezistă. Jablonsky rânji, încuie uşa cu un clinchet ostentativ, verifică să vadă dacă nu era vreun orificiu prin care să fim urmăriţi de afară, trase perdelele şi se întoarse *spre* mine. Se pocni de cinci sau şase ori cu pumnul în palma-i masivă, lovi peretele şi doborî un fotoliu cu o bufnitură care zgudui camera. Apoi spuse, nici prea încet, nici prea tare:

— Ridică-te când eşti gata, iubitule. Asta-i, ca să zic aşa, doar un mic avertisment ca să nu mai încerci alte trucuri. Cum ai încercat cu Royale. Dacă mişti un deget, are să ţi se pară că ţi-a căzut în cap palatul Chrysler.

N-am mişcat niciun deget. Nici Jablonsky. În cameră, o linişte desăvârşită. Am ascultat încordaţi. Pe coridor, liniştea nu era desăvârşită. Cu platfusul lui şi respirând fornăit pe nasul spart, majordomul era catastrofal în rolul Ultimului Mohican; covorul gros îi absorbi ultimul zgomot de călcătură abia când ajunsese la vreo şapte metri depărtare.

Jablonsky scoase o cheie, deschise încet cătuşele, le băgă în buzunar şi-mi strânse mâna cu atâta putere de era să-mi frângă degetele. Dar, deşi m-a durut, i-am zâmbit cu tot atâta căldură şi încântare ca şi el. Am aprins câte o ţigară şi, cu nişte scobitori în mână, am pornit să căutăm în ambele camere microfoane secrete şi dispozitive de ascultare.

Era plin pământul de ele.

Exact la douăzeci şi patru de ore după toate astea m-am urcat în maşina sport, pe care o lăsasem, cu cheile în contact, la vreo patru sute de metri de căsuţa de la intrarea casei generalului. Era Chevroletul Corvette pe care îl furasem în după-amiaza anterioară, când o luasem ostatică pe Mary Rulhven.

Ploaia de ieri încetase complet. Cerul fusese toată ziua albastru şi fără nori – toată ziua asta fusese pentru mine teribil de lungă. Să zaci complet îmbrăcat şi legat cu cătuşe de barele unui pat de fier timp de douăsprezece ore într-o temperatură de până la treizeci şi şapte de grade într-o cameră cu ferestrele închise, aşezată cu faţa spre sud – ei bine, toate astea, dogoarea şi inactivitatea somnolentă fuseseră exact ceea ce se potrivea unei broaşte ţestoase din Galapagos. Eram stors de vlagă ca un iepure împuşcat. Mă ţinuseră acolo toată ziua; Jablonsky îmi aducea de mâncare şi, imediat după prânz, mă ducea să mărşăluiesc prin faţa generalului, a lui Vyland şi a lui Royale, ca să le arate ce paznic bun era el şi că eram încă relativ intact. Relativ era cuvântul potrivit: ca să măresc efectul, îmi dublasem şchiopătatul şi îmi lipisem plasturi pe obraz şi bărbie.

Royale, în ce-l privea, nu avea nevoie de asemenea semne suplimentare ca să se vadă că fusese în război. Mă îndoiesc că ar fi putut exista un plasture suficient de lat ca să poată acoperi umflătura enormă, pe care o avea pe frunte. Ochiul drept îi era la fel de vânăt ca şi umflătura şi complet închis. Făcusem o treabă bună cu Royale. Şi ştiam că, în ciuda inexpresivităţii detaşate care i se reinstalase pe faţă

şi în ochiul lui sănătos, n-are să aibă linişte până când nu-mi va aplica un tratament şi mai bun. Un tratament care să lase urme permanente.

Aerul nopţii era răcoros, plăcut, plin de mirosul sărat al mării. Am ridicat, capota maşinii, am luat-o spre sud şi, apoi, m-am aplecat mult într-o parte, pentru a lăsa aerul proaspăt să-mi alunge somnolenţa din capul buimac. Creierul nu-mi era amorţit numai de căldură, mă mai buimăcise şi faptul că dormisem, atât de mult în după-amiaza aceea cleioasă, încât acum nu reuşeam să mă trezesc. Ştiam însă că, în noaptea aceea n-o să pot dormi prea mult O dată sau de două ori m-am gândit la Jablonsky, bărbatul acela solid, brunet, surâzător, cu faţa bronzată şi zâmbetul fermecător, şezând în camera sa de la etaj, păzind conştiincios şi solemn camera mea goală cu toate cele trei chei în buzunar. Am pipăit, în propriul meu buzunar – şi erau încă acolo – duplicatele pe care Jablonsky le comandase dimineaţa, când plecase să ia puţin aer în direcţia Marble Springs. Jablonsky avusese mult de lucru în dimineaţa aceea.

Nu m-am mai gândit la Jablonsky. Putea să-şi poarte singur de grijă, mai bine decât orice om pe care l-am cunoscut vreodată. Aveam destule probleme proprii pe care urma să le rezolv în noaptea aceea.

Dincolo de golful de culoarea vinului negru, spre vest, abia se stinseseră ultimele urme ale apusului de soare strălucitor şi roşu şi stelele se ridicaseră clare în înaltul cerului netulburat, când am văzut pe partea dreaptă a drumului un felinar cu un geam verde. Am trecut de el, apoi de al doilea, şi, la al treilea, am virat brusc la dreapta şi am tras maşina în jos pe un mic dig de piatră, stingând farurile încă înainte de a mă

opri în pantă lângă un om înalt, corpolent, cu o lanternă minusculă în mână.

El mă prinse de braţ – trebuia să mă prindă, căci, după ce tot drumul stătusem cu ochii pe fâşia de lumină strălucitor de albă proiectată de farurile maşinii, nu puteam să văd nimic în întuneric – şi am coborât, fără o vorbă, pe o scară cu trepte de lemn până la un debarcader plutitor; am trecut peste el către o formă întunecată, alungită, care se legăna încetişor la marginea pontonului. Vedeam deja mai bine şi am reuşit să mă prind de un suport şi să sar în barcă fără să fiu sprijinit. Un om scund şi gras se ridică să mă salute.

— Domnul Talbot?

— Da. Căpitanul Zaimis, nu-i aşa?

— John. Omuleţul chicoti şi explică cu accentul său melodios: Băieţii mei ar râde de mine să audă că mi se zice „Căpitan Zaimis”. Ar spune: „Şi ce mai face *Queen Mary* sau *United States?* şi alte transatlantice?” Şi aşa mai departe. Copiii din ziua de astăzi! Omuleţul oftă cu o tristeţe prefăcută. Eh, da, cred că „John” este mai potrivit pentru căpitanul micului *Matapan.*

M-am uitat peste umărul lui şi i-am zărit pe „copii”. Nu se vedeau decât ca nişte contururi întunecate proiectate pe un orizont doar ceva mai luminos. Dar era suficientă lumină ca să pot vedea că aveau peste un metru optzeci şi erau solizi pe potriva înălţimii. Nici *Matapan* nu era chiar atât de mic; avea o lungime de cel puţin doisprezece metri, două catarge, nişte traverse curioase şi nişte bare longitudinale cu puţin mai înalte decât un bărbat de talie mare. Atât oamenii cât şi vasul erau de provenienţă grecească, echipajul fiind format în întregime din greci şi dacă

Matapan nu era complet grecesc, era cel puţin făcut întru totul de constructori de vapoare greci, care veniseră şi se stabiliseră în Florida tocmai pentru a construi asemenea ambarcaţiuni pentru pescuitul de bureţi. Avea curbele zvelte, graţioase şi o provă arcuită în sus, astfel că lui Homer nu i-ar fi fost greu să-l identifice ca pe un descendent în linie directă al galerelor care brăzdaseră, cu nenumărate secole în urmă, apele însorite ale Mării Egee şi ale Levantului. Mă cuprinse, brusc, un sentiment de siguranţă şi de gratitudine că mă aflam pe un asemenea vas, înconjurat de asemenea oameni.

— O noapte excelentă pentru treaba pe care o avem de făcut, am spus.

— Poate da. Poate nu. Umorul dispăruse din vocea lui. Nu sunt de aceeaşi părere. Nu o astfel de noapte ar fi ales John Zaimis.

N-am precizat că nu aveam posibilitatea să optăm. Am spus:

— E prea luminoasă, asta-i problema, nu?

— Nu asta. Se întoarse o clipă, dădu nişte ordine într-o limbă care nu putea fi decât greacă şi oamenii începură să se mişte pe punte dezlegând frânghiile de pe stâlpii de ancorare ai debarcaderului. Se întoarse spre mine: Scuză-mă că vorbesc cu ei în străvechea noastră limbă. Băieţii ăştia trei nu se află în America nici măcar de şase luni. Propriii mei băieţi nu vor să se facă scufundători. E o viaţă grea – zic ei – o viaţă prea grea, Aşa că trebuie să aducem tineri din Grecia... Vremea nu-mi place, domnule Talbot. E o noapte prea frumoasă.

— Asta ziceam şi eu.

— Nu. Scutură viguros din cap. Prea frumoasă. Aerul e prea liniştit şi briza asta uşoară vine dinspre

nord-vest. Asta nu e bine. În seara asta soarele a fost ca o flacără pe cer. Asta nu e bine. Simţi micile valuri care leagănă *Matapan*-ul? Când vremea e bună, valurile mici lovesc corpul vasului la fiecare trei secunde, hai, la patru. Astă-seară? Ridică din umeri. La douăsprezece secunde, poate chiar la cincisprezece. De patruzeci de ani pornesc în larg de la Tarpon Springs. Cunosc apele de aici, domnule Talbot, aş minţi dacă aş zice că le cunoaşte altcineva mai bine. Se apropie o furtună puternică.

— Ce? O furtună puternică? Furtunile îmi dau un sentiment de teamă. Sunt semne că se poate dezlănţui un uragan?

— Nu.

— Poţi întotdeauna să observi semnele de dinainte de uragan? Căpitanul Zaimis nu putea să mă liniştească; trebuia încercat şi văzut ce-o să se întâmple.

— Nu întotdeauna, domnule Talbot. Odată, poate cu cincisprezece ani în urmă, am fost avertizaţi că o să vină furtuna dar nu se observa niciun semn. Nici măcar unul. Pescarii din Caicosul de Sud au ieşit, deci, la pescuit. S-au înecat cincisprezece. Dar dacă în septembrie apar semnele, atunci, furtuna cea mare în mod sigur vine. Vine negreşit.

Nimeni nu-mi dădea veşti vesele în noaptea asta.

— Cam peste cât timp o să vină? am întrebat eu.

— Peste opt ore, peste patruzeci şi opt de ore – nu ştiu. Arătă înspre sud, de unde venea hula lungă, lentă şi uleioasă. Dar dintr-acolo vine...

Două ore mai târziu, după ce străbătusem douăzeci de kilometri, ne aflam şi mai aproape de furtuna aceea care, deşi încă îndepărtată, totuşi mă neliniştea. Mersesem cu viteza maximă, dar viteza

maximă pe *Matapan* nu era ceva cu care să te poţi lăuda. Cu aproape o lună în urmă, doi mecanici civili, care juraseră să ţină secretul, prelungiseră ţeava de eşapament a motorului de pe *Matapan* într-un cilindru subacvatic cu un sistem complicat de pereţi care amortizau zgomotul. Făcuseră o treabă bună, zgomotul eşapamentului nu era decât o şoaptă guturală, dar, pe de altă parte, contrapresiunea făcea să scadă la jumătate forţa de propulsie a motorului. Totuşi, era destul de rapid. Ajunsesem la destinaţie. Ajunsesem însă prea repede pentru mine şi, cu cât intram mai adânc în golful luminat de stele şi golurile dintre valuri deveneau mai lungi şi mai adânci, cu atât eram mai convins de totala lipsă de şansă a ceea ce pornisem să fac. Dar cineva trebuia s-o facă şi eu eram cel asupra căruia căzuseră sorţii.

Era o noapte fără lună. Curând se stinseră şi stelele. Nori lânoşi începură să acopere cerul cu fâşii lungi, cenuşii. Apoi veni ploaia, nu grea, dar rece şi pătrunzătoare, şi John Zaimis îmi dădu o foaie de cort să mă adăpostesc; *Matapan* avea şi o cabină, dar nu aveam chef să cobor dedesubt.

Probabil că am aţipit legănat de mişcarea vasului, pentru că atunci când m-am trezit ploaia nu mai ropotea pe foaia de cort şi cineva mă scutura de umăr. Era căpitanul navei, care îmi spunea şoptit:

— Uite-o, acolo e, domnule Talbot. Platforma X 13.

M-am ridicat prinzându-mă de unul din catarge – hula devenise realmente neplăcută – şi am privit în direcţia pe care mi-o indica mâna lui. Nu că ar fi fost nevoie s-o mai arate. Chiar la distanţa de un kilometru şi jumătate, X 13 părea că umple tot cerul.

Am privit-o, după aceea m-am uitat în altă parte, apoi mi-am îndreptat din nou privirea într-acolo.

Continua să fie acolo. Pierdusem în viaţa mea mai mult decât oricare alt om, nu prea mai aveam pentru ce să trăiesc, dar totuşi ceva mai aveam aşa că stăteam acolo şi-mi doream în acel moment ca să fi fost la mii de kilometri depărtare.

Eram speriat. Dacă acesta era capătul drumului, aş fi preferat să nu pun niciodată piciorul acolo.

Capitolul V

Auzisem câte ceva despre aceste platforme plutitoare. Una îmi fusese chiar descrisă de un tip care le proiecta, dar, până acum, nu văzusem niciuna; acum, când o vedeam cu ochii mei, îmi dădeam seama că descrierea aceea mi-o reprezentasem pe măsura capacităţii imaginaţiei mele de a îmbrăca cu carne scheletul gol al faptelor şi statisticilor.

Mă uitam la X 13 şi pur şi simplu nu-mi venea să cred. Era enormă. Era colţuroasă şi dizgraţioasă ca nici o altă construcţie văzută de mine până atunci. Şi, mai presus de orice, era ireală, o combinaţie fantomatică gen Jules Verne şi unele din cele mai stranii descrieri de zboruri din literatura ştiinţifico-fantastică în spaţiul interplanetar.

La prima vedere, în petele fugare de lumină proiectate printre nori de slaba strălucire stelară, arăta ca o pădure de coşuri de fabrică uriaşe înălţându-se din mare. La jumătatea înălţimii lor, coşurile erau legate de o platformă groasă şi masivă prin luturile căreia ele îşi croiau drum. Iar la extremitatea dreaptă, ridicată chiar pe platformă şi înălţându-se spre cer, misterioasă şi fragilă, cu traversele graţios întreţesute într-un păienjeniş de motive decorative, de două ori mai înaltă decât coşurile, proiectată pe cerul nopţii cu ghirlandele ei de basm făcute din luminile albe şi colorate pentru exploatare şi avertizarea avioanelor, se afla turla de

foraj.

Nu sunt dintre cei care au nevoie să se ciupească pentru a se convinge că lucrurile sunt reale, dar, dacă aş fi fost, n-avusesem în viaţa mea o ocazie sau raţiune mai bună de a mă ciupi decât atunci. Dacă ar fi văzut construcţia aceea fantomatică, marţiană, înălţându-se brusc din mare, cei mai înrăiţi beţivi din ţară ar fi jurat să se lase de băutură.

Coşurile – ştiam – erau picioare metalice, tubulare, masive, de o rezistenţă de necrezut, fiecare fiind în stare să suporte o greutate de mai multe sute de tone; pe această platformă puteam număra nu mai puţin de patrusprezece picioare din acestea, şapte în fiecare parte, iar distanţa dintre cele aşezate la extremităţi trebuie să fi fost de vreo sută douăzeci de metri. Şi faptul uluitor era că această platformă uriaşă era mobilă. Fusese remorcată până acolo cu platforma scufundată adânc în mare şi cu picioarele în sus. Înălţându-se până aproape de nivelul actual al vârfului turlei; odată ajunsă la locul stabilit, picioarele fuseseră lăsate să cadă în jos, până pe fundul mării – şi atunci toată platforma aceea uriaşă şi turla, în total aproximativ patru sau cinci mii de tone, acţionate de maşini uriaşe, se ridicaseră din mare şiroind de apă, până la o înălţime la care, cu siguranţă, nu puteau ajunge nici valurile cele mai înalte ridicate de uragan în Golful Mexic.

Toate acestea le ştiam dinainte, dar a şti şi a vedea nu înseamnă deloc acelaşi lucru.

O mână îmi atinse braţul, făcându-mă să tresar. Uitasem aproape de tot unde mă aflam.

— Ce părere ai de instalaţie, domnule Talbot? Era căpitanul. Îţi place, ai?

— Da. E frumoasă. Cât a costat jucărioara asta? Ai

idee?

— Patru milioane de dolari, ridică Zaimis din umeri. Poate patru şi jumătate.

— O investiţie frumoasă, am încuviinţat eu. Patru milioane de dolari.

— Opt, corectă Zaimis. Nu te poţi instala şi să începi, pur şi simplu, să forezi, domnule Talbot. Întâi cumperi solul de sub mare, două mii cinci sute de pogoane, trei milioane de dolari. Apoi forezi un puţ – numai unul singur – de circa trei kilometri adâncime – costă în jur de trei sferturi de milion. Asta, dacă eşti norocos.

Opt milioane de dolari. Şi nici măcar nu era o investiţie sigură. O aventură. Geologii pot greşi; mai mult greşesc decât au dreptate. Generalul Blair Ruthven nu era omul care să arunce opt milioane de dolari pe fereastră. Pentru ce profit colosal putuse să se lase antrenat un om ca el, cu o reputaţie ca a lui, dacă fusese dispus, aşa cum era evident, să calce în afara legii? Nu era decât o singură cale pentru a afla răspunsul. M-a trecut un fior şi m-am întors spre Zaimis.

— Poţi să tragi mai aproape? Adică, chiar alături?

— Până unde vrei. Arătă spre latura dinspre partea noastră a construcţiei metalice. Vezi vasul acela legat la margine?

Nu-l văzusem, dar îl vedeam acum – o formă zveltă, întunecată, lungă de peste şaptezeci şi cinci de metri, părând minusculă pe lângă masiva instalaţie de foraj, vârful catargelor ajungând doar la jumătatea înălţimii punţii instalaţiei de foraj. M-am uitat la Zaimis.

— John, crezi cumva că ăsta o să ne răstoarne planurile?

— Vrei să spui, dacă ne stă în drum? Nu. Noi facem un ocol larg şi ne apropiem dinspre sud.

Învârti cârma şi *Matapan* o luă spre stânga, pornind să ocolească X 13 pe la sud; dacă mergea spre nord, pe dreapta, *Matapan* ar fi intrat în razele orbitoare ale arcului voltaic şi ale reflectoarelor care luminau marea punte de lucru din jurul turlei. Chiar şi de la un kilometru şi jumătate se puteau vedea clar oamenii care se mişcau la baza turlei, iar uruitul înăbuşit al unor maşini puternice, asemenea celui produs de compresoarele Diesel, ajungea la noi clar peste apele întunecate. Asta, cel puţin, era în favoarea noastră; nu mă gândisem că pe instalaţiile acestea se lucrează douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru, dar, cel puţin, zgomotul operaţiunilor efectuate va înăbuşi şoapta guturală a motoarelor *Matapanului.*

Vasul nostru incepuse să se lupte vajnic cu apele. Cârmeam în direcţia sud-vest, primind valurile lungi, tot mai adânci, în partea dreaptă a provei, şi acestea începeau să se spargă peste parapetul vasului. Mă udau. M-am ghemuit sub foaia de cort lângă cârmă, mi-am aprins o ultimă ţigară şi m-am uitat la căpitan.

— John, ce şanse sunt ca vasul acela s-o ia din loc?

— Nu ştiu. Cred că nu prea mari. E un vas de aprovizionare, dotat şi cu un grup electrogen. Aduce alimente, băutură, noroi pentru foraj şi mii de litri de combustibil. Uită-te mai bine, domnule Talbot. E un fel de mic tanc petrolier. Acum aduce combustibil pentru maşinile mari şi, poate, alimentează cu electricitate de la dinamurile sale. Mai târziu, când se descoperă zăcământul, transportă ţiţeiul.

Am privit pe sub un colţ al foii de cort. Arăta, într-adevăr, cum zicea John, ca un fel de mic petrolier. Văzusem acelaşi tip de vas cu ani în urmă, în timpul

războiului: avea puntea centrală înaltă şi goală, după care urma cabina şi sala de maşini, ca la petrolierele de alimentare la ţărm. Dar ceea ce îmi trezi, în acest moment, interesul a fost afirmaţia lui John – că vasul stătea acolo cea mai mare parte a timpului.

— Aş vrea să urc pe vasul ăsta, John. Se poate? Nu că aş fi dorit să urc pe el dar ştiam că trebuie. Nu mă gândisem niciodată la posibilitatea unui vas staţionat acolo, mai mult sau mai puţin permanent. Acum, când am constatat faptul, el deveni deodată cel mai important element din calculele mele.

— Dar mi s-a spus că doreşti să urci, pe instalaţie, domnule Talbot.

— Da. Poate. Dar mai târziu. Poţi să te apropii de vas?

— Pot să încerc, spuse încruntat căpitanul Zaimis. E o noapte proastă, domnule Talbot.

Parcă trebuia să mi-o mai spună. Mie mi se părea de-a dreptul groaznică. Dar n-am zis nimic. Navigând încă spre sud-vest, treceam, în acel moment, prin dreptul uneia din lungile laturi ale instalaţiei şi am putut vedea că pilonii uriaşi din oţel masiv care susţineau platforma turlei nu erau atât de simetric dispuşi cum îmi imaginasem eu. Între al patrulea şi al cincilea picior era de ambele părţi, un spaţiu gol de vreo patruzeci şi cinci de metri şi, aici, platforma era lăsată în jos mult sub nivelul punţii principale. Pe acest nivel mai coborât, o macara lungă şi subţire în formă de trabuc se înălţa spre vârful coloanelor; vasul era amarat chiar sub această punte lăsată în jos, care acoperea spaţiul acela gol şi lega cei doi piloni de oţel.

Cinci minute mai târziu, căpitanul schimba cursul şi acum ne îndreptam din nou drept spre vest, într-o

direcţie care ne îndepărta de instalaţie spre sud; dar de abia apucasem să ne obişnuim cu relativa consolare că porneam să înfruntăm hula direct, când căpitanul întoarse din nou cârma şi o luă spre nord-vest. După cum s-a dovedit, ne-am îndreptat spre piciorul cel mai sudic din partea dinspre coastă a instalaţiei, trecând la mai puţin de zece metri de prova vasului amarat acolo, şi la numai treizeci de centimetri de picior şi, astfel, ne-am pomenit chiar sub platforma masivă a instalaţiei de foraj.

Unul dintre tinerii greci, un băiat bronzat, cu părul negru, pe nume Andrew, îşi făcea de lucru la provă şi când trecurăm pe sub platformă şi ajunserăm în dreptul celui de al doilea pilon dinspre sud, venind dinspre mare, strigă încet la John, şi, în acelaşi timp, aruncă, cât putu de departe, un colac de salvare legat cu o funie uşoară. Atunci John încetini motorul până când abia se mai auzi, şi *Matapan,* purtat de val, se deplasă încet înapoi, de o parte a pilonului, în timp ce colacul de salvare venea şi el înapoi de cealaltă parte, astfel încât frânghia uşoară înconjură complet pilonul. Andrew culese colacul de salvare cu o cange şi începu să tragă parâma la capătul căreia fusese legată o funie mai grea; după un minut, *Matapan* era solid legat de pilon, cu motorul de abia ticăind, suficient însă pentru a-i permite să reziste valurilor tot mai puternice şi a nu întinde prea tare parâma. Nimeni nu ne auzise, nimeni nu ne văzuse – cel puţin, din cât puteam noi constata.

— Trebuie însă să vă grăbiţi, spuse John încet. Nu ştiu cât putem aştepta. Presimt că vine furtuna.

Era neliniştit. Şi eu eram. Toţi eram neliniştiţi. Dar tot ce avea el de făcut nu era decât să stea acolo pe vas. Nu risca să-i spargă nimeni capul şi nici să-i lege

pietre de picioare şi să-l arunce în Golful Mexic.

— N-ai pentru ce să-ţi faci griji, am spus eu liniştitor. Şi nici nu avea, în comparaţie cu mine. O jumătate de oră. Mi-am scos pardesiul, mi-am încheiat la gât şi la mâini manşetele vulcanizate ale costumului de pânză cauciucată pe care-l purtam dedesubt, mi-am pus aparatul de oxigen pe umeri, am strâns curelele, am luat vizorul într-o mână şi haina, pantalonii şi pălăria sub celălalt braţ şi am păşit cu atenţie peste parapet pe bărcuţa de cauciuc pe care echipajul o lansase deja la apă. Andrew şedea la celălalt capăt al şubredei bărcuţe, ţinând în mână o funie şi, după ce m-am aşezat, îşi luă mâna de pe parapetul punţii *Matapanului.* Curentul hulei ne târî repede sub masa întunecată a platformei. Andrew dând drumul la funie pe măsură ce înaintam. Să faci o bărcuţă de cauciuc să plutească pe timp de hulă este un lucru greu, dar ca s-o mâi cu vâslele într-o anumită direcţie, înfruntând o asemenea hulă, este aproape imposibil; în schimb avea să fie de o sută de ori mai lesne să revenim pe *Matapan* trăgând de funia lui Andrew.

La o şoaptă a mea, Andrew opri funia şi făcu o întoarcere. Eram acum foarte aproape de marginea vasului, dar încă în umbră; vasul stătea aproape de picioarele acelea masive, dar platforma se afla la vreo patru metri deasupra acestor picioare şi a noastră, aşa că unghiul de lumină de la reflectoarele de lângă macaraua de sus, de pe puntea sondei, de abia reuşea să atingă partea îndepărtată – partea de la babord – a punţii superioare a vasului. Tot restul vasului era învăluit într-un întuneric adânc, în afară de un petic de lumină care cădea pe puntea de la prova printr-o deschizătură dreptunghiulară în

platforma de deasupra. Prin această deschizătură era suspendată scara de comunicare verticală, un şir de trepte metalice în zig-zag, ca o scară de incendiu, care, am presupus eu, putea fi ridicată şi coborâtă în funcţie de flux şi reflux.

Totul se potrivea de parcă cineva dorise să-mi creeze condiţiile necesare.

Vasul era cufundat adânc în apă – rezervoarele de petrol îmbrăcate cu şine se ridicau mult deasupra nivelului apei, dar copastia se vedea numai vreo optzeci de centimetri. Am scos din haină o lanternă-stilou şi am urcat pe vas.

Am înaintat în întuneric. În afară de un licăr ce venea de la prova, pe vas nu era nicio lumină, nici chiar luminile de navigaţie. Erau de prisos, deoarece turla sondei era iluminată ca un pom de iarnă.

Nişte uşi glisante verticale dădeau pe puntea de la prova. Am tras zăvoarele de sus şi de jos de la una din aceste uşi, am aşteptat acoperirea unei uşoare mişcări a vasului şi am crăpat uşa numai atât cât să-mi încapă capul, braţul şi lanterna. Butoaie, bidoane vopsite, funii, lemn, lanţuri grele – era un fel de magazie a monstrului. Nu era nimic care să mă intereseze. Am împins uşa la loc, am închis zăvoarele şi am plecat.

Am luat-o înapoi printre rezervoare spre partea din spate a vasului. Aici am dat de chepenguri deschise, cu scoabe mari, care se ridicau în toate direcţiile, tuburi aşezate de-a lungul şi de-a curmezişul, de toate dimensiunile şi la toate înălţimile, ventile, roţi mari pentru aceste ventile, ventilatoare noduroase, urâte, şi cred că n-a rămas nimic pe care să nu-l fi lovit cu capul, cu rotulele sau cu fluierele picioarelor. Parcă îmi tăiam drum printr-o junglă virgină. O junglă

virgină de metal. Dar i-am dat de cap şi m-am asigurat că pe puntea aceea nu există nicio trapă sau deschizătură prin care să poată trece ceva mai mare decât o fiinţă umană.

N-am găsit nimic interesant nici la pupă. Cea mai mare parte a spaţiului de pe punte şi a suprastructurii era rezervată cabinelor; singura deschizătură, ca un acoperiş de trăsură, era acoperită cu sticlă şi avea câteva spiraiuri deschise. Am folosit lanterna. Motoare. Şi aici, deci, ca şi pe întreaga punte superioară nu se ascundea nimic interesant.

Andrew aştepta răbdător în barca pneumatică. Mai mult am simţit decât am văzut privirea lui interogativă şi am dat din cap. Nu că ar fi fost nevoie. Când a văzut că îmi pun casca de cauciuc şi masca de oxigen, a avut confirmarea de care avea nevoie. Mă ajută să-mi fixez o funie de salvare în jurul taliei, ceea ce ne luă un minut întreg. Barca pneumatică se legăna şi sălta aşa de tare, încât cu o mână trebuia să ne sprijinim şi numai cu una puteam să facem treabă.

Dacă circuitul de oxigen ar fi fost închis, adâncimea maximă pe care o puteam atinge în siguranţă era de şapte metri şi jumătate. Petrolierul avea o adâncime de vreo patru metri şi jumătate, aşa că îmi mai rămânea o rezervă suficientă. Căutarea subacvatică a unui cablu sau a unui lucru suspendat de un cablu se dovedi mult mai uşoară decât îmi închipuisem, deoarece, deja de la patru metri şi jumătate efectul mişcării valurilor de la suprafaţă era aproape neglijabil. Andrew dădea drumul la funie, o slăbea şi o strângea acomodându-se mişcărilor mele subacvatice cu priceperea unui om care toată viaţa făcuse o asemenea treabă. Am înconjurat în întregime partea cufundată a petrolierului, mergând pe lângă chilele

santinei, pe ambele părţi, examinând fiecare metru cu o puternică lanternă subacvatică. Pe la jumătatea drumului, la al doilea parcurs, am văzut un soi de ţipar care se înfiripă, ondulându-se, din întunericul de dincolo de raza farului şi-şi repezi capul cu ochi răi, neclintiţi şi cu dinţi otrăviţi, direct în sticla lanternei; am aprins şi am stins de câteva ori şi-a plecat. Dar asta a fost tot ce am descoperit.

Când am revenit la barca pneumatică mă simţeam obosit şi m-am urcat trăgându-mă. Mă simţeam obosit pentru că cincisprezece minute de înotat din greu îmbrăcat într-un echipament de scafandru este o treabă care oboseşte pe oricine; ştiam însă foarte bine că dacă aş fi găsit ceea ce căutam, n-aş fi simţit niciun fel de oboseală. Mă simţeam însă deprimat.

Mă simţeam extenuat, descurajat şi deprimat, şi-mi era frig. Aş fi dorit să pot să fumez o ţigară. Mă gândeam la un foc de lemne trosnind molcom, la o cafea aburindă şi la un pahar plin cu whisky. Mă gândeam la Herman Jablonsky care dormea liniştit în patul mare de mahon din casa generalului. Mi-am scos masca şi cilindrul, am tras flotoarele din picioare, am încălţat pantofii bâjbâind cu mâinile amorţite, mi-am aruncat pantalonii, haina şi pălăria pe puntea petrolierului şi m-am târât în sus după ele. După trei minute, îmbrăcat în hainele mele, care şiroiau ca o pătură scoasă chiar atunci din cazanul unei maşini de spălat, am pornit în sus pe scara cu balustrade spre puntea sondei de pe instalaţia de foraj, aflată la vreo treizeci de metri deasupra capului meu.

Nori cenuşii purtaţi de vânt şterseseră de pe cer ultima lumină stelară, dar pe mine asta nu mă ajuta deloc. Crezusem că becul care lumina pasarela era slab, dar nu era, era numai îndepărtat. Când am ajuns

la trei metri de punte, am constatat că era, nici mai mult nici mai puţin, un proiector. Şi dacă aveau şi un paznic în capul scării? Să le spun că sunt inginerul secund de pe petrolier şi că sufăr de insomnie? Să stau acolo şi să inventez o poveste plauzibilă în timp ce apa, şiroind din costumul de scafandru, pe sub pantaloni, forma la picioarele mele o băltoacă, iar interlocutorul meu ar fi examinat cu interes cauciucul încreţit şi lucitor din locul unde trebuia să am guler şi cravată? Nu aveam pistol şi eram convins că oricine este asociat, într-un fel sau altul, cu generalul Ruthven şi cu Vyland, când se scoală dimineaţa, îşi pune pe umăr hamul pistolului înainte de a-şi pune ciorapii. În orice caz, toţi asociaţii întâlniţi până atunci fuseseră, fiecare, un arsenal ambulant. Şi dacă mi-ar pune pistolul în piept? Să o iau la fugă în jos pe o sută treizeci de trepte, în timp ce omul mă ia pe îndelete la ţintă? Firește, nu eram obligat să fug: scara pe care venisem era închisă numai în trei părţi, a patra fiind deschisă spre mare, dar n-aş fi reuşit, să sar mai departe de labirintul de ventile şi conducte de jos, de pe petrolier. Am conchis, deci, că orice om cu cât de puţină minte ar lua-o imediat înapoi, în jos.

Am continuat, să urc.

Nu era nimeni. Scara dădea într-o nişă închisă din trei părţi – într-o parte, de marginea platformei îngrădită cu un parapet, în celelalte două părţi, de pereţi înalţi de oţel. Partea a patra dădea direct pe puntea sondei unde se afla macaraua. Atât cât am putut să văd din puntea de foraj, era luminat. La nici zece metri depărtare se auzea zgomotul maşinilor şi voci de oameni.

N-ar fi fost deloc o idee grozavă să nimeresc drept în mijlocul lor. Aşa că am căutat o altă cale de ieşire.

Am găsit-o repede – un şir de trepte de oţel prinse într-unul din pereţii de oţel de lângă mine, înalţi de trei metri şi jumătate.

Le-am urcat, m-am aplecat la ultima treaptă, m-am târât câţiva metri, apoi m-am ridicat, adăpostindu-mă în spatele unuia din pilonii uriaşi. De aici puteam vedea întreaga panoramă a instalaţiei de foraj.

La vreo sută de metri mai încolo, spre nord, pe o platformă mai mare şi ridicată, se vedea turla sondei care părea mai masivă, cu cabine de control la bază şi cu oameni care se mişcau împrejur. M-am gândit că sub acea platformă trebuie să fie grupul electrogen şi camerele de locuit. Platforma mai mică dinspre sud, cea pe care stăteam eu, era aproape complet goală, având înspre sud o prelungire semicirculară care ieşea deasupra mării. Scopul acestui spaţiu gol m-a derutat o clipă, dar, apoi, ceva îmi rânji în memorie: Mary Ruthven spusese că, de obicei, între instalaţie şi ţărm, generalul circula cu elicopterul. Elicopterul avea nevoie de o pistă de aterizare. Această platformă era pista.

Pe puntea de foraj, între cele două platforme, aproape la picioarele mele, câţiva oameni mişcau, cu ajutorul unei macarale remorcate, nişte butoaie mari, rostogolindu-le într-o deschizătură puternic luminată, aflată la jumătatea peretelui înalt de pe platforma nordică. Întrucât petrolul se transporta pe vapor prin conducte, aceste butoaie nu puteau conţine decât „noroi”, un amestec chimic de barite, folosit pentru a împinge în jos, sub presiune, cimentul care forma căptuşeala exterioară a puţului de foraj. Se găseau acolo, înşirate pe lăţimea instalaţiei, o serie întreagă de magazii mari. Cele mai multe deschise. Dacă exista undeva ceea ce căutam eu, atunci în aceste

magazii trebuia să se găsească.

Am traversat până la extremitatea platformei sudice, am găsit un alt şir de trepte şi am coborât spre puntea puţului de foraj. Acum nu mai aveam nimic de câştigat dacă eram prudent sau dacă mă furişam. Pe lângă faptul că asta putea stârni bănuieli, factorul timp devenea de o importanţă covârşitoare. Vremea se strica din ce în ce mai tare – vântul părea acum de două ori mai puternic decât fusese cu o jumătate de oră mai înainte, şi asta nu se datora înălţimii la care mă aflam. În aceste condiţii, căpitanul Zaimis ar putea chiar să fie silit să plece fără mine. Dar astfel de gânduri nu duceau la nimic bun, mai ales pentru mine. Mi le-am scos din cap şi am păşit spre prima dintre magazii.

Uşa era închisă cu un zăvor solid de oţel. Dar nu cu cheia. Am deschis zăvorul, am împins uşa şi am intrat. Era întuneric beznă, dar cu lanterna am găsit imediat comutatorul. Am apăsat şi m-am uitat în jur.

Încăperea era lungă de vreo treizeci de metri. Stivuite în nişte rasteluri cam goale, se aflau treizeci-patruzeci de ţevi filetate, aproape tot atât de lungi ca şi încăperea. În jurul fiecărei ţevi, aproape de capăt, se vedeau tăieturi adânci ca şi cum nişte cleşti grei de metal ar fi muşcat din tuburi. Erau ţevi de foraj. Şi nimic altceva. Am stins lumina, am ieşit, am închis uşa, şi am simţit o mână grea pe umăr.

— Cauţi ceva, prietene? Era o voce profundă, aspră, tipic irlandeză – a genului de om cu care nu era de glumit.

M-am întors încet, dar nu prea încet. Împreunându-mi reverele hainei cu ambele mâini ca şi cum aş fi vrut să mă păzesc de vânt şi de ploaia măruntă, rece, care începu să se cearnă peste punte, strălucind palid

prin razele lămpilor cu arc, apoi dispărând din nou în întuneric. Era un om scund, îndesat, de vârstă mijlocie, cu o faţă bătătorită care putea fi amabilă sau agresivă, după cum o cereau împrejurările. În momentul acela balanţa înclina spre agresivitate. Dar nu mult. Am decis să risc.

— De căutat, caut eu ceva. Nu numai că n-am încercat să-mi ascund accentul britanic, ba chiar l-am şi exagerat. Un puternic accent aristocratic englez, ce nu stârneşte în Statele Unite altă bănuială decât una, caritabilă că s-ar putea să nu fii prea sănătos la minte. Maistrul de şantier mi-a spus să-l caut pe – ăă – şeful de echipă al muncitorilor necalificaţi. Dumneata eşti acela?

— Pe dracu! spuse el. M-am gândit că ar fi trebuit să spună „Doamne” dar gramatica mea englezească îl zăpăcea. Recăpătându-şi cu greu controlul, zise: Domnul Jerrold te-a trimis să mă cauţi pe mine, ai?

— Da, într-adevăr. Mizerabilă noapte, nu-i aşa? Mi-am tras şi mai jos borul pălăriei. Nu vă invidiez deloc, băieţi...

— Dacă mă cauţi pe mine, mă întrerupse el, ce te-a apucat să-ţi bagi nasul pe aici?

— Ah, da. Am văzut că eşti ocupat şi întrucât el crede că a pierdut-o aici, m-am gândit că poate eu...

— Cine a pierdut, ce-a pierdut? Respiră adânc, dând semne de nerăbdare.

— Generalul. Generalul Ruthven. Servieta sa cu documente confidenţiale foarte importante – şi foarte urgente. Făcea un tur de inspectare, ieri... ia să văd, trebuie să fi fost pe la începutul după-amiezii... când a primit vestea îngrozitoare...

— Ceee?

— Când a aflat că fiica lui a fost răpită, s-a năpustit

direct la elicopter, uitând cu totul de servietă şi...

— Înţeleg. E important, hm?

— Foarte. Generalul Ruthven spune că a pus-o jos, undeva după o uşă. Este mare, din marochin, însemnată cu literele C.C.F. – aurite.

— C.C.F.? Parcă spuneai că este a generalului.

— Hârtiile sunt ale generalului. Împrumutase servieta mea. Eu sunt Farnborough, secretarul său particular. Erau extrem de puţine şanse ca şeful unei echipe de muncitori necalificaţi, salariatul generalului, să cunoască numele secretarului său, C.C. Farnborough.

— C.C., zici? Orice urmă de suspiciune şi agresivitate dispăruse şi acum zâmbea cu gura până la urechi. Nu cumva Claude Cecil?

— Întâmplător, unul din numele meu este Claude, am spus eu liniştit. Şi nu găsesc că este nimic hazliu în asta.

Îl dibuisem pe irlandez. Deveni dintr-o dată pocăit.

— Iertare, domnule Farnborough. Am vorbit şi eu aşa. N-am vrut să te jignesc. Doreşti ca eu şi băieţii mei să te ajutăm să cauţi?

— V-aş fi deosebit de recunoscător.

— Dacă e aici, în cinci minute o găsim.

Plecă şi dădu ordine oamenilor săi. Dar cum nu eram defel interesat în rezultatul cercetării, singura mea dorinţă era s-o şterg cât mai repede de pe platforma aceea. Nu exista acolo nicio servietă, dar nici altceva care să mă intereseze. Oamenii şefului de echipă bubuiau uşile cu dezinvoltura unora care nu aveau nimic de ascuns. Nu m-am obosit să arunc vreo privire în niciuna din încăperi, faptul că puteau fi deschise uşi fără a fi descuiate, şi că erau deschise fără discriminare, în prezenţa unui om complet străin,

constituia pentru mine o dovadă suficientă că nu era nimic de ascuns. Şi, în afară de faptul că aici erau cu mult prea mulţi oameni ca să se poată păstra un secret, se vedea de la o poştă că acest irlandez blând nu era tipul de om care să fie amestecat în vreo activitate criminală. Există astfel de oameni – pe care îi cunoşti chiar din momentul când îi vezi şi vorbeşti cu ei. Şeful de echipă, era unul dintre aceştia.

Aş fi putut să o şterg în jos pe scară, cât mai continuau căutarea, dar ar fi fost o prostie. Căutarea servietei dispărute ar fi fost o nimica toată în comparaţie cu căutarea temeinică declanşată în scopul de a-l găsi pe C.C. Farnborough. Puteau să-şi închipuie că am căzut de pe punte în apă. Reflectoare puternice puteau să dea peste *Matapan* în câteva minute. Şi, chiar dacă aş fi ajuns pe *Matapan,* nu doream să părăsesc vecinătatea instalaţiei de foraj. Nu încă. Şi, mai presus de orice, nu voiam să ajungă pe ţărm ştirea că un intrus, deghizat, sau, cel puţin, pretinzând a fi secretarul generalului, dă târcoale în jurul lui X 13.

Ce aveam să fac după ce echipa termina de căutat? Şeful de echipă se aştepta probabil să mă întorc în partea unde era turla, unde se aflau locuinţele şi birourile, presupunând că voi anunţa domnului Jerrold eşecul misiunii. Odată pornit într-acolo, retragerea spre scară mi-ar fi fost tăiată. Şi, până acum, şefului de echipă nu-i trecuse prin cap să mă întrebe cum am ajuns pe instalaţie. El trebuie să fi ştiut, în mod sigur, că niciun elicopter sau vas nu se apropiase de câteva ore de instalaţie. Ceea ce însemna că trebuie să mă fi aflat acolo de câteva ore. Dar dacă eram acolo de atâtea ceasuri, de ce amânasem atât de mult începerea cercetării atât de

urgente pentru găsirea servietei dispărute?

După câte îmi dădeam seama, căutatul se terminase. Uşile erau trântite la loc şi şeful de echipă pornise spre mine, când sună un telefon şi el trebui să se întoarcă într-acolo. Atunci m-am tras în cea mai întunecată porţiune de umbră pe care am putut-o găsi şi mi-am închis haina la gât până sus. Asta, cel puţin, nu putea trezi bănuieli – vântul era puternic, iar ploaia rece biciuia puntea dintr-un unghi de aproape patruzeci şi cinci de grade.

Şeful de echipă închise aparatul şi traversă spre locul unde stăteam eu.

— Regret, domnule Farnborough, n-avem noroc. Sunteţi sigur că a lăsat-o aici?

— Sigur, domnule – eee –.

— Curran. Joe Curran. Ei, deci, nu este aici. Şi nu mai avem timp să căutăm. Se cufundă mai adânc în haina neagră-strălucitoare de pânză gudronată. Trebuie să ne ducem să schimbăm nenorocita aia de ţeavă.

— Ah, da, am spus eu politicos. El rânji şi explică:

— Perforatorul. Trebuie să-l trag în sus şi să-l schimb.

— Pe o noapte ca asta şi pe asemenea vânt? Şi probabil că ia ceva timp.

— Ia ceva. Şase ore. Dacă suntem norocoşi. Porcăria aia de cuţit s-a îngropat, dracului la o adâncime de patru mii de metri, domnule Farnborough.

Am scos exclamaţiile adecvate de uimire în locul celor de uşurare pe care îmi venea să le scot. Lucrând pe turla sondei, următoarele şase ore, pe o asemenea vreme, domnul Curran o să aibă cu totul altă grijă decât pe cea a secretarilor rătăciţi.

Dădu să plece. Oamenii săi trecuseră deja şi urcau pe o scară de legătură spre platforma nordică.

— Veniţi, domnule Farnborough?

— Încă nu, am zâmbit eu cu un aer trist. Cred că am să mă duc să mă aşez câteva minute sub adăpostul din capul scării ca să mă gândesc ce-o să-i spun generalului. Am avut o inspiraţie. Sunt numai cinci minute de când m-a căutat la telefon. Ştii ce fel de om este. Dumnezeu ştie ce-o să-i spun.

— Da. Nu-i uşor. Aceste cuvinte nu însemnau nimic. Era deja cu gândul la recuperarea cuţitului. Cu bine, ne mai vedem.

— Da. Mulţumesc. L-am urmărit până ce nu l-am mai văzut şi, peste două minute, eram în barca de cauciuc. Peste alte două minute eram traşi sus pe *Matapan.*

— Ai stat mult prea mult, domnule Talbot, mă dojeni căpitanul Zaimis. Statura lui mică, agitată, dădea impresia că ţopăie în întuneric, deşi pe vasul acela de cules bureţi care se afunda şi se ridica, numai o maimuţă ar fi putut ţopăi fără să cadă peste bord la prima săritură. Zgomotul motorului era acum mult mai puternic. Căpitanul fusese nevoit să mărească turaţia motorului pentru a nu rupe parâma care lega *Matapanul* de pilon; dar vasul era atât de puternic scuturat de tangaj, încât, aproape de fiecare dată când prova se afunda adânc în mare, eşapamentul de gaze ieşea la suprafaţă făcând un zgomot scurt, dar care, apoi, se prelungea în noapte.

— Ai reuşit, nu? îmi strigă în ureche căpitanul Zaimis.

— Nu.

— Aşa. Atunci e trist. Dar nu mai avem ce face. Trebuie să plecăm imediat.

— Zece minute, John. Doar zece minute. Este o chestiune teribil de importantă.

— Nu. Trebuie să plecăm imediat. Era cât p-aci să dea ordinul de pornire tânărului grec care şedea la probă, când i-am apucat braţul.

— Ţi-e frică, căpitane Zaimis? Era o josnicie, dar eram disperat.

— Începe să-mi fie frică, spuse el cu demnitate. Orice om înţelept ştie când e timpul să-i fie frică şi eu sper că nu sunt nebun, domnule Talbot. Sunt cazuri când un om este egoist dacă nu-i este frică. Am şase copii, domnule Talbot.

— Şi eu am trei. N-aveam, de fapt, niciunul. Nu mai aveam. Nici măcar nu eram căsătorit. Nu mai eram. Stăturăm acolo câteva clipe ţinându-ne de catarg, în timp ce *Matapan* se legăna şi se răsucea groaznic în întunericul acela aproape de nepătruns sub umbra cavernoasă a instalaţiei de foraj. A urmat un moment lung de tăcere, neîntreruptă decât de şuieratul subţire al vântului încărcat de ploaie, prin velatură. Mi-am schimbat tactica. Vieţi omeneşti depind de asta, căpitane Zaimis. Nu mă întreba de unde ştiu, dar îţi spun că ştiu. Ţi-ar place să se spună că oamenii şi-au pierdut viaţa deoarece căpitanul Zaimis n-a vrut să aştepte zece minute?

O nouă tăcere; ploaia cădea şuierând, transparentă în întunecimea ce se ridica din marea de dedesubtul nostru, apoi el zise:

— Zece minute. Nu mai mult.

Mi-am scos pantofii şi îmbrăcămintea exterioară, m-am asigurat că frânghia de salvare îmi este bine legată în jurul taliei, mi-am tras masca de oxigen şi am pornit, poticnindu-mă, spre prova, gândindu-mă din nou, fără niciun motiv, la Herman Jablonsky, care

dormea somnul celor drepţi în patul său de mahon. Am aşteptat până ce a venit un val deosebit de mare, apoi până ce a trecut şi prova a intrat adânc în apă, m-am aruncat în mare şi m-am prins de parâma care lega *Matapanul* de pilon.

M-am apropiat de pilon trăgându-mă de parâmă – nu putea fi mai departe de şase metri – dar chiar cu ajutorul parâmei a trebuit să mă lupt foarte greu şi, fără masca de oxigen, nu ştiu câtă apă aş fi înghiţit. Nebăgând de seamă că am ajuns, m-am izbit de pilon, am dat apoi drumul parâmei şi am încercat să mă apuc de pilon. De ce, nu ştiu. Era ca şi cum aş fi încercat să-mi pun braţele în jurul unei cisterne de petrol feroviare, căci diametrul, era cam acelaşi. M-am prins din nou de parâmă înainte să fiu măturat de un val şi am luat-o la stânga, spre partea dinspre mare a masivului picior de oţel. N-a fost uşor. De fiecare dată când prova *Matapanului* se ridica pe val, funia se întindea şi-mi strângea mâna care se agăţa de metal, până mi-o imobiliza, dar dacă n-am pierdut niciun deget, pot zice c-a fost bine.

Când am ajuns cu spatele perpendicular pe val, am dat drumul parâmei, am întins braţele şi picioarele, m-am aruncat sub apă şi am început să lunec pe lângă pilon, ca un băiat african de-a lungul unui palmier enorm. Între timp, Andrew dădea drumul la frânghia mea de legătură cu aceeaşi îndemânare ca şi înainte. Trei metri, şase, nimic; zece, nimic; doisprezece, nimic. Inima începu să-mi bată neregulat şi capul să mi se întunece. Coborâsem mult sub limita de siguranţă a măştii închise de oxigen. Am urcat repede în sus, pe jumătate înotând, pe jumătate parcă scurmând apa şi m-am oprit să mă odihnesc la vreo patru metri şi jumătate de suprafaţă, agăţându-

mă de pilonul acela enorm, ca o pisică urcată până la jumătatea unui pom şi incapabilă să coboare.

Cinci din cele zece minute acordate de căpitanul Zaimis trecuseră. Timpul era aproape consumat. Şi, totuşi, *trebuia* să fie acolo, în instalaţia aceea de foraj trebuia să fie. O spusese însuşi generalul şi unui om fără nicio şansă de scăpare nu avea nicio nevoie să-i spună altceva decât adevărul; şi dacă asta nu era suficient, amintirea acelui om ţeapăn, cu picioare de plumb, care parcă te-aşteptai să scârţâie când adusese tava cu băuturi în camera generalului, mă făcea să fiu pe deplin convins.

Dar nu era nimic nici pe vaporul care era ancorat acolo, nici sub el. Aş fi putut jura. Nu era nimic nici pe instalaţia de foraj propriu-zisă: aş fi jurat şi pentru asta. Şi dacă nu era pe platformă, atunci era sub platformă, şi dacă era sub platformă, era legat cu un cablu sau cu un lanţ. Şi acest cablu sau lanţ trebuie să fie legat, sub apă, de unul din aceşti piloni de susţinere.

Am încercat să raţionez cât mai repede şi mai clar. Pe care din cele patrusprezece picioare să-l fi utilizat? Aproape cu certitudine puteam elimina de la bun început cele opt picioare care susţineau platforma turlei. Aici era prea multă activitate, prea multe lumini, prea mulţi ochi, prea multe undiţe aruncate să prindă peştele atras cu sutele de luminile puternice de deasupra, într-un cuvânt, prea multe primejdii. Aşa că trebuia să fie unul din pilonii de sub platforma elicopterului sub care sălta pe valuri, la capătul parâmei, *Matapan.* Restrângând în continuare sfera – trebuia s-o restrâng, să fixez punctul de cercetare mizând pe probabilitate şi ignorând posibilul aproape tot atât de probabil, pentru că nu mai aveam decât

câteva minute – era mai probabil ca ceea ce căutam eu să fie mai degrabă în partea dinspre mare, acolo unde mă aflam acum, decât în partea dinspre uscat unde exista permanent pericolul descoperirii de către vapoarele care amarau acolo.

Dintre cei trei piloni dinspre mare, pe cel din mijloc, cel de care era legat *Matapan*, îl cercetasem deja. M-am decis repede pe care din celelalte două să-l încerc, datorită faptului că frânghia mea de salvare trecea prin stânga pilonului. Ca să străbat trei sferturi din circumferinţă ar fi durat prea mult. M-am ridicat la suprafaţă, am smucit de două ori pentru a da de veste că mai vreau frânghie, mi-am proptit picioarele în pilon, mi-am luat avânt şi am pornit spre pilonul din colţ.

Era cât pe-aci să nu reuşesc. Acum înţelegeam de ce căpitanul Zaimis era atât de îngrijorat – iar el avea un vas de doisprezece metri şi patruzeci de cai putere pentru a se întrece cu puterea vântului, a mării şi a valurilor tot mai puternice şi mai înalte, cu spumă albă pe creste. În ce mă privea, nu mă aveam decât pe mine însumi şi ceva în plus mi-ar fi căzut teribil de bine. Greutăţile mari din jurul mijlocului nu făceau decât să mă încurce; ca să parcurg cei cincisprezece metri dintre cei doi piloni, a trebuit să mă lupt şi să-mi dau sufletul, ca la o sută de metri de sprint. Şi, în plus, aparatele de oxigen cu circuit închis nu pentru acest gen de efort respiratoriu sunt proiectate. Dar am ajuns. E drept, aproape la capătul puterilor.

Aflându-mă din nou pe partea dinspre mare şi lipit de pilon din cauza presiunii apei, am început să mă târăsc de-a lungul acestuia, în jos, spre fundul mării. De data asta a fost uşor, deoarece, nu după mult timp, am dat cu mâna, din întâmplare, de nişte

ghinturi late, tăiate adânc şi drept în metal, cu o curbură uşoară şi întinzându-se până jos. Nu sunt inginer, dar am ştiut imediat că acesta trebuia să fie melcul de care era cuplat pinionul mare acţionat de un motor cu care era ridicat şi coborât pilonul. Ceva asemănător trebuia să fi avut şi ultimul pilon, dar nu dădusem de el.

Parcă coboram pe o stâncă abruptă cu o serie de trepte tăiate în rocă. Făceam pauză cam la fiecare a doua treaptă şi întindeam mâinile şi într-o parte şi în alta, dar nu dădeam de nimic, nicio ieşitură, niciun cablu – doar o suprafaţă netedă, lipicioasă. Tenace, cu eforturi mari, mă trăgeam în continuare în jos, resimţind din ce în ce mai mult presiunea sufocantă a apei, dificultatea de a respira. Cam la vreo doisprezece metri adâncime am hotărât să mă opresc. Nu mi-ar fi căzut deloc bine să-mi vatăm timpanele sau plămânii sau să-mi intre azot în sânge. Am abandonat căutarea. Am pornit spre suprafaţă.

Aproape de suprafaţă m-am oprit să mă odihnesc şi să-mi limpezesc mintea. Eram teribil de deprimat – scontasem pe această ultimă şansă mai mult decât îmi dădusem seama. Vlăguit, mi-am rezemat capul de pilon şi mă gândeam, cu neagră disperare, că va trebui să iau, din nou, totul de la capăt. Şi nu aveam nicio idee de unde s-o apuc. Mă simţeam obosit, mort de obosit. Dar dintr-o dată, într-o singură clipă, oboseala îmi zbură ca şi când n-ar fi existat niciodată.

Pilonul cel mare era plin de zgomot. Nu încăpea nicio îndoială. În loc să fie ca mormântul şi plin cu apă, era plin de zgomot.

Mi-am smuls casca de cauciuc, tuşind, icnind şi scuipând, pentru că-mi intrase puţină apă sub masca de oxigen, şi mi-am lipit urechea de oţelul rece.

Pilonul însuşi reverbera o pulsaţie adâncă, sonoră, vibrantă, făcându-mă să-mi ţiuie urechea. Pilonii cu apă nu repercutează sunete, niciun fel de sunete. Acesta însă o făcea – nu mai încăpea nicio îndoială. În acest pilon, nu era apă ci aer. Aer! Dintr-o dată, am identificat sunetul ciudat pe care îl auzeam. Ar fi trebuit să-l fi identificat imediat. Acea alternare ritmică a intensităţii zgomotului, asemenea accelerării şi încetinirii unui motor, era un zgomot care, ani de zile, făcuse parte integrantă din viaţa mea profesională. Era un compresor de aer, şi încă unul mare, care pompa din greu înăuntrul pilonului. Un compresor de aer la adâncimea asta sub apă, înlăuntrul unui picior de susţinere al unei platforme petroliere mobile instalată în Golful Mexic, la mare depărtare de ţărm! N-avea niciun sens. N-avea deloc sens. Mi-am lipit fruntea de metalul pilonului şi mi s-a părut că vibraţia stridentă care-mi înfiora nervii era un glas răsunător, insistent, care încerca să-mi spună ceva, ceva urgent şi de importanţă vitală, numai să ascult cu atenţie. Am ascultat. O jumătate de minut, poate un minut, am ascultat şi, deodată, totul mi-a devenit clar. Era răspunsul la care n-aş fi visat niciodată. Era, de asemenea, răspunsul la multe lucruri. Mi-a trebuit timp să ghicesc că acesta ar putea fi răspunsul, mi-a trebuit timp să *realizez* că acesta este răspunsul, dar, după asta, n-am mai avut nici cea mai mică îndoială.

Am smucit tare, de trei ori, de funie şi într-un minut eram din nou pe *Matapan.* Am fost tras la bord repede şi cu atât de puţină ceremonie, de parcă aş fi fost un sac de cărbuni. Încă nu-mi scosesem cilindrul şi masca de oxigen, când căpitanul Zaimis ordonă tragerea parâmei de amaraj, acceleră brusc la

maximum motorul, trecu razant pe lângă pilon şi luă un viraj abrupt. *Matapan* se răsuci cu un geamăt şi se clătină ameninţător când tăie de-a curmezişul valurilor, luând multă apă şi ridicând nori zburători de stropi la tribord, apoi, cu vântul în spate şi drept pe direcţia de mers; porni spre ţărm.

Zece minute mai târziu, după ce dădusem jos costumul de scafandru, mă ştersesem bine cu un prosop. Îmi îmbrăcasem hainele şi tocmai terminam de băut al doilea pahar de coniac, căpitanul Zaimis veni în cabină. Zâmbea, nu-mi puteam da seama dacă de mulţumire sau de uşurare; părea să fie convins că trecusem de orice pericol. Şi, într-adevăr, călărind pe valuri, *Matapan* era acum neclintit ca o stâncă. Îşi turnă un deget de coniac şi, prima dată de când fusesem tras pe vas. Zise:

— Ai reuşit, nu-i aşa?

— Da. Această scurtă încuviinţare mi s-a părut însă nerecunoştinţă şi am adăugat: Datorită dumitale, căpitane Zaimis.

Radia de încântare.

— Eşti amabil, domnule Talbot, iar eu sunt încântat. Dar nu datorită mie, ci bunului nostru prieten de sus care veghează peste noi, peste toţi cei care adună bureţi, peste toţi cei care ies pe mare. Aprinse cu chibritul un fitil aşezat într-un opaiţ de lut de forma unei bărci şi umplut cu petrol, care stătea în faţa unui portret înrămat al Sfântului Nicolae.

M-am uitat acru la el. Îi respectam pietatea şi îi apreciam sentimentele, dar m-am gândit că era cam târziu să aprindă candela.

Capitolul VI

Erau exact orele două dimineaţa când căpitanul Zaimis trase cu îndemânare *Matanpanul* de-a lungul pontonului de lemn de la care plecasem. Cerul era negru şi noaptea aşa de întunecoasă, încât era aproape imposibil să distingi ţărmul de mare, iar ploaia răsuna ca un răpăit de tobă pe acoperişul cabinei. Trebuia să plec, să plec imediat. Trebuia să ajung înapoi în casă fără să fiu observat, trebuia să am o discuţie îndelungată cu Jablonsky şi trebuia să-mi usuc hainele; bagajele îmi erau încă la motelul La Contessa, aveam numai acest singur costum şi trebuia ca, până dimineaţa, să fie uscat. Nu puteam conta pe faptul că nu voi întâlni pe nimeni până seara, aşa cum se întâmplase în ziua precedentă. Generalul îmi spusese că, în treizeci şi şase de ore are să-mi comunice treaba pe care se gândise să mi-o încredinţeze; intervalul celor treizeci şi şase de ore se sfârşea în dimineaţa asta, la ora opt. Am împrumutat un impermeabil de plastic, ca să mă apăr cel puţin în parte de ploaie, l-am pus peste haină, am strâns mâinile tuturor, le-am mulţumit pentru ajutorul pe care mi-l dăduseră şi am plecat.

La două şi un sfert, după ce m-am oprit puţin la o cabină telefonică, am parcat maşina în intrândul lateral unde o găsisem şi am pornit-o pe şosea spre aleea care ducea la casa generalului. Nu erau trotuare pe marginea şoselei – categoria privilegiată

de oameni care locuiau în această zonă de teren ce dădea spre mare nu avea nevoie de trotuare – şi rigolele dădeau pe afară formând pârâiaşe de apă murdară, care-mi treceau peste căputa pantofilor. Mă întrebam cum o să fac ca să-mi usuc pantofii până dimineaţa.

Am trecut de căsuţa în care locuia şoferul – sau în care presupuneam eu că locuieşte – şi am trecut apoi şi de drumul de acces. Tunelul aflat la intrare era puternic luminat şi n-ar fi fost o treabă prea inteligentă să mă apuc să sar peste acea poartă cu şase traverse, în pălălaia aceea de lumină. Şi n-aveam de unde să ştiu dacă traversa din vârful porţii nu era cumva prevăzută cu vreun mecanism electric care putea să declanşeze o sonerie de alarmă, când era apăsată de o greutate destul de mare. Iar din partea unei bande ca aceea care se adăpostea în casă mă puteam aştepta la orice.

La vreo treizeci de metri dincolo de intrare, m-am strecurat printr-o deschizătură aproape invizibilă din magnificul gard viu, înalt de doi metri şi jumătate, care se întindea de-a lungul proprietăţii generalului. La mai puţin de doi metri în spatele gardului se afla un zid de doi metri şi jumătate, la fel de magnific, acoperit ospitalier cu cioburi mari de sticlă spartă înfiptă în ciment. Nici gardul viu care ascundea zidul şi nici zidul menit să-i descurajeze pe cei care erau prea timizi ca s-o ia pe drumul principal de acces, nu erau, după cum îmi spusese Jablonsky, specifice proprietăţii generalului. Toţi vecinii lui erau suficient de bogaţi şi de suspuşi ca să facă din protejarea domeniilor lor particulare o problemă de considerabilă importanţă, şi tot acest aranjament era ceva comun pentru cei mai mulţi dintre ei. Frânghia atârnată de

un ciot de creangă din stejarul de pe partea cealaltă a zidului se afla acolo unde o lăsasem.

Stânjenit de strânsoarea impermeabilului, m-am cățărat cu greu pe zid, am sărit jos în partea cealaltă, m-am cățărat pe stejar, am desfăcut frânghia și am băgat-o sub o rădăcină ieșită din pământ. Nu mă gândeam că am să mai folosesc vreodată frânghia aceea – dar nu se știe niciodată. Ceea ce știam însă sigur era că nu doream în niciun caz s-o găsească vreunul dintre tovarășii de joacă ai lui Vyland.

Ceea ce însă era specific proprietății generalului era gardul de dincolo de zid, la vreo șase metri distanță. Era format din cinci sârme suprapuse, ultimele trei fiind ghimpate. Evident, un om cu cap împingea în sus a doua sârmă simplă de la bază, împingea în jos pe prima, se apleca și trecea printre cele două sârme. Dar ceea ce știam eu, datorită lui Jablonsky, și ceea ce omul cu cap n-ar fi știut, era că apăsarea oricăreia dintre cele două sârme în jos punea în acțiune o sonerie de alarmă. Așa că, m-am cățărat cu multă precauție printre cele trei sârme de sus, sfâșiindu-mi și rupându-mi hainele, apoi m-am lăsat jos în partea cealaltă. Andrew n-avea să mai poată folosi impermeabilul după ce-l va primi înapoi de la mine. Dacă îl va mai primi vreodată.

Sub copacii aceia deși, întunericul era aproape absolut. Aveam o lanternă-stilou, dar n-am îndrăznit s-o folosesc, a trebuit să mă bizui pe noroc și instinct pentru a înconjura vasta grădină a bucătăriei, aflată în partea stângă a casei și a ajunge la scara de incendiu din spate. Aveam de mers vreo două sute de metri și nu credeam că îi voi parcurge în mai puțin de un sfert de oră.

Mergeam așa cum își închipuise Nas-spart,

majordomul, că merge când se târâse de la uşa dormitorului după ce ne lăsase acolo pe mine şi pe Jablonsky. Eu însă aveam şi avantajul că n-aveam nici platfus şi nici polipi în nas. Mergeam cu braţele întinse în faţă. Eram neputincios faţă de arbustul spaniol, lipicios şi mustind de apă, care mi se tot lipea pe faţă – sute de rămurele şi crengi mai mari de care era plin pământul. Nu mergeam, îmi târam picioarele. Nu le ridicam, le împingeam unul câte unul înainte, încet, cu grijă, dând la o parte tot ce îmi stătea în drum şi nu mă lăsam deloc pe piciorul din faţă, până când nu eram absolut sigur că sub acest picior nu există nimic care să se frângă şi să trosnească când îmi lăsam greutatea pe el. Şi pot spune că n-am făcut aproape niciun zgomot.

Şi bine că n-am făcut. La zece minute după gardul de sârmă, când începeam să mă întreb serios dacă nu cumva o apucasem într-o direcţie greşită, mi s-a părut deodată, că printre copaci şi perdeaua de ploaie care picura continuu din stejari, am văzut o minusculă licărire de lumină. O licărire şi-atât. Poate că a fost o închipuire, dar nu sunt eu omul să am astfel de închipuiri. Eram sigur că nu mi-am închipuit, aşa că am încetinit şi mai mult, trăgându-mi în jos borurile de la pălărie şi ridicându-mi gulerul hainei astfel încât în bezna aceea să nu-mi trădeze faţa nicio porţiune cât de mică de albeaţă. Fâşâitul impermeabilului greu nu se putea auzi nici la un metru.

Am înjurat arbustul spaniol. Lujerii săi lungi, lipicioşi, mi se înfăşurau în jurul feţei, mă făceau să clipesc, să-mi închid ochii, chiar în clipe când ăsta ar fi putut fi ultimul lucru pe care l-aş mai fi făcut, şi-mi acoperea vederea aşa de mult, încât îmi venea să mă las în mâini şi genunchi şi să mă târăsc mai departe

în patru labe. Poate aşa aş fi făcut, dar ştiam că zgomotul impermeabilului cauciucat m-ar fi trădat.

Apoi am văzut din nou licărul de lumină. Era la zece metri de mine, nu mai mult, şi nu era îndreptat în direcţia mea, ci lumina spre ceva jos, pe pământ. Am făcut doi paşi uşori, iuţi, dorind să stabilesc exact unde se afla sursa de lumină şi să văd motivul folosirii ei şi, atunci, am avut ocazia să constat că simţul meu de orientare în întuneric fusese foarte precis. Grădina bucătăriei era înconjurată de un gard de lemn cu plasă de sârmă şi, când să pun piciorul jos, am dat de el. Bara de lemn de sus scârţâi ca o uşă de temniţă părăsită.

Se auzi o exclamaţie bruscă, lumina se stinse, se lăsă o tăcere scurtă, şi apoi lanterna se aprinse din nou, raza nemaifiind îndreptată spre pământ ci ridicată în sus, cercetând perimetrul grădinii bucătăriei. Cel care ţinea lanterna era speriat ca o pisicuţă, pentru că, oricine ar fi fost el, avea mai mult decât o vagă idee de unde venise sunetul şi dacă ar fi plimbat fără ezitări şi atent fasciculul de lumină asupra porţiunii respective, m-ar fi prins în trei secunde. Dar aşa, lumina s-a agitat de câteva ori nervoasă şi incorectă şi am avut timp să fac, rapid, un pas mare înapoi. Unul singur – n-a fost timp de mai mulţi. În măsura în care este cu putinţă să te topeşti într-un stejar, eu m-am topit în stejarul de alături. Mă presam în el ca şi cum aş fi încercat să-l răstorn şi îmi doream cum nu-mi dorisem niciodată să fi avut cu mine un pistol.

— Dă-mi lanterna. Vocea liniştită, de gheaţă a lui Royale era de neconfundat. Fasciculul lanternei se clătină, se opri, şi apoi, fu proiectat din nou în jos, pe pământ. Acum, vezi-ţi de lucru mai departe!

— Dar am auzit ceva, domnule Royale! Era Larry, glasul îi era o şoaptă ascuţită, nervoasă. În partea aia. Sunt sigur că am auzit.

— Da, şi eu. Nu-i nimic. Cu un glas ca al lui Royale, cu un glas la fel de cald ca o frapieră de şampanie, era greu să ai un ton liniştitor, dar făcu tot ce-i stătu în putere. Noaptea, copacii sunt plini de asemenea zgomote. O zi fierbinte, ploaie rece, noaptea, lucrurile se contractează şi, de aici, tot felul de zgomote. Hai, grăbeşte-te. Vrei să stai toată noaptea în nenorocita asta de ploaie?

— Ascultă, domnule Royale. Şoapta lui nu trăda numai convingere, ci şi disperare. Nu mi s-a părut, pe cuvânt, nu mi s-a părut! Am auzit...

— Astă-seară nu ţi-ai luat porţia de praf alb? îl întrerupse Royale cu cruzime. Tonul de amabilitate, chiar şi numai pentru un moment, fusese prea mult pentru el. Doamne, de ce mi-o fi căzut mie pe cap toxicomanul ăsta. Gura şi munceşte!

Larry tăcu. M-am gândit la cele spuse de Royale dar, de fapt, mă gândisem la asta de când îl văzusem prima dată pe Larry. La comportarea lui, la faptul că i se permisese să se afle în compania lui Vyland şi a generalului, la libertăţile ce i se îngăduiau, şi, mai presus de orice, la însăşi prezenţa lui acolo. De obicei organizaţiile criminale angajate într-o lovitură mare – şi dacă şleahta asta nu era angajată într-o astfel de lovitură, nu ştiu cine ar mai fi fost – îşi recrutează membri la fel de grijuliu şi prudent ca o mare firmă când îşi recrutează cadrele de conducere. Ba chiar şi mai atent. Pentru că un pas neglijent, o indiscreţie de moment din partea unui funcţionar superior nu va ruina o mare firmă, dar, în cazul unei organizaţii criminale, asta o poate distruge, infracţiunile mari

înseamnă afaceri mari şi marii gangsteri sunt mari oameni de afaceri care-şi conduc activităţile ilegale cu toată grija meticuloasă şi precizia administrativă ce caracterizează pe colegii lor mai fideli legilor. În cazul când se consideră că nu mai există nici o altă ieşire şi trebuie să fie îndepărtaţi rivali sau persoane care le ameninţă securitatea, înlăturarea este încredinţată unor indivizi liniştiţi, politicoşi, ca Royale. Dar Larry le era celor de-aici cam tot atât de necesar ca un chibrit într-o magazie cu praf de puşcă.

Trei dintre ei erau acolo, în colţul acela al grădinii bucătăriei. Royale, Larry şi majordomul, a cărui gamă de îndatoriri părea să fie mai vastă decât ceea ce se cerea în mod normal de la profesia lui în conacele aristocratice englezeşti, Larry şi majordomul mânuiau nişte cazmale. La început am crezut că sapă, deoarece Royale ţinea acoperită lumina şi chiar şi de la zece metri era greu să vezi ceva din ploaia aceea, dar, treptat, judecând mai mult după auz decât după văz, am înţeles că umpleau o groapă. Am rânjit de unul singur în întuneric. Aş fi pariat că îngropau într-adevăr ceva foarte preţios, ceva ce n-avea să rămână acolo foarte mult timp. Grădina unei bucătării era departe de a fi ascunzătoarea ideală, permanentă, pentru o comoară.

Trei minute mai târziu terminaseră. Unul din ei trase de câteva ori cu grebla peste groapa acoperită – am presupus că săpaseră într-un răzor proaspăt de legume şi doreau să ascundă semnele muncii pe care o făcuseră – apoi o luară cu toţii spre magazioara de unelte de grădinărit, câţiva metri mai încolo, şi lăsară cazmalele şi greblele.

Ieşiră vorbind încet, Royale în frunte cu lanterna în mână. Trecură printr-o poartă de nuiele la circa cinci

metri de mine, dar eu mă trăsesem deja câţiva metri în pădure şi eram acoperit de un trunchi gros de stejar. Porniră toţi pe o cărare care ducea până în faţa casei şi, treptat, murmurul vocilor slăbi şi se stinse. Când se deschise uşa o fâşie de lumină căzu pe verandă şi apoi se auzi pocnetul zăvorului solid al unei uşi grele. Apoi, linişte.

Nu m-am mişcat. Am rămas unde eram, respirând uşor, nemişcând un centimetru. Ploaia îşi dublase violenţa, iar frunzişul des al stejarului mă proteja exact cât un voal de tifon, dar, totuşi, nu m-am mişcat. Apa mi se strecura încet pe sub impermeabil şi pe sub fulgarin şi mi se scurgea în jos pe spate, până pe pulpele picioarelor. Dar nu m-am mişcat. Simţeam cum şuvoiul de apă începea să urce spre glezne, dar nu m-am mişcat. Stăteam acolo unde eram, o siluetă umană tăiată în gheaţă, dar mai rece. Mâinile-mi erau amorţite, picioarele îngheţate şi nu-mi puteam controla tremuratul care îmi zgâlţâia tot trupul la fiecare câteva secunde. Aş fi dat orice să mă pot mişca. Dar nu mişcam decât din ochi.

Auzul nu-mi era de niciun folos. Cu urletul ascuţit al vântului mereu mai puternic printre crengile îndoite ale copacilor, cu foşnetul frenetic al frunzelor bătute de ploaie nu puteai auzi un pas neglijent nici la trei metri depărtare. Dar după trei sferturi de ceas de stat acolo nemişcat, ochii mi se obişnuiseră perfect cu întunericul şi, acum, puteam detecta o mişcare neatentă la zece metri depărtare. Şi, am detectat-o.

O mişcare, dar nu neatentă. Deliberată. Cred că rafala violentă de vânt şi ploaie ce se dezlănţuise brusc cu câtva timp în urmă a fost cea care a pus capăt răbdării umbrei aceleia, care în acel moment se detaşă din spatele copacului învecinat şi porni liniştită

spre casă. Dacă n-aş fi vegheat, scrutând întunericul cu atâta încordare încât începuseră să mă usture ochii, aş fi scăpat-o, pentru că fără îndoială, de auzit n-aş fi auzit nimic. Dar n-am scăpat-o. O umbră ce se mişca fără zgomot, o fantomă. Un om liniştit ca mormântul, Royale. Cuvintele pe care le spusese lui Larry fuseseră aşadar doar o înşelătorie menită să inducă în eroare pe orice eventual ascultător. Royale, desigur, auzise un zgomot şi acel zgomot trebuie să fi fost suficient de neobişnuit ca să-l facă să se întrebe dacă nu se afla cineva prin apropiere. Dar nu suficient ca să fie sigur. Dacă ar fi fost sigur, Royale ar fi rămas acolo toată noaptea aşteptând să lovească. Să lovească, precum o viperă.

M-am văzut intrând în grădiniţa aceea imediat după plecarea celor trei, luând un hârleţ şi începând să sap şi mi s-a făcut mai frig ca înainte. Mă şi vedeam aplecat deasupra gropii, în timp ce, din spate, se apropia invizibilul şi neauzitul Royale şi apoi glonţul, unul singur, un glonţ îmbrăcat în cupro-nichel, de 0,22, la baza craniului.

Dar trebuia să mă duc să iau un hârleţ şi să încep cercetările, şi chiar atunci, imediat. Ploaia era torenţială, iar noaptea – întunecoasă ca un cavou. În aceste condiţii nu credeam că Royale se va mai întoarce, deşi de la mintea aceea întortocheată, vicleană, te puteai aştepta la orice. Dar, chiar dacă s-ar fi întors –, după ce se obişnuise cu lumina puternică din casă, i-ar fi trebuit cel puţin zece minute ca să-şi readapteze ochii la întunericul aproape total, înainte de a fi îndrăznit să facă vreo mişcare. Că nu se va învârti pe afară cu o lanternă aprinsă era sigur; dacă şi-ar închipui că presupusul intrus se mai află în parc, atunci sigur că şi-ar închipui şi că intrusul îi

văzuse săpând, dar că nu făcuse încă nicio mişcare; şi, dacă ar crede că există un asemenea om, atunci ar presupune că acesta este un om prudent şi periculos şi a-l căuta cu o lanternă aprinsă ar însemna să umbli după un glonte în spinare. Pentru că Royale nu avea de unde să ştie că intrusul nu are pistol.

M-am gândit că zece minute vor fi suficiente pentru a afla ceea ce doream să aflu – atât pentru că îngroparea unui lucru într-o grădină este în mod obligatoriu ceva temporar, cât şi pentru că nici Larry, nici majordomul nu mi-au făcut impresia unor oameni care găseau vreo plăcere în mânuirea cazmalei sau care ar fi săpat măcar un centimetru mai mult decât era absolut necesar. Avusesem dreptate. Am luat o cazma din magazie, am localizat pământul proaspăt săpat cu fasciculul subţire al lanternei şi, din momentul în care ieşisem pe poarta de nuiele, până când am dat la o parte cei cinci-şase centimetri de pământ care acopereau o ladă de scânduri albe de brad, n-au trecut mai mult de cinci minute.

Lada zăcea în pământ puţin înclinată şi ploaia care cădea pe mine şi pe ladă era atât de puternică încât, într-un singur minut, capacul lăzii se albi, rămânând fără nicio pată de pământ, apa murdară scurgându-se într-o parte. Am aprins puţin, cu precauţie, lanterna: niciun nume, niciun semn, nimic care să indice conţinutul.

La fiecare capăt lada avea câte un mâner de lemn legat cu frânghie. Am apucat de unul din ele cu ambele mâini şi am tras în sus, clar lada avea peste un metru şi jumătate în lungime şi părea că e umplută cu cărămizi. Cu toate acestea, poate aş fi reuşit s-o mişc, dar pământul din jurul gropii era atât de îmbibat cu apă şi era atât de moale, încât călcâiele

îmi arau prin el şi-mi alunecau în groapă.

Am luat din nou lanterna, am acoperit-o până când fasciculul pe care-l proiecta s-a făcut mai mic decât un bănuţ, şi am început să cercetez amănunţit suprafaţa lăzii, dar n-am dat de nicio clapă metalică, de niciun holşurub, de nimic. Din cât am putut să-mi dau seama, tot ce ţinea capacul erau câteva cuie bătute la ambele capete. Am luat cazmaua şi am băgat vârful între capac şi ladă, la unul din capete. Forţate să iasă din lemn, cuiele trosneau şi scârţâiau în semn de protest, dar am insistat şi am deschis capacul la un capăt. L-am ridicat câţiva centimetri şi am luminat înăuntru cu lanterna.

Chiar mort, Jablonsky continua să zâmbească. Era un zâmbet strâmb, contorsionat, aşa cum probabil, trebuiseră să strâmbe şi să îndoaie însăşi trupul lui Jablonsky pentru a-l forţa să intre în spaţiul îngust al lăzii. Dar, cu toate acestea, era un zâmbet. Trăsăturile îi erau calme şi împăcate, şi orificiul acela dintre ochi se putea acoperi cu un capăt de creion. Era unul din acele orificii care sunt produse de un glonte de cupro-nichel dintr-un automat de 0,22.

În noaptea aceea, în timp ce eram în golf, de două ori mi-l închipuisem pe Jablonsky dormind în pace. Şi, într-adevăr, el dormea de-a binelea. Dormea de câteva ore – pielea-i era rece ca marmura.

Nu m-am obosit să-l caut prin buzunare. Royale şi Vyland trebuie s-o fi făcut deja. În plus, ştiam că Jablonsky nu purtase asupra lui nimic incriminator, nimic care să fi putut indica adevăratul motiv al prezenţei sale acolo, nimic care să le fi putut da vreo indicaţie despre mine.

Am şters ploaia de pe faţa mortului, am lăsat capacul şi am bătut încet la loc cuiele cu mânerul

cazmalei. Royale avea noroc că nu era acolo în acel moment.

Am dus cazmaua şi grebla înapoi, în magazie, şi am părăsit grădina bucătăriei.

Luminile din spatele căsuţei de la intrare nu erau aprinse. Am dat de o uşă şi două ferestre la nivelul solului – era o clădire cu un singur etaj – şi toate erau încuiate. Aşa era normal. În locurile acelea, totul trebuie să fie încuiat întotdeauna.

Numai garajul nu era. Nu era nimeni atât de nebun ca să fure o pereche de Rolls-Royce-uri, chiar dacă ar fi putut trece prin poarta acţionată electric, ceea ce, însă, era cu neputinţă. Garajul era exact ceea ce se potrivea unor asemenea maşini. Avea o masă de lucru şi nişte seturi de scule ca-n visul celui mai înflăcărat mecanic-auto amator.

Am distrus două dălţi noi-nouţe, dar într-un minut am desfăcut cârligul de la una din ferestre. Era improbabil ca în această căsuţă să fie instalat un sistem de alarmă împotriva hoţilor, cu atât mai mult cu cât nici măcar cercevelele nu erau prevăzute cu încuietorile semicirculare de protecţie împotriva spărgătorilor. Dar n-am riscat. Am tras în jos fereastra de sus şi am intrat pe acolo. Când se pun sârme electrice la o fereastră, se presupune îndeobşte că hoţul spărgător este sclavul obişnuinţei şi se furişează înăuntru împingând în sus cadrul mobil al ferestrei de jos şi târându-se înăuntru pe dedesubt. În afară de asta, electricianul obişnuit găseşte mult mai comod pentru muşchii umerilor săi să pună sârmele instalaţiei de alarmă la nivelul taliei sale şi nu deasupra capului. Am constatat că şi în acest caz treaba respectivă fusese făcută de un electrician obişnuit. Fereastra de jos era cea conectată cu

alarmă electrică. În pofida aparenţelor, căsuţa avea totuşi o astfel de instalaţie.

N-am dat peste vreun om buimac de somn şi nici n-am doborât oalele şi tigăile din bucătărie, pentru simplul motiv că am nimerit într-o cameră cu geamuri netransparente, care puteam paria că era baia. Şi chiar aşa şi era.

Ieşind pe coridor am plimbat fasciculul lanternei în sus şi în jos. Căsuţa fusese proiectată – dacă se putea folosi acest cuvânt – cu simplitate. Coridorul lega direct uşile din faţă şi din spate ale căsuţei. De o parte şi de alta a coridorului erau două camere mici. Asta era tot.

Camera din spate, vizavi de baie, se dovedi a fi bucătăria. Aici – nimic. Am păşit mai departe de-a lungul coridorului, am găsit o uşă în stânga, am apăsat cu maximă precauţie pe clanţă şi am intrat fără niciun zgomot înăuntru.

Asta era. Am închis uşa şi m-am îndreptat încet în direcţia peretelui din stânga de unde se auzea o respiraţie adâncă, regulată. Când am ajuns cam la vreun metru şi ceva am aprins lanterna şi am proiectat fasciculul de lumină drept pe ochii închişi ai celui ce dormea.

Nu a mai dormit mult, n-avea cum, sub fasciculul concentrat de lumină. Se trezi ca la apăsarea unui buton şi se ridică într-un cot în timp ce cu cealaltă mână încerca să-şi apere ochii orbiţi de lumină. Am observat că, chiar trezit la miezul nopţii, arăta ca şi cum şi-ar fi periat părul acela negru-strălucitor cu numai zece secunde înainte; în ce mă priveşte eu mă trezesc întotdeauna cu părul arătând ca o cârpă de vase pe jumătate uscată, ceva în genul tunsorii băieţeşti actualmente la modă printre femei,

executată, se vede treaba, de nişte nebuni miopi înarmaţi cu foarfeci de vie.

N-a încercat să facă nimic. Părea un tip solid, capabil, inteligent, care ştia când este şi când nu este cazul să încerce ceva, şi-şi dădea seama că acum nu este cazul să încerce nimic. N-avea rost, acum, când era aproape orbit de lumină.

— În spatele lanternei, Kennedy, e un pistol de calibru mare, am spus eu. Unde ţi-e pistolul?

— Care pistol? Glasul lui nu era speriat, pentru că nici el nu era.

— În picioare, i-am poruncit. Pijamaua, am constatat încântat, nu era maro. Era ca şi una de-ale mele. Treci la uşă.

Se îndreptă spre uşă. Am băgat mâna sub pernă.

— Pistolul ăsta, am spus. Era un automat mic, gri, nu cunoşteam marca. Înapoi la pat şi aşază-te pe el.

Cu lanterna în mâna stângă şi cu pistolul în dreapta, am cercetat rapid toată camera. Exact în faţa mea, în partea cealaltă, era singura fereastră, acoperită cu perdele de catifea de un stacojiu închis. M-am dus la uşă, am aprins lumina, m-am uitat la pistol şi i-am desfăcut piedica de siguranţă. Pocnetul se auzi tare, distinct, cu un sunet care sugera că nu era de joacă. Kennedy spuse:

— Deci, n-aveai pistol.

— Am acum.

— Nu e încărcat, amice.

— Nu mai spune, am replicat eu plictisit. Îl ţii sub pernă aşa, doar ca să-ţi umpli cearşaful cu pete de ulei? Dacă pistolul ăsta ar fi gol, te-ai năpusti asupra mea ca Expresul Chatanooga. Ce expres o fi ăla, dracu ştie!

M-am uitat prin cameră. Era o încăpere

prietenoasă, bărbătească, simplă, dar confortabilă, cu un covor bun, desigur, nu din cele mai scumpe cum era cel din biblioteca generalului, două fotolii, o masă acoperită cu o faţă de masă de damasc, o canapea mică şi un bufet cu pereţi de sticlă. M-am îndreptat spre bufet, l-am deschis şi am scos o sticlă cu whisky şi două pahare. M-am uitat la Kennedy:

— Cu permisiunea dumitale, fireşte.

— N-o mai face pe deşteptul, zise el rece.

Mi-am văzut de treabă şi mi-am turnat un pahar. Unul mare. Aveam nevoie. Băutura avea exact gustul pe care trebuia să-l aibă şi pe care foarte adesea nu-l are. Îl urmăream cu privirea pe Kennedy; şi el mă urmărea pe mine.

— Cine eşti dumneata, amice? întrebă el.

Uitasem cu totul că faţa îmi era atât de acoperită că nu se vedea decât o porţiune de vreo cinci centimetri pătraţi. Mi-am dat jos gulerul de la impermeabilul cauciucat şi apoi pe cel de la haină şi mi-am scos pălăria. Pălăria se făcuse ca un burete, părul îmi era ud şi lipit pe tot capul dar, cu toate acestea, nu cred că era mai puţin roşu ca de obicei. Crisparea gurii lui Kennedy şi privirea, devenită dintr-o dată fixă şi inexpresivă, erau foarte elocvente.

— Talbot, zise el rar. John Talbot. Asasinul.

— Exact, am confirmat. Asasinul.

Rămase complet nemişcat, uitându-se la mine. Presupun că trebuie să-i fi trecut prin minte o mulţime de gânduri diverse, dar nimic nu i se citi pe faţă: faţa îi era la fel de expresivă ca aceea a unei statui de indian. Doar ochii căprui, inteligenţi, îl trădau. Nu puteau ascunde ostilitatea, mânia rece care licărea în adâncurile lor.

— Ce vrei, Talbot? Ce cauţi aici?

— Te interesează de ce n-am tăiat-o spre inima codrului?

— De ce te-ai întors? Te-au încuiat undeva în casă, dracu ştie de ce, încă de marţi. Ai evadat, dar n-a trebuit să lichidezi pe nimeni ca să evadezi pentru că altfel aş fi aflat. Probabil, nici nu se ştie că ai fost plecat pentru că aş fi auzit şi de asta. Dar de plecat, ai fost plecat. Ai fost pe un vas, simt mirosul mării şi eşti îmbrăcat cu un impermeabil marinăresc. Ai stat mult timp afară, pentru că, altfel, nu te-ai fi udat în halul ăsta nici dacă stăteai o jumătate de ceas sub o cascadă. Şi, după toate astea, te mai şi întorci. Un asasin, un om hăituit. Toată combinaţia asta e foarte încurcată. Ce dracu!

— Într-adevăr, am convenit eu. Whiskyul era bun. Pentru prima dată după multe ceasuri începeam să mă simt şi eu întrucâtva fiinţă umană. Era un băiat deştept acest şofer, un băiat care gândea cu capul propriu şi gândea repede. Am continuat: O combinaţie aproape la fel de încurcată ca şi banda asta sinistră pentru care lucrezi.

N-a spus nimic şi nu vedeam ce-ar fi avut de spus. În locul lui, nici eu nu cred că mi-aş fi pierdut timpul discutând cu un asasin în trecere, despre patronii mei. Am încercat din nou.

— Fiica generalului, domnişoara Mary, e cam rea de muscă, nu-i aşa?

Cu asta l-am nimerit la fix. Sări de pe pat, cu ochi plini de furie, cu pumnii încleştaţi şi parcursese deja jumătate distanţa până la mine, când îşi aminti de pistolul îndreptat spre pieptul lui. Murmură încet:

— Nimic nu mi-ar fi mai drag decât să te mai aud o dată spunând asta, Talbot – fără pistolul ăla în mână.

— Aşa da, am spus eu aprobator. În sfârşit, ai

început să dai semne de viaţă. Ţi-ai dezvăluit un anumit punct de vedere. Cunoşti vechiul dicton după care faptele spun mai mult decât vorbele. Dacă te întrebam numai ce fel de om este Mary Ruthven, amuţeai sau îmi spuneai să mă duc dracului. Nici eu nu cred că e rea de muscă. Sunt convins că nu este. Cred că e un copil cuminte, o fată într-adevăr splendidă.

— Păi sigur că da. Glasul îi era încrâncenat, dar puteam vedea deja în ochii lui primele umbre de nedumerire. De-aia ai speriat-o de moarte în după-amiaza aia!

— Regret din tot sufletul toată povestea asta, sincer! Dar, Kennedy, n-aveam încotro, trebuia s-o fac – deşi nu pentru motivele pe care ţi le închipui tu sau oricare din banda aia de criminali. Am dat pe gât ce mai rămăsese din whisky, m-am uitat la el îndelung, cercetător, apoi i-am aruncat pistolul: Ce-ar fi să stăm de vorbă?

L-am luat prin surprindere, dar era iute, foarte iute. Prinse pistolul din zbor, se uită la el, se uită la mine, ezită, dădu din umeri şi zâmbi vag. Câteva pete de ulei în plus n-aveau ce să-i mai facă cearşafului. Băgă pistolul sub pernă, se duse la masă. Îşi turnă o porţie, îmi umplu şi mie paharul şi se opri acolo în aşteptare.

— Eu, acum, nu risc atât de mult cât crezi tu că risc, am început eu. L-am auzit pe Vyland când încerca să-l convingă pe general şi pe Mary să se descotorosească de tine. Am înţeles că reprezinţi un pericol potenţial pentru Vyland şi general şi poate şi pentru alţii despre care eu nu ştiu. Din asta am dedus că nu eşti iniţiat în cele ce se pun la cale pe-aici. Şi tu trebuie să ştii că, într-adevăr, ceva foarte straniu se pune la cale.

Dădu din cap.

— Nu sunt decât şofer. Şi ce i-au zis lui Vyland? Din felul în care i-a pronunţat numele am înţeles că nu se prăpădea de dragul lui.

— Au rămas pe poziţie şi au refuzat categoric.

Îi făcu plăcere când auzi asta. Încerca să nu arate, dar era clar că-i încântat.

— Mi se pare că, nu de mult, ai făcut familiei Ruthven un mare serviciu, am continuat eu. Ai împuşcat doi bandiţi care au încercat s-o răpească pe Mary.

— Am fost norocos. M-am gândit că este tipul care e totdeauna norocos când e vorba de iuţeală şi violenţă. De fapt, sunt paznic personal, nu şofer. Domnişoara Mary este o momeală tentantă pentru orice bandit care visează să pună rapid mâna pe un milion. Dar de câtva timp nu mai sunt nici paznic personal, termină el brusc.

— Ţi-am întâlnit succesorul, am încuviinţat eu din cap. Valentino. Nu e în stare să păzească nici măcar o creşă goală.

— Valentino? Zâmbi. Al Günther. Dar Valentino i se potriveşte mai bine. Am auzit că i-ai stâlcit mâna.

— El mi-a stâlcit mie piciorul. Mi-e tot negru-albastru şi vânăt. L-am privit scrutător. Kennedy, ai uitat, se pare, că stai de vorbă cu un asasin?

— Dumneata nu eşti asasin, spuse el categoric. Urmă o pauză lungă, apoi nu mai putu să mă privească în ochi şi-şi pironi ochii în podea.

— Sectoristul Donnelly, ai? am întrebat. Dădu din cap fără să vorbească.

— Donnelly este tot atât de sănătos ca şi tine, i-am spus. S-ar putea să-i ia puţin timp ca să-şi spele petele de praf de pe pantaloni, dar asta-i toată

vătămarea pe care a suferit-o.

— O înscenare, nu? întrebă el încet.

— Ai citit despre mine în ziare. Am arătat cu mâna spre etajera din colţ, isprava mea figura încă printre ştirile din pagina întâi, iar fotografia mea era chiar mai groaznică decât cea anterioară. Restul l-ai auzit, poate, de la Mary. Unele din lucrurile pe care le-ai auzit şi citit sunt adevărate, altele sunt mai puţin adevărate. Numele meu este John Talbot şi, aşa cum s-a spus la judecătorie, sunt expert în salvarea submarină. Am fost în toate locurile menţionate, în afară de Bombay, şi aproximativ în perioadele amintite. Dar n-am fost niciodată amestecat în niciun fel de activitate criminală. Totuşi, Vyland sau generalul ori poate amândoi au picat în plasă. Au trimis telegrame în Olanda, Anglia şi Venezuela, – generalul, fireşte, are interese petroliere în toate aceste locuri – pentru a-mi verifica dosarul. O să fie satisfăcuţi. Am pregătit timp îndelungat acoperirea pentru treaba asta.

— De unde ştii că au trimis telegrame?

— Toate telegramele externe plecate din Marble Springs în ultimele două luni au fost cenzurate. Generalul – toate telegramele sunt pe numele lui – foloseşte, fireşte, un cod. Este perfect legal. Într-un bloc de lângă poştă locuieşte un bătrânel din Washington. Este un geniu în materie de coduri. Zice că al generalului este infantil. Din punctul lui de vedere.

M-am ridicat şi am început să mă plimb. Efectele whiskyului se evaporau. Eram ud şi mă lua cu frig.

— Trebuia să pătrund în bandă. Până acum, noi am acţionat foarte mult din umbră, dar, din motive care mi-ar lua prea mult timp ca să ţi le explic, ştiam că

generalul nu va lăsa să-i scape ocazia de a pune mâna pe un expert în salvări submarine. Şi n-a scăpat-o.

— Noi!? Kennedy avea încă rezerve asupra mea.

— Prieteni de-ai mei. N-avea grijă, Kennedy, am toate legile din lume de partea mea. Nu sunt singur în această afacere. Pentru a-l determina pe general să muşte din momeală a trebuit să ne folosim de fiică-sa. Ea n-a avut habar de ce s-a întâmplat în realitate. Judecătorul Mollison este în relaţii de prietenie cu familia, aşa că l-am convins să o invite pe Mary la cină şi să-i sugereze să treacă mai întâi pe la judecătorie ca să-l aştepte până când rezolvă ultimele dosare.

— Judecătorul Mollison este, deci, amestecat în treaba asta?

— Da. Ai aici un telefon şi o carte de telefon. Dacă vrei, poţi să-l suni. Scutură din cap.

— Mollison şi cu vreo zece poliţişti sunt la curent, am continuat eu. Toţi au jurat să păstreze secretul şi ştiu că un singur cuvânt scăpat unde nu trebuie şi pot să-şi piardă slujba. Singura persoană din afara autorităţilor legale care ştie ceva despre asta este medicul despre care s-a scris că l-ar fi operat pe Donnelly şi care apoi i-a semnat certificatul de deces. Îl cam tulbura conştiinţa, dar, până la urmă, l-am convins.

— Totul este, deci, o înşelătorie, murmură el. Eu, de pildă, sunt unul care a înghiţit nada.

— Toată lumea a înghiţit-o. Asta s-a şi urmărit. Rapoarte false de la Interpol, gloanţe oarbe în primele două magazii ale Coltului lui Donnelly, false blocaje pe şosea, false urmăriri ale poliţiei, false...

— Da... dar glonţul din parbriz?

— Am pus-o să se aplece. Chiar eu l-am tras. Maşina şi garajul gol, totul a fost regizat iar cu Jablonsky, de asemenea, am aranjat.

— Mary mi-a povestit de Jablonsky, zise el rar. *Mary,* am observat eu, nu *domnişoara Mary.* Poate asta nu însemna nimic, poate însă. Arăta felul în care se gândea el în mod obişnuit la ea. „Un poliţist escroc”, zicea ea. Şi tu spui că nu este decât tot o înscenare?

— Tot o înscenare, atât. Pregătim treaba asta de peste doi ani. Iniţial am avut nevoie de un om care să cunoască cu ochii închişi zona Caraibilor. Jablonsky s-a dovedit omul potrivit. Născut şi crescut în Cuba. Cu doi ani în urmă era poliţist, lucra în brigada de omucideri a poliţiei din New York. Chiar lui i-a venit ideea fabricării unor acuzaţii false împotriva propriei sale persoane. A fost o idee deşteaptă: nu numai că explica brusca dispariţie a unuia din cei mai buni poliţişti din ţară. Dar i-a şi dat posibilitatea să pătrundă în cercurile lumii interlope atunci când a fost nevoie. În ultimele optsprezece luni am făcut amândoi cercetări în zona Caraibilor.

— Asumându-şi mari riscuri, nu-i aşa?

— Era deghizat, am spus eu răbdător. Barbă, mustaţă – amândouă proprii – îşi vopsise părul, avea ochelari. Nici maică-sa nu l-ar fi recunoscut.

Urmă o pauză lungă, apoi Kennedy îşi puse paharul jos şi se uită drept în ochii mei:

— Ce se petrece aici, Talbot?

— Îmi pare rău. Va trebui să ai încredere în mine. Cu cât se ştie mai puţin, cu atât mai bine. Nici Mollison nu ştie nimic şi niciunul dintre oamenii legii. Execută ordinele care li s-au dat, şi-atât.

— Este o problemă aşa de importantă? întrebă el

cu glas scăzut.

— Destul de importantă. Kennedy, trebuie să înţelegi că nu pot să accept nicio întrebare. Te rog să mă ajuţi. Dacă n-ai fost încă îngrijorat de situaţia lui Mary, a venit timpul să începi să fii. Nu cred că ea ştie mai mult decât dumneata despre ceea ce se întâmplă între Vyland şi general, dar sunt convins că este în pericol. Mare pericol. De moarte. Eu lupt împotriva unor tipi importanţi care joacă pe mize mari. Ca să câştige aceste mize, au ucis, până acum, de opt ori. De opt ori, asta ştiu sigur. Dacă te amesteci în afacerea asta ai şanse, de peste cincizeci la sută, aş zice eu, să o sfârşeşti cu un glonte în spate. Şi eu te rog să te amesteci. N-am niciun drept s-o fac, dar o fac. Ce zici?

Faţa lui bronzată îşi pierduse întrucâtva coloritul, dar nu prea mult. Nu-i plăcuseră lucrurile pe care i le spusesem cu câteva clipe înainte, dar n-am observat să-i fi tremurat mâinile.

— Eşti un tip deştept, Talbot, spuse el rar. Poate prea deştept, nu ştiu. Dar eşti prea deştept ca să-mi fi povestit toate astea, dacă n-ai fi fost absolut sigur că o voi face. Ai spus că joacă la mize mari. Ei bine, vreau să intru şi eu în jocul ăsta.

N-am mai irosit timpul ca să-i mulţumesc sau să-l felicit. A-ţi băga singur gâtul în laţ nu-i o treabă pentru care să mai doreşti să fii felicitat. În schimb, i-am spus:

— Te rog să stai tot timpul pe lângă Mary. Oriunde se duce ea, vreau să fii şi tu. Sunt aproape sigur că, mâine dimineaţa – adică, în dimineaţa asta – toată lumea o să plece la platforma de foraj. Mary va pleca cu siguranţă şi ea. Nu va avea de ales. O să mergi împreună cu ea.

Încercă să mă întrerupă, dar am ridicat mâna.

— Ştiu că ai fost concediat din această slujbă. Găseşte o scuză ca să te duci în casă, mâine dimineaţă, devreme. Întâlneşte-te cu Mary. Spune-i că Valentino are să sufere un mic accident, în cursul dimineţii şi ea...

— Ce vrei să spui, adică cum, va avea un accident?

— Nu-ţi fă griji, am spus eu încruntat. El o să aibă cu siguranţă un accident. Pentru o bucată de vreme, n-are să fie în stare să se îngrijească pe sine însuşi, cu atât mai puţin să aibă grijă de altcineva. Spune-i că trebuie să insiste ca să fii reprimit. Dacă se încăpăţânează şi face din asta o problemă, are să aibă câştig de cauză. Generalul nu va obiecta, şi sunt aproape sigur că nici Vyland. E vorba de o singură zi, iar de poimâine problema celui care trebuie să aibă grijă de ea n-o să-l mai frământe chiar atât de mult pe Vyland. Nu mă întreba de unde ştiu, că nu ştiu. Dar contez pe asta. Am făcut o pauză. În orice caz, Vyland o să creadă că ea insistă să te aibă pe lângă ea, numai pentru că, îşi închipuie el, fata ar avea o uşoară slăbiciune pentru dumneata. Expresia aceea indiană, de lemn, rămase la locul ei, aşa că am continuat: Nu ştiu dacă-i aşa şi nici nu mă interesează. Îţi spun numai ce cred eu că îşi închipuie Vyland şi de ce asta o să-l facă să accepte propunerea ei – asta, pe de o parte, şi în plus, faptul că, neavând încredere în tine, îi este mai la îndemână să te ştie acolo, pe platformă, sub ochii lui.

— Foarte bine, zise. Parcă i-aş fi propus să ieşim la o scurtă plimbare. Era, fără îndoială, un individ rece. Am să-i vorbesc şi am să mă port cum vrei tu. Se gândi un moment, apoi continuă: Îmi spui că-mi bag gâtul în laţ. Poate. Poate o fac din propria mea voinţă.

În acelaşi timp, faptul că, oricum, o fac, îmi dă dreptul, cred, la ceva mai multă onestitate din partea ta.

— Am fost eu necinstit? Nu eram supărat, dar, pur şi simplu, începusem să mă simt într-adevăr obosit.

— Numai prin ceea ce nu spui. Îmi spui că ai nevoie de mine ca să am grijă de fiica generalului. În comparaţie cu ceea ce urmăreşti tu, Talbot, siguranţa ei nu contează pentru tine nici cât o ceapă degerată. Dacă ar fi contat, ai fi putut-o duce undeva la adăpost, atunci când ai fost singur cu ea, alaltăieri. Dar n-ai dus-o. Ai adus-o înapoi aici. Spui că este în mare primejdie. *Tu* eşti acela. Talbot, care a lăsat-o în această primejdie. Bine, vrei, deci, ca eu să stau cu ochii pe ea. Dar mai vrei şi altceva de la mine, este?

Am încuviinţat din cap.

— Da, vreau. Intru în afacerea asta cu mâinile legate. Literalmente. Intru ca un prizonier. Trebuie să am pe cineva pe care să mă pot bizui. Mă bizui pe tine.

— Poţi să te bizui pe Jablonsky, spuse el liniştit.

— Jablonsky e mort.

Se holbă la mine fără să scoată un cuvânt. După câteva clipe întinse mâna după sticlă şi turnă whisky în ambele pahare. Gura îi era ca o linie albă, subţire, pe faţa bronzată.

— Vezi asta? am arătat eu spre pantofii mei plini de noroi. Ăsta-i pământ de pe mormântul lui Jablonsky. L-am acoperit chiar înainte de a veni aici, cu nici cincisprezece minute înainte. L-au împuşcat în cap cu un automat mic. L-au împuşcat între ochi. Zâmbea, Kennedy. Nimeni nu zâmbeşte când vede moartea venind. Jablonsky n-a văzut-o venind. A fost asasinat în timp ce dormea.

I-am povestit pe scurt ceea ce se întâmplase de când părăsisem casa, inclusiv călătoria cu vasul de cules bureţi din Tarpon Springs, la instalaţia de foraj, până în momentul sosirii mele aici. Când am terminat, m-a întrebat:

— Royale?

— Royale.

— N-o să poţi dovedi niciodată.

— Nici nu va fi nevoie. Am spus-o aproape fără să-mi dau seama. S-ar putea ca Royale să nu fie judecat niciodată. Jablonsky era cel mai bun prieten al meu.

Înţelegea perfect ce voiam să spun. Murmură încet:

— Mai bine n-ai fi dat niciodată de mine, Talbot.

Mi-am golit paharul. Whiskyul nu mai avea niciun efect. Mă simţeam îmbătrânit şi obosit şi cu sufletul gol şi mort. Apoi, Kennedy vorbi din nou.

— Ce-ai de gând să faci acum?

— Să fac? O să împrumut de la tine nişte pantofi, ciorapi şi lenjerie uscată. Apoi o să mă întorc în casă, în camera mea, să-mi usuc hainele, să mă încătuşez de pat şi să arunc cheile. Au să vină după mine, dimineaţă.

— Eşti nebun, şopti el. De ce crezi că l-au omorât pe Jablonsky?

— Nu ştiu, am spus fără vlagă.

— Trebuie să ştii, spuse el speriat. De ce să-l fi omorât dacă nu pentru că aflaseră cine era în realitate, ce făcea în realitate? L-au ucis pentru că au descoperit înşelătoria. Şi dacă au descoperit asta despre el, trebuie să fi descoperit şi despre tine. Te vor aştepta acolo, Talbot, în camera ta. Ştiu că te întorci, pentru că n-au de unde să ştie că tu l-ai descoperit pe Jablonsky. O să-ţi zboare creierii în clipa când ai să treci pragul. Nu înţelegi asta, Talbot?

Pentru numele lui Dumnezeu, omule, nu poţi pricepe?

— Am înţeles eu de mult. Poate că ştiu totul despre mine. Poate nu ştiu. Sunt atâtea lucruri pe care eu nu le ştiu, Kennedy. Dar, poate, n-au să mă ucidă. Poate nu încă. M-am ridicat în picioare. Mă întorc acolo.

O clipă am crezut că are să încerce să mă oprească cu forţa, dar trebuie să fi fost ceva pe faţa mea care l-a făcut să renunţe. Îmi puse mâna pe braţ.

— Cât ţi se plăteşte pentru asta, Talbot?

— Bani?

— Recompensă?

— Nimic.

— Atunci, pentru numele lui Dumnezeu, ce forţă este în stare să împingă pe un om ca tine atât de departe, la fapte atât de nebuneşti? Frumosul lui chip bronzat era transfigurat de tulburare şi perplexitate. Nu putea să mă înţeleagă.

Nici eu însumi nu mă puteam înţelege. Am spus:

— Nu ştiu... Ba da, ştiu. Am să-ţi explic într-o zi.

— N-ai să mai ajungi să trăieşti să spui nimic, nimănui, zise el întunecat.

Am ales nişte pantofi şi nişte haine uscate, i-am urat noapte-bună şi am plecat.

Capitolul VII

Nu mă aştepta nimeni în cameră. Am descuiat uşa de pe coridor cu dublura pe care mi-o dăduse Jablonsky. Am impins-o uşor, nefăcând nici cel mai mic zgomot şi am intrat tiptil înăuntru. Nu mi-a tras nimeni niciun glonte-n cap. Camera era goală.

Draperia grea continua să acopere fereastra, aşa cum o lăsasem eu, dar nu m-am atins de comutator. Exista şansa să nu se ştie că părăsisem, în noaptea aceea, camera, dar, dacă vedeau lumina aprinzându-se în camera unui om legat cu cătuşe de pat, ar fi venit, cât ai clipi din ochi, să cerceteze ce s-a întâmplat. Numai Jablonsky ar fi putut aprinde lumina şi Jablonsky era mort.

Am cercetat cu lanterna podeaua şi pereţii, metru cu metru. Nu lipsea nimic, nimic nu era schimbat. Dacă trecuse cineva pe aici, acesta nu lăsase nicio urmă a trecerii sale. Dar, pe de altă parte, nici nu m-aş fi aşteptat ca cel care ar fi vizitat camera să lase vreo urmă.

Pe peretele de lângă uşa de comunicare cu camera lui Jablonsky se afla un mare radiator electric. L-am deschis la maximum, m-am dezbrăcat în dogoarea lui roşietică, m-am frecat cu un prosop până m-am uscat şi mi-am pus pantalonii şi haina la uscat pe spătarul unui scaun. Mi-am pus lenjeria de corp şi şosetele pe care le împrumutasem de la Kennedy, am îndesat propria-mi lenjerie şi şosetele înmuiate de ploaie în

pantofii îmbibaţi, şi, după ce am tras draperia şi am deschis fereastra, le-am aruncat cât am putut de departe, în buruienişul des din spatele casei, unde dosisem, înainte de a urca scara de incendiu, impermeabilul şi pardesiul. Mi-am ascuţit urechile, dar n-am putut auzi zgomotul făcut de pantofi în cădere. Eram sigur că nici altcineva n-a putut să audă nimic. Şuieratul ascuţit al vântului şi ropotul ploii torenţiale înăbuşeau orice alt zgomot.

Am luat cheile din buzunarul hainei, din care ieşeau deja aburi, şi m-am dus la uşa camerei lui Jablonsky. Poate acolo mă aştepta comitetul de primire. Nu mă mai gândeam la nimic, fie ce-o fi.

Nu era niciun comitet. Camera era la fel de goală ca şi a mea. M-am dus la uşa ce dădea în coridor şi am încercat s-o deschid. Era încuiată.

Patul, aşa cum mă aşteptam, fusese folosit. Pătura şi cearşaful fuseseră trase aşa de mult încât erau aproape căzute pe jos. Nu se vedea niciun semn de luptă. Nu erau nici măcar semne de violenţă. Asta, până când am întors perna cu faţa în jos.

Era ruptă şi pătată, dar nu atât de tare cât ar fi fost dacă moartea nu s-ar fi produs instantaneu. Glontele trebuie să fi perforat dintr-o parte într-alta cutia craniană, lucru la care nu te-ai fi aşteptat de la un pistol de un calibru atât de mic, însă un profesionist ca domnul Royale trebuie să fi folosit muniţie specială. Am găsit proiectilul sub faţa de pernă. Cupronichel. Rareori se întâmplă ca cei din categoria lui Royale să fie atât de neglijenţi. O să am grijă de bucăţica asta de metal. O s-o păstrez ca pe-o comoară, ca pe diamantul Cullinan. Am găsit nişte bandă de lipit într-un sertar, mi-am scos o şosetă şi am lipit glontele folosit sub al doilea şi al treilea deget

de la picior, unde n-avea să fie presat direct şi nici să mă supere la mers. Acolo era în siguranţă. Cea mai temeinică, şi conştiincioasă percheziţie corporală – dacă avea să fie vreodată una – n-o să dea de el. Houdini a umblat ani de-a rândul cu mici instrumente de oţel lipite cu bandă de lipit de tălpile picioarelor şi nimănui nu i-a trecut vreodată prin cap să-l caute acolo.

Lăsându-mă în mâini şi în genunchi am început să cercetez cu lanterna pluşul covorului. Pluşul nu era prea gros: cele două dâre paralele pe unde se târâseră călcâiele lui Jablonsky erau clare. M-am ridicat în picioare, am examinat din nou patul, am luat o pernă din fotoliu şi am examinat-o şi pe aceasta. N-am putut să constat nimic, dar când mi-am aplecat capul şi am adulmecat, n-am mai avut nicio îndoială: mirosul înţepător de pulbere arsă rămâne zile de-a rândul impregnat în ţesături.

M-am dus lângă măsuţa din colţ, mi-am turnat trei degete de whisky într-un pahar şi m-am aşezat ca să încerc să reconstitui tot ce se întâmplase.

Faptele de care dispuneam nu aveau absolut niciun înţeles. Nimic nu se lega. Nimic nu se potrivea. Mai întâi, cum au reuşit să pătrundă înăuntru, Royale şi cine-o mai fi fost cu el – pentru că niciun bărbat n-ar fi putut să-l care de unul singur pe Jablonsky din camera aceea? Jablonsky se simţea în casa asta tot atât de în siguranţă cum se simte un miel rătăcit într-o haită de lupi înfometaţi şi eram sigur că trebuie să fi ţinut uşa încuiată. Se putea, desigur, ca altcineva să mai aibă o cheie la uşa asta, dar ştiam cu certitudine că Jablonsky îşi lăsa întotdeauna cheia în uşă şi o înţepenea astfel încât să nu poată fi împinsă afară sau răsucită din partea cealaltă – doar dacă s-ar fi

făcut uz de forţă dar astfel, ar fi fost suficient zgomot ca să-l trezească de zece ori, nu o dată.

Jablonsky fusese împuşcat în timp ce dormea. Jablonsky, ştiam sigur, avea pijama şi o folosea, dar, când îl descoperisem în grădină, era complet îmbrăcat. De ce l-or fi îmbrăcat? N-avea niciun sens. Mai ales să te apuci să îmbraci un mort care cântărea peste o sută de kilograme. Şi de ce nu puseseră un amortizor la pistol? Ştiam sigur că nu puseseră. Cu puterea de absorbţie a presiunii pe care o are amortizorul, nici chiar gloanţele speciale n-ar fi putut trece de două ori prin oasele cutiei craniene. Şi, pe lângă asta, pentru înăbuşirea zgomotului se utilizase o pernă. Destul de normal, într-un fel: camerele se aflau într-o aripă îndepărtată a casei şi, cu ajutorul unei perne şi pe fundalul de zgomot al furtunii de afară, existau toate şansele ca împuşcătura să nu fie auzită în celelalte părţi ale casei. Dar problema era că eu mă aflam nu mai departe decât în camera de alături şi, cu siguranţă, aş fi auzit, dacă nu eram surd sau mort, şi, după câte ştia Royale – sau după câte credeam eu că ştia – eu dormeam în camera vecină. Aflase cumva Royale că eu nu eram în cameră!? Să fi făcut un control rapid şi să fi descoperit că eu dispărusem şi, atunci, ştiind că numai Jablonsky putuse să-mi dea drumul, să-l fi omorât pe loc? Ipoteza se potrivea cu faptele; nu se potrivea însă cu zâmbetul de pe faţa mortului.

M-am întors în camera mea, am aranjat din nou hainele aburinde pe spătarul scaunului din faţa radiatorului electric, apoi am revenit iar în camera lui Jablonsky. Am luat din nou paharul în mână şi mi-am aruncat privirea la sticla de whisky. Era o sticlă de un litru, încă plină pe trei sferturi. Asta nu mă ajuta cu

nimic. Ceea ce lipsea din sticlă n-ar fi putut să afecteze câtuşi de puţin agerimea de brici a lui Jablonsky. Într-o seară îl văzusem pe Jablonsky golind singur o sticlă întreagă de rom – nu era băutor de whisky – şi singurul efect vizibil a fost că zâmbea chiar mai mult decât de obicei. Dar, de-acum înainte, Jablonsky n-avea să mai zâmbească.

Stând singur în întunericul aproape total, singura lumină venind de la rezistenţa incandescentă a radiatorului din camera vecină, am ridicat paharul. O închinare, un bun rămas, cum doriţi să-i spuneţi. Era pentru Jablonsky. Am băut încet, ţinând pe limbă licoarea pentru a savura pe deplin buchetul bogat şi gustul unui splendid şi vechi whisky scoţian; am încremenit timp de două, trei secunde, apoi am pus paharul jos, am traversat repede spre un colţ al camerei, am scuipat scotchul în chiuvetă şi mi-am clătit gura de câteva ori, cu mare grijă.

Vyland fusese cel care ne-a aprovizionat cu whisky. După ce Jablonsky dăduse aseară un spectacol cu mine, Vyland îi dăduse o sticlă de whisky cu sigiliul neatins şi pahare, să le ia cu el în cameră. La scurt timp după ce ajunsesem sus, Jablonsky turnase pentru amândoi şi eu chiar luasem paharul în mână să beau, dar mi-am adus aminte că a bea alcool înainte de o scufundare subacvatică la o mare adâncime nu e o treabă grozav de inteligentă. Aşa că Jablonsky golise singur ambele pahare şi, probabil, o mai fi băut unul sau două după plecarea mea.

Royale şi prietenii săi n-au avut, deci, nevoie să dărâme cu topoarele uşa lui Jablonsky, aveau o cheie pentru asta. Dar şi dacă ar fi folosit topoare, Jablonsky tot nu i-ar fi auzit. Puseseră în sticla aceea de whisky destule picături de somnifer ca să scoată şi un elefant

din circulaţie. Probabil că abia a putut să se târască până la pat, înainte de a se fi prăbuşit adormit tun. Îmi dădeam seama că este o prostie, dar stăteam încremenit în întunericul acela tăcut şi-mi reproşam cu amărăciune faptul că nu acceptasem şi eu să beau băutura. Era un amestec subtil de Mickey Finn şi scotch, dar cred că eu m-aş fi prins imediat. Însă Jablonsky nu era băutor de whisky. Pesemne, crezuse că aşa o fi trebuind să fie gustul scotchului.

Şi, evident, Royale găsise două pahare cu resturi de whisky. Asta însemna că şi eu eram la fel de adormit ca şi Jablonsky. Dar în planul lor nu fusese să mă omoare şi pe mine.

Acum înţelegeam totul, totul, cu excepţia răspunsului la singura întrebare care conta realmente: de ce-l uciseseră pe Jablonsky? Nu-mi venea absolut nimic în minte. Şi, oare, se obosiseră să se uite înăuntru şi să controleze dacă sunt acolo? Nu credeam s-o fi făcut. Dar n-aş fi pariat nici pe o pereche de şireturi purtate că aşa era.

N-aveam nimic de câştigat dacă stăteam şi mă gândeam la aceste întrebări. Aşa că am continuat să stau şi să mă gândesc încă vreo două ore. În acest timp, mi se uscaseră şi hainele, nu grozav de bine, dar suficient ca să nu mai conteze dacă erau uscate sau ude. Pantalonii, în special, erau atât de şifonaţi încât arătau ca o pereche de picioare de elefant, dar, pe de altă parte, nici nu te puteai aştepta la o călcătură fără cusur la hainele unui om care fusese obligat să doarmă în ele. M-am îmbrăcat cu tot ce aveam, cu excepţia vestonului şi cravatei, am deschis fereastra şi eram pe punctul de a arunca cele trei dubluri de chei de la uşi şi cheia de la cătuşe, pentru a se odihni în tufişul de jos, lângă celelalte lucruri,

când am auzit un ciocănit uşor în uşa de la camera lui Jablonsky.

Am sărit la vreo jumătate de metru de fereastră şi, acolo, am îngheţat. Ar fi fost normal ca, în timp ce stăteam acolo, prin cap să-mi treacă, în viteză, mii de gânduri, dar adevărul este că, după tot ceea ce mi se întâmplase în noaptea aceea şi după toate analizele neconcludente şi zadarnice pe care le făcusem în ultimele două ore, mintea nu-mi mai era în stare de funcţionare, şi cu atât mai puţin cu viteză. Am încremenit, pur şi simplu. Mai rău ca soţia biblicului Lot. Timp de zece secunde, care durară cât o viaţă, nu mi-a venit măcar un singur gând inteligent. Doar un impuls, un singur şi copleşitor impuls. Să fug. Dar n-aveam unde.

Era Royale, asasinul, imperturbabil şi rece, cu pistolul lui mititel. Era Royale, aştepta în spatele uşii, probabil cu pistolul în mână. Cu siguranţă ştia, că ieşisem din casă. Controlase. Ştia că am să mă întorc, pentru că ştia că eu şi Jablonsky suntem asociaţi şi că nu înfruntasem riscuri atât de mari ca să pătrund în casa asta, numai pentru ca, apoi, să o şterg la prima ocazie şi ghicise că trebuia să mă fi întors. Poate că mă şi văzuse când m-am întors. Atunci de ce aşteptase atât de mult?

Puteam ghici răspunsul şi la asta: ştia că mă aşteptam să-l regăsesc pe Jablonsky când mă întorc. S-o fi gândit că mi-am închipuit că Jablonsky trebuie să fi plecat undeva în vreo scurtă expediţie pe cont propriu, şi că, deoarece eu încuiasem uşa când m-am întors şi lăsasem cheia în broască, Jablonsky n-o să poată intra. Aşa că va ciocăni uşor la uşă şi, după ce am aşteptat două ore întoarcerea partenerului meu, eu o să fiu atât de teribil de îngrijorat de îndelungata

lui absenţă, încât o să mă reped la uşă imediat ce voi auzi bătaia. Şi, atunci, Royale o să-mi servească două dintre gloanţele lui de cupronichel, între ochi. Fiindcă, dacă ştiau cu certitudine că eu şi Jablonsky lucraserăm împreună, trebuiau, de asemenea, să ştie că eu n-am să fac niciodată ceea ce doreau ei să fac, şi, în această situaţie, nu le mai eram de nicio trebuinţă. Deci – un glonte între ochi. Exact aşa cum îl primise şi Jablonsky.

Şi, atunci, m-am gândit la Jablonsky, m-am gândit la el cum zăcea acolo, înghesuit în lada aceea ieftină şi, dintr-o dată, nu mi-a mai fost frică. Nu m-am gândit că aş mai avea vreo şansă, dar nu-mi mai era frică. Am trecut în vârful picioarelor în camera lui Jablonsky, am apucat strâns în mână gâtul sticlei de whisky, m-am întors la fel de neauzit în camera mea şi am strecurat uşor cheia în broasca uşii care se deschidea înspre coridor. Zăvorul alunecă înapoi fără cel mai mic ţăcănit şi, exact în momentul acela, cel de afară ciocăni din nou, o idee mai tare de data asta, şi mai insistent. Sub acoperirea sunetului, am crăpat puţin uşa, am ridicat sticla deasupra capului şi pe urmă, mi-am aruncat ochii pe după uşă.

Pasajul era vag luminat de un singur beculeţ slab, care se afla tocmai la celălalt capăt al unui lung coridor, dar mi-a fost de-ajuns. De-ajuns ca să-mi permită să văd că silueta din pasaj nu avea niciun pistol în mână. De-ajuns ca să pot vedea că nu era Royale. Era Mary Ruthven. Am lăsat în jos sticla de whisky şi m-am retras tiptil în camera mea.

Cinci secunde mai târziu, eram la uşa dinspre camera lui Jablonsky. Imitând cât puteam mai bine vocea profundă, răguşită a lui Jablonsky, am întrebat:

— Cine-i acolo?

— Mary Ruthven. Lăsaţi-mă să intru. Repede. Vă rog! I-am dat drumul înăuntru. Mi-ar fi făcut tot atât de puţină plăcere ca şi ei să o vadă cineva în acel coridor. În timp ce trecea pragul, am rămas în spatele uşii, pe care, apoi, am închis-o repede, înainte ca clipirea palidă a luminii de afară să-i dea timp să mă identifice.

— Domnule Jablonsky, şopti ea repede, grăbită, cu răsuflarea tăiată de spaimă. Trebuia să vin să vorbesc cu dumneavoastră. N-am avut încotro, pur şi simplu. Am crezut că are să-mi fie cu neputinţă să scap. Günther a adormit, dar se poate trezi în orice clipă şi să vadă că eu...

— Uşor, uşor, am zis eu. Îmi coborâsem glasul până când nu se mai auzi decât o şoaptă. În felul acesta mi-era mai uşor să-l imit pe Jablonsky, dar, şi aşa, era una din cele mai proaste imitaţii pe care le-am auzit vreodată. De ce ai venit să vorbeşti tocmai cu mine?

— Pentru că nu există altcineva căruia să mă pot adresa. Dumneavoastră nu sunteţi un asasin, nu sunteţi nici chiar un escroc; nu-mi pasă de ce se zice că aţi făcut – dumneavoastră nu sunteţi un om rău. Era ascuţită la minte fata, evident. Puterea de pătrundere sau intuiţia ei feminină, sau ce-o fi fost, o făcuse să vadă cu mult mai adânc decât Vyland sau generalul Ruthven. Trebuie să mă... să ne ajutaţi. Este absolut necesar. Noi... noi ne aflăm într-un mare necaz.

— Noi?

— Eu şi tata. O pauză. Ca să spun drept, despre tata nu ştiu. Cinstit, nu ştiu. El poate n-are necazuri. Poate că el lucrează cu aceşti... aceşti oameni primejdioşi pentru că aşa vrea. El vine şi pleacă cum şi când vrea. Dar... dar astfel de combinaţii nu-i stau

deloc în fire. Poate că este obligat să lucreze cu ei. Oh, nu ştiu. Poate că au vreo putere asupra lui, o putere teribilă, poate... Scutură din cap făcând să sclipească o şuviţă de păr blond. A fost... el a fost întotdeauna aşa de bun şi onorabil şi corect şi... şi, ce mai, toate astea, dar acum...

— Uşurel, am întrerupt-o eu din nou. Înşelătoria mea nu putea să ţină multă vreme; dacă n-ar fi fost atât de speriată, de îngrijorată, şi-ar fi dat imediat seama. Fapte, domnişoară, dacă eşti bună.

Lăsasem aprins radiatorul electric din camera mea, uşa de comunicare era deschisă şi eram absolut sigur că era numai o chestiune de minute până când avea să-mi poată desluşi trăsăturile suficient ca să-şi dea seama că nu sunt Jablonsky. Claia mea de păr roşu avea să mă trădeze sigur. M-am întors cu spatele la lumina roşiatică a radiatorului.

— Cum aş putea începe? zise ea. Se pare că ne-am pierdut complet libertatea, sau că tata şi-a pierdut-o. Nu libertatea de mişcare, nu este prizonier, dar noi nu mai luăm deloc hotărâri pentru noi înşine, sau, mai exact, tata le ia pe-ale mele în locul meu şi cred că şi ale lui sunt luate de altcineva. Nu suntem niciodată lăsaţi să ne despărţim, nici pentru cel mai scurt timp. Tata mi-a cerut să nu trimit nicio scrisoare până când nu e văzută de el şi zice că n-am voie să dau telefoane, că n-am voie să merg nicăieri, decât dacă omul acela îngrozitor, Günther, este cu mine. Chiar şi când mă duc în vizită într-o casă de prieteni, ca, de pildă, la judecătorul Mollison, creatura aceea trebuie să se ţină după mine tot timpul. Tata spune că ar fi primit recent ameninţări că voi fi răpită. Nu cred, clar şi dacă ar fi adevărat, Simon Kennedy – şoferul – este cu mult mai bun decât Günther. Nu sunt lăsată

singură niciodată. Când mă duc pe platforma de foraj – X 13 – nu mai sunt prizonieră, pentru că, oricum, n-am cum să fug, dar aici, ferestrele îmi sunt bătute în cuie şi Günther stă toată noaptea în anticameră, păzindu-mă...

Ultimele cuvinte au fost rostite după foarte mult timp şi se pierdură într-o tăcere înspăimântată. În starea aceea de agitaţie şi în nerăbdarea ei de a se descărca de toate aceste lucruri care-o frământaseră săptămâni de-a rândul, povestind, ea se tot apropiase de mine. Şi acum i se adaptaseră ochii la întuneric. Începu să tremure. Mâna dreaptă începu să i se mişte încet, în sus, spre gură, braţul tremurându-i tot timpul şi zvâcnind din când în când, ca la o marionetă, gura i se deschise şi ochii i se lărgiră şi i se tot lărgiră până când am văzut alb de jur-împrejurul pupilelor. Şi, apoi, o lungă inspiraţie sacadată. Preludiul unui ţipăt.

Dar n-a fost decât preludiul. În meseria mea, semnalele nu le primeşti telegrafic. Aveam deja o mână pe gura ei şi cu braţul celălalt îi înlănţuisem trupul, înainte chiar ca ea să fi apucat să hotărască în ce octavă să cânte. Timp de câteva secunde, cu o putere surprinzătoare – sau poate, nu chiar atât de surprinzătoare, – se luptă cu furie, apoi se prăbuşi peste mine, moale ca un iepure împuşcat, ceea ce mă luă prin surprindere: eu credeam că vremurile când fetele tinere leşinau de emoţie trecuseră demult, odată cu oamenii epocii edwardiene. Dar poate că subestimam înfricoşătoarea reputaţie pe care mi-o făcusem eu însumi, poate că subestimam efectul cumulativ al şocului, după o noapte lungă de autoîmbărbătare pentru a-şi asuma acest ultim risc disperat, după săptămâni de neîntreruptă tensiune. Oricare ar fi fost motivele, în niciun caz nu se

prefăcea, era total inconştientă. Am ridicat-o şi am pus-o pe pat, apoi, dintr-un motiv neclar, am avut un sentiment de căinţă – n-am putut suporta să o văd întinsă pe patul acela pe care Jablonsky fusese asasinat cu puţin timp în urmă, aşa că am luat-o şi am aşezat-o pe patul din camera mea.

Aveam o pregătire practică suficient de amplă în materie de acordare a primului ajutor, dar habar n-aveam care este primul ajutor pentru trezirea din leşin a tinerelor domnişoare. Aveam un vag sentiment că, dacă aş fi făcut ceva, putea fi periculos, sentiment care corespundea foarte bine ignoranţei mele în privinţa a ceea ce ar fi trebuit să fac, aşa că am ajuns la concluzia că singurul şi cel mai bun lucru pe care-l aveam de făcut era să o las să-şi revină singură. Dar nu voiam să-şi revină fără ştirea mea, să înceapă să ţipe şi să-mi aducă toată casa pe cap. Aşa că m-am aşezat pe marginea patului, aţintind fasciculul subţire al lanternei pe faţa ei, însă nu chiar în ochi, ca să n-o orbesc când se va trezi.

Avea un capot albastru de mătase, matlasat, îmbrăcat peste o pijama albastră, tot de mătase. Papucii cu tocuri înalte erau şi ei albaştri şi chiar şi panglica cu care-şi lega noaptea părul bogat, sclipitor, era exact de aceeaşi culoare. Faţa-i era, în clipa aceea, palidă ca fildeşul vechi. Nimic n-avea s-o facă vreodată o faţă frumoasă. Dar, pe de altă parte, mă gândeam că, dacă ar fi fost o faţă frumoasă, inima mea n-ar fi ales tocmai momentul acela pentru a începe să facă tumbe de bucurie, prima dată când dădea cel mai mic semn de viaţă, ca să nu mai vorbim de o astfel de activitate extravagantă, după trei ani lungi de vid sufletesc. Trăsăturile feţei ei se estompară şi din nou am putut să văd focul din cămin

şi papucii pe care-i văzusem cu două nopţi înainte, dar tot ce ne despărţea erau cei două sute optzeci şi cinci de milioane de dolari şi faptul că eu eram singurul om din lume la a cărui simplă vedere leşina de spaimă. Am alungat aceste visuri.

Începu să se mişte şi deschise ochii. M-am gândit că tactica pe care o folosisem cu Kennedy – de a-i spune că, în spatele lanternei, am un pistol – s-ar putea să aibă rezultate nefericite în acest caz. Aşa că am luat una din mâinile ei ce zăceau fără vlagă pe cuvertură, m-am aplecat şi am spus uşor dezaprobator:

— Copil prostuţ, ce ţi-a venit să faci o asemenea prostie?

Norocul, instinctul sau amândouă mă puseseră pe calea cea bună. Ochii-i erau larg deschişi, dar nu mai avea privirea aceea fixă iar teama care continua să se citească în ei era amestecată cu nedumerire. Asasinii de o anumită categorie nu te ţin de mână şi nici nu caută să te liniştească. Otrăvitorii – da; cuţitarii – poate; dar nu ucigaşii cu o reputaţie ca a mea.

— N-ai de gând să ţipi iar, nu? am întrebat eu.

— Nu. Glasul îi era răguşit. Îmi... îmi pare rău că am fost atât de proastă.

— Perfect, am spus eu însufleţit. Dacă crezi că te simţi în stare, o să stăm de vorbă.

— Nu poţi să aprinzi lumina? mă imploră ea.

— Nicio lumină. Se strecoară prin perdele. N-avem nevoie de vizitatori.

— Sunt jaluzele, mă întrerupse ea. Jaluzele de lemn. La toate ferestrele din casă.

Talbot cel cu ochi de vultur – eu eram ăla! Stătusem o zi întreagă fără să fac altceva decât să mă uit pe fereastră şi nu le văzusem. M-am ridicat,

am tras jaluzelele, am închis uşa la camera lui Jablonsky şi am aprins lumina. Acum şedea pe marginea patului, cu braţele strânse în jurul trupului ca şi cum i-ar fi fost frig.

— M-ai jignit, am anunţat-o. Poţi să te uiţi o singură dată la Jablonsky şi să descoperi, pe loc, sau, mă rog, aşa crezi tu, că nu este un escroc. Dar, în ceea ce mă priveşte, cu cât te uiţi mai bine la mine cu atât eşti mai convinsă că sunt un asasin. Am ridicat mâna, fiindcă a vrut să mă întrerupă. Sigur, ai motive. Motive excelente. Dar sunt greşite. Mi-am ridicat pantalonul şi i-am oferit spre control un picior elegant îmbrăcat într-o şosetă maro şi într-un pantof simplu de piele neagră. Le-ai mai văzut vreodată?

Se uită numai o secundă, şi, apoi, îşi ridică privirea spre faţa mea.

— Sunt ale lui Simon, şopti ea. Astea-s lucrurile lui Simon.

— Şoferul dumitale. Nu ştiu de ce, dar chestia asta cu *Simon* nu-mi făcea aşa mare plăcere. Mi le-a dat el acum vreo două-trei ore. De bunăvoie şi nesilit de nimeni. Nu mi-au trebuit decât exact cinci minute ca să-l conving că *nu* sunt un asasin, ci cu totul altceva decât ceea ce par. Eşti dispusă să-mi acorzi tot atâta timp?

Încuviinţă încet din cap, fără să vorbească.

Nu-mi trebuiră nici măcar trei minute. Faptul că Kennedy îmi acordase încrederea însemna că, în faţa ei, bătălia era mai mult de jumătate câştigată. Dar am sărit peste povestea cu descoperirea cadavrului lui Jablonsky. Nu mai avea putere să mai suporte şi alte şocuri de această natură, cel puţin, deocamdată.

Când am terminat, îmi zise, aproape neîncrezătoare:

— Deci, dumneata ai ştiut totul despre noi dinainte? Despre tata şi despre mine şi despre necazurile noastre şi...

— Noi ştiam de câteva luni de zile. Nu însă în mod concret, despre necazurile dumitale sau ale tatălui, care-or fi ele. Tot ce ştiam era că generalul Blair Ruthven este amestecat în ceva în care generalul Blair Ruthven nu are dreptul să fie amestecat. Şi acum să nu începi să mă întrebi cine suntem *noi* sau cine sunt eu, pentru că nu-mi face plăcere să refuz să răspund la întrebări şi, de altfel, e spre binele tău. De ce anume se teme tatăl tău, Mary?

— Eu... eu nu ştiu. Ştiu numai că îi este o frică teribilă de Royale, dar...

— Lui îi este frică de Royale. Mie îmi este frică de Royale. Tuturor ne este frică de Royale. Aş paria o grămadă de bani că Vyland îi serveşte o mulţime de poveşti despre Royale ca să-l facă să stea cuminte şi cu spaima-n sân. Dar nu asta este problema. Nu cea mai importantă. Se teme, de asemenea, şi pentru tine, dar bănuiala mea este că aceste temeri nu au apărut decât după ce a descoperit în ce fel de companie se află, adică ce specie de indivizi sunt aceştia în realitate. Cred că, la început, s-a angajat în treaba asta cu ochii deschişi, pentru propriile lui scopuri, chiar dacă nu ştia exact în ce anume se bagă. De cât timp sunt, tatăl tău şi Vyland, hai să zicem, parteneri de afaceri?

Se gândi puţin şi răspunse:

— Asta pot să v-o spun exact. Povestea a început spre sfârşitul lui aprilie când ne aflam în concediu pe iahtul nostru, *Temptress,* în Indiile de Vest... Eram la Kingston, în Jamaica, când tata a primit înştiinţare de la avocaţii mamei că dânsa vrea să se despartă legal

de el. Poate că ai auzit şi dumneata, continuă ea cu un glas din care răzbătea o adâncă tristeţe. Nu cred să fi existat vreun ziar în toată America de Nord care să fi lăsat să-i scape această poveste, iar unele dintre ele s-au purtat destul de incorect.

— Te referi la faptul că generalul fusese, ani de-a rândul, considerat drept cetăţeanul model, iar căsătoria lor, drept o căsătorie ideală?

— Da, cam aşa ceva. Constituiau o ţintă splendidă pentru atacurile tuturor ziarelor de scandal, spuse ea încruntată. Nu ştiu ce-o fi apucat-o pe mama. Până atunci, în casa noastră domnise totdeauna o armonie perfectă, dar asta nu este decât o confirmare a faptului că copiii nu ştiu niciodată exact cum au stat sau cum stau lucrurile între părinţii lor.

— Copiii?

— Vorbeam aşa, în general. Avea un glas de om istovit, descurajat şi chinuit, cum, de altfel, şi arăta. Şi aşa trebuie să fi fost, pentru că, altfel, n-ar fi vorbit niciodată unui străin despre astfel de lucruri. De fapt, mai există o fată, Jean, sora mea cea mică – este cu zece ani mai mică decât mine. Tata s-a căsătorit târziu. Jean este făcută cu mama mea vitregă. Şi se pare că are să şi rămână cu ea. Avocaţii încă n-au terminat de pus lucrurile la punct. N-o să aibă loc niciun proces de divorţ, desigur. Schiţă un zâmbet fără vlagă. Nu cunoşti clanul Ruthven din Noua Anglie, domnule Talbot, dar, dacă i-ai cunoaşte, ai şti că sunt unele cuvinte care lipsesc din vocabularul lor. „Divorţ” este unul dintre ele.

— Şi tatăl dumitale n-a făcut nicio încercare de reconciliere?

— S-a dus de două ori să se întâlnească cu ea. N-a ieşit nimic. Nu vrea... pe mine nu vrea nici măcar să

mă vadă. A plecat undeva şi, în afară de tata, nimeni nu ştie exact unde. Când ai bani, astfel de probleme nu sunt greu de aranjat. Menţionarea banilor trebuie să fi fost faptul care i-a deviat brusc gândurile în altă direcţie, deoarece când a început să vorbească din nou, i-am putut detecta în glas ecoul sunetului celor două sute optzeci şi cinci de milioane de dolari şi, pe faţă, amprenta legendarului *Mayflower.* Dar nu văd în ce măsură te-ar putea interesa pe dumneata, domnule Talbot, toate chestiunile noastre intime de familie.

— Nici eu. Nu vedeam de ce mi-aş fi cerut scuze. Poate citesc şi eu presa de scandal. Nu mă interesează decât în măsura în care au vreo legătură cu Vyland. În acel moment, deci, şi-a făcut Vyland apariţia?

— Cam pe-atunci. O săptămână sau două mai târziu. Tata era la pământ. Îmi închipui că era dispus să ia în consideraţie orice propunere care l-ar fi făcut să-şi uite necazurile şi...

— Şi, desigur, discernământul lui de om de afaceri era, în acele momente, sub nivelul obişnuit. Şi n-a fost nevoie ca acesta să fie decât cu o fracţiune sub nivel, ca să permită prietenului nostru Vyland să-şi vâre piciorul în deschizătura uşii de la intrarea principală. De la tăietura mustăţii şi până la felul cum îşi aranjează batista din buzunarul de la piept – totul îl arată pe Vyland a fi un industriaş de mâna întâi. A citit toate cărţile despre Wall Street, nu s-a abătut niciodată, ani de-a rândul, de la ritualul vizionării unui spectacol de cinema în fiecare sâmbătă seara, şi-a însuşit la perfecţie cele mai mici trucuri. Îmi închipui că Royale nu a apărut pe scenă decât mai târziu?

Încuviinţă în tăcere din cap. Mi s-a părut că era pe

punctul de a izbucni în plâns. Pe mine lacrimile mă pot emoţiona, dar nu când sunt presat de timp. Şi eram într-o disperată pană de timp. Am stins lumina, m-am dus la fereastră, am ridicat una din jaluzele şi m-am uitat afară. Vântul bătea şi mai puternic, ploaia biciuia geamul pe care curgeau în jos şiroaie de apă asemenea unor pârâiaşe grăbite. Dar, şi mai important, spre est întunericul începea să se topească într-o nuanţă întunecată de cenuşiu, pe cer începeau să-şi facă loc zorile. M-am întors, am tras jaluzeaua, am aprins lumina şi m-am uitat la fata istovită.

— Crezi că vor putea zbura astăzi cu elicopterul la X 13? am întrebat eu.

— Elicopterele pot zbura practic pe orice fel de vreme. Se mişcă puţin. Dar cine zice că are să se ducă astăzi cineva acolo?

— Eu. Şi n-am mai dat alte detalii. Acum poate ai să-mi spui adevărul, de ce ai venit să-l vezi pe Jablonsky?

— Să-ţi spun adevărul...

— Ziceai că are o faţă de om blând. Poate că are, poate că n-are, dar ca motiv nu face nici două parale.

— Înţeleg. Nu-ţi ascund nimic, sincer, nu-ţi ascund. Sunt doar aşa de... aşa de îngrijorată. Am auzit întâmplător ceva despre el care m-a făcut să mă gândesc...

— Treci la subiect, i-am tăiat eu vorba

— Ştii că biblioteca este împânzită cu fire, vreau să spun că sunt instalate aparate de ascultare în...

— Am aflat de ele, am spus răbdător. N-am nevoie acum de o diagramă.

Obrajii palizi începură să se coloreze puţin.

— Iartă-mă. În sfârşit, eram în camera de-alături, în biroul unde sunt căştile de ascultare şi nu ştiu ce mi-a

venit şi le-am pus la urechi. Am rânjit cu plăcere: ideea lupului muşcat de oaie îmi surâdea. Vyland şi Royale erau în bibliotecă. Vorbeau despre Jablonsky.

Rânjetul îmi pieri.

— L-au pus sub urmărire azi-dimineaţă când s-a dus la Marble Springs. Se pare că a intrat într-un magazin cu obiecte din metal, de ce nici ei nu ştiau. Această lacună aş fi putut-o completa cu: se dusese să cumpere o funie, să facă dubluri la chei şi să dea o serie de telefoane.

— Se pare că a rămas acolo o jumătate de oră şi atunci urmăritorul a intrat după el. În sfârşit, Jablonsky a ieşit până la urmă, dar umbra lui n-a mai ieşit, dispăruse. Zâmbi cu sfială. Se pare că Jablonsky trebuie să se fi ocupat de el.

Eu n-am zâmbit. Am zis calm:

— De unde ştiu ei toate astea? Omul pus să-l urmărească n-a mai apărut, nu?

— Puseseră trei oameni pe urmele lui Jablonsky. Pe ceilalţi doi nu i-a observat.

Dădui din cap cu amărăciune.

— Şi apoi?

— Jablonsky s-a dus la poştă. L-am văzut eu însămi intrând, când ne duceam la poliţie – eu şi cu tata! – ca să declar povestea pe care tata insista să o spun, cum că dumneata mi-ai fi dat, la un moment dat, drumul şi eu m-aş fi întors acasă cu autostopul. În sfârşit, se pare că Jablonsky a luat un teanc de formulare de telegrame şi a intrat într-o cabină, unde a scris un mesaj, pe care, apoi, l-a expediat. Unul din oamenii lui Vyland a aşteptat până când a plecat, apoi a luat teancul şi a rupt formularul de deasupra – cel care era dedesubtul foii pe care scrisese Jablonsky – şi l-a adus aici. Din ce-am putut auzi, Vyland părea

că se străduieşte să scoată ceva din această hârtie, folosindu-se de nu ştiu ce pudre şi nişte lămpi.

Deci, până şi Jablonsky putea să greşească. Dar şi eu în locul lui aş fi procedat la fel. Exact la fel. Aş fi presupus că, dacă m-am descotorosit de un urmăritor, asta ar fi fost tot. Vyland era abil, poate avea să fie prea abil pentru mine. M-am întors la fată:

— Altceva ai mai auzit?

— Puţin, nu prea mult. Cred că reuşiseră să desluşească cea mai mare parte a mesajului de pe formular, dar nu înţelegeau despre ce este vorba. Cred că trebuie să fi fost codificat. Se întrerupse un moment, îşi umezi buzele şi apoi continuă pe un ton grav: Însă adresa era, desigur, în limbajul obişnuit.

— Desigur. Am traversat camera şi am rămas cu ochii pironiţi la ea. Ştiam deja răspunsul la următoarea mea întrebare, dar trebuia s-o întreb pe ea.

— Şi adresa?

— Un oarecare domn J. C, Curtin, Biroul Federal de Investigaţii. Acesta... acesta a fost adevăratul motiv pentru care am venit. Ştiam că trebuie să-l avertizez pe domnul Jablonsky. N-am mai auzit nimic în afară de asta. Venea cineva pe coridor şi atunci m-am strecurat afară printr-o uşă laterală. Dar cred că domnul Jablonsky este în pericol. Cred că este în mare pericol, domnule Talbot.

În ultimele cincisprezece minute tot căutasem să găsesc un mod delicat de a-i spune trista veste, dar acum am renunţat.

— Ai venit prea târziu, domnişoară. Nu intenţionasem, nici pe departe, să i-o spun pe un ton brutal şi rece, dar aşa a sunat. Jablonsky e mort. Asasinat.

La opt dimineaţa, Royale şi Valentino au venit după mine.

Eram complet îmbrăcat, în afară de haină şi legat de capul patului cu un singur set de cătuşe – cheia o aruncasem împreună cu cele trei dubluri de chei ale lui Jablonsky după ce încuiasem uşile.

N-aveau niciun motiv să mă percheziţioneze şi speram, cum nu mai sperasem niciodată, că n-au s-o facă. După ce plecase Mary, cu faţa brăzdată de lacrimi, zdrobită, şi după ce îmi promisese în silă că nimic din cele discutate n-are să fie repetat nimănui, nici chiar tatălui ei, mă aşezasem jos şi începusem să mă gândesc. Toate gândurile mele se învârtiseră până acum într-un cerc neîntrerupt şi intrasem atât de adânc pe acest făgaş circular încât abia mai puteam să văd vreo licărire de lumină, însă, tocmai în momentul când procesele mele mentale erau pe punctul de a se dizolva într-un întuneric complet, am avut prima sclipire. În bezna neagră a gândurilor mele a fulgerat, în acea clipă, o sclipire orbitor de strălucitoare de intuiţie sau bun simţ – prima pe care am avut-o de la venirea mea în acea casă. M-am mai gândit la asta timp de încă o jumătate de oră, apoi am luat o bucată de hârtie subţire şi am scris un mesaj lung pe una din părţi. Am împăturit-o până când a rămas cam de cinci centimetri lăţime, am lipit-o cu scoci şi am scris pe ea adresa judecătorului Mollison. După care, am îndoit-o în lungime, am băgat-o sub cravată şi am acoperit-o cu gulerul cămăşii, în aşa fel încât era complet ascunsă privirii. Când au venit să mă ia stătusem mai puţin de o oră în pat, dar de dormit nu dormisem deloc.

Când au intrat în cameră m-am prefăcut însă că

dorm foarte adânc. Cineva m-a zgâlţâit brutal de umăr. L-am ignorat. M-a zgâlţâit din nou. Am mişcat. A renunţat la zgâlţâială ca fiind nefolositoare şi m-a plesnit, fără delicateţe, cu dosul palmei peste faţă. Era suficient. Am gemut, am deschis ochii cu greu şi m-am săltat în pat, frecându-mă la ochi cu mâna liberă.

— În picioare, Talbot! Dacă treceai cu vederea zona superioară din jumătatea stângă a feţei – un apus de soare miniatural văzut printr-o ceaţă indigo – Royale arăta calm şi blând ca de obicei şi pe deplin odihnit. O nouă moarte pe conştiinţă nu părea să-i fi tulburat prea mult somnul. Braţul lui Valentino, mă bucuram să constat, era încă într-o eşarfă: aceasta avea să-mi facă cu atât mai uşoară sarcina de a-l transforma într-un fost paznic personal.

— În picioare, repetă Royale. Cum se întâmplă că ai numai o cătuşă?

Îmi clătinam capul dintr-o parte într-alta şi jucam în continuare rolul omului buimac şi pe jumătate drogat.

— Ce dracu mi-aţi servit aseară drept cină?

— Cină? Royale zâmbi cu zâmbetul lui pal şi liniştit. Tu şi gardianul tău aţi golit singuri toată sticla aia. Asta ţi-a fost cina.

Am dat greoi din cap. Păşea pe un teren sigur, în măsura în care cunoştea terenul; dacă fusesem drogat nu trebuia să-mi amintesc decât foarte vag ceea ce se întâmplase imediat după ce-mi pierdusem cunoştinţa. M-am uitat chiorâş la el şi i-am arătat cu capul cătuşele:

— Descuie porcăria asta.

— De ce numai o cătuşă? repetă cu blândeţe Royale.

— Ce contează dacă e una sau sunt douăzeci, am

răspuns eu iritat. Nu-mi pot aduce aminte nimic. Mi se pare, cred, că Jablonsky m-a împins în mare grabă aici înăuntru şi n-a putut găsi decât una. Parcă nici el nu se simţea prea bine. Mi-am îngropat faţa în mâini frecându-mă puternic, cu aerul că vreau să-mi limpezesc creierul şi ochii. M-am uitat furiş, printre degete, l-am zărit pe Royale dând încet din cap cu înţeles şi mi-am dat seama că-mi mersese. Era exact ceea ce ar fi trebuit să facă Jablonsky: ar fi trebuit să simtă că i se întâmplă ceva şi să se năpustească la mine să-mi pună cătuşele, înainte de a se prăbuşi.

Îmi descuiară cătuşele şi, trecând prin camera lui Jablonsky, mi-am aruncat, ca din întâmplare, privirea spre masă. Sticla de whisky se afla tot acolo. Royale sau Vyland nu rataseră prea mult.

Am ieşit în coridor, cu Royale în fruntea grupului şi cu Valentino în ariergardă. Mi-am micşorat brusc pasul şi Valentino îşi îngropă ţeava pistolului în spatele meu. Niciun gest pe care l-ar face vreodată Valentino nu ar fi un gest delicat, dar din partea unuia ca el a fost o împunsătură relativ blândă şi exclamaţia ascuţită de durere pe care am scos-o n-ar fi putut fi justificată decât dacă lovitura ar fi fost de zece ori mai puternică. M-am oprit brusc pe loc, Valentino se lovi de mine, iar Royale se răsuci spre noi tot atât de brusc. Făcuse iar numărul lui de scamatorie şi pistolul micuţ ca o jucărie i se odihnea confortabil în palmă.

— Ce este? întrebă el rece. Nicio inflexiune, nici cea mai uşoară ridicare de ton. Speram din tot sufletul să ajung să trăiesc clipa când am să-l văd pe Royale supus şi înspăimântat.

— Asta este, am replicat eu scurt. Ia-ţi maimuţa asta dresată din spinarea mea, că, dacă nu, îl fac bucăţi. Cu toate pistoalele din lume.

— Lasă-l în pace, Günther, ordonă calm Royale.

— Zău, şefule, abia l-am atins. Datorită arcadelor de antropoid, nasului spart şi turtit, urmelor de vărsat şi cicatricelor, pe faţa lui Valentino nu mai era cine ştie ce loc pentru alternarea şi jocul expresiei, dar în spaţiul acela mic care mai rămăsese, se chinuia o expresie de uimire, un puternic simţământ de om nedreptăţit. Numai o uşoară atingere, bâigui Valentino.

— Sigur, ştiu. Royale se întorsese deja şi pornise din nou. Tu lasă-l în pace.

Royale ajunse primul la scară şi coborâse deja vreo cinci-şase trepte în momentul când am ajuns şi eu acolo. Din nou, am încetinit, brusc, ritmul şi, din nou, Valentino se ciocni de mine. M-am întors şi l-am pocnit cu latul palmei peste încheietura mâinii în care ţinea pistolul şi i-am doborât automatul. Valentino se aruncă să-l prindă cu mâna stângă şi, apoi, se auzi un urlet de durere, când călcâiul pantofului meu drept se abătu cu putere în jos şi-i zdrobi degetele între talpă şi metalul podelei. N-am auzit rupându-se niciun os, dar nici nu era nevoie de ceva atât de drastic. Cu ambele mâini scoase din circulaţie, Valentino nu mai era bun de nimic, şi, prin urmare, Mary Ruthven avea nevoie de alt paznic.

N-am făcut nici cea mai mică tentativă de a plonja şi de a pune mâna pe pistol. M-am ferit chiar să mă şi mişc. Îl auzeam pe Royale coborând încet treptele.

— Înapoi! Cât mai departe de pistolul ăla! ordonă el. Amândoi.

Ne-am dat înapoi. Royale a luat pistolul de jos, s-a aplecat într-o parte şi mi-a făcut semn cu mâna să cobor scara şi să trec în faţa lui. Nu-mi puteam da seama ce gândea; dacă te luai după tot ce exprima

faţa lui, puteai să crezi ce pofteai, inclusiv că se uita la o frunză care cade. N-a mai zis nimic. Nici măcar nu s-a obosit să-şi arunce privirea la mâna lui Valentino.

Generalul, Vyland şi Larry, tipul cu drogurile, ne aşteptau în bibliotecă. Expresia feţei generalului era ascunsă, ca de obicei, de mustaţă şi de barbă, dar ochii-i erau puţin înroşiţi şi părea mai palid decât fusese cu treizeci şi şase de ore în urmă. Poate că era numai în închipuirea mea – totul mi se părea pe dos în dimineaţa asta. Vyland era elegant şi pus la punct şi surâzător şi inflexibil. Ca întotdeauna – proaspăt bărbierit, ochii limpezi, îmbrăcat într-un costum cenuşiu-închis, cu o croială elegantă, cămaşă albă şi cravată roşie. Era un vis. Larry era obişnuitul Larry, alb la faţă, cu privirea fixă şi holbată, umblând agitat în sus şi-n jos, în spatele biroului. Dar nu chiar atât de agitat ca de obicei şi era şi surâzător, aşa încât am conchis că se hrănise bine de dimineaţă, mai ales cu heroină.

— M’neaţa, Talbot. Vorbise Vyland. Marilor escroci de astăzi le vine tot atât de uşor să fie politicoşi cu tine, ca şi să mârâie şi să te bată în cap şi asta chiar dă rezultate mai bune. Ce-a fost zgomotul ăla, Royale?

— Günther.

Royale arătă indiferent spre Valentino, care tocmai intrase ţinându-şi strâns mâna stângă sub braţul drept, şi acesta rănit, şi gemând de durere:

— L-a împins prea tare pe Talbot şi lui Talbot nu i-a plăcut.

— Cară-te şi jeleşte-te în altă parte, ordonă Vyland rece. Trăsătura de bun samaritean a caracterului lui! Eşti dur şi sensibil în dimineaţa asta, ai, Talbot? Nu se

mai făcea nicio încercare de a se păstra aparenţa că generalul ar fi şeful sau măcar că ar avea un cuvânt de spus în privinţa a ceea ce se petrecea în propria-i casă; el nu făcea decât să rămână tăcut în decor, cu un aer solitar şi demn şi cumva tragic. Dar poate că tragedia era numai în mintea mea; s-ar fi putut ca presupunerile mele în legătură cu generalul să fie greşite. Poate că greşeam teribil în ceea ce-l privea. Mortal chiar.

— Unde este Jablonsky? am întrebat eu.

— Jablonsky? Vyland ridică leneş o sprânceană. Nici George Raft n-ar fi făcut-o mai bine. Ce reprezintă Jablonsky pentru tine, Talbot?

— Gardianul meu, am răspuns scurt. Unde este?

— Pari nerăbdător să ştii, Talbot. Mă măsură lung şi cercetător şi asta nu-mi plăcu deloc. Eu te-am mai văzut undeva, Talbot. Şi generalul te-a mai văzut. Tare aş vrea să-mi pot aminti cu cine semeni?

— Cu Donald Răţoiul. Terenul era într-adevăr periculos. Unde e?

— A plecat. A şters-o cu cei 70.000 de dolari.

A şters-o era o scăpare, dar m-am făcut că nu observ.

— Unde este?

— Începi să te repeţi în mod agasant, amice. Pocni din degete. Larry, telegramele!

Larry luă nişte hârtii de pe masă, i le dădu lui Vyland, rânji la mine ca lupul şi-şi reluă plimbatul.

— Eu şi generalul suntem oameni grijulii, Talbot, continuă Vyland. S-ar putea spune – chiar foarte suspicioşi. Tot aia e. În orice caz, te-am verificat. Te-am verificat în Anglia, Olanda şi Venezuela. Flutură hârtiile. Acestea au sosit azi-dimineaţă. Reiese că eşti tot ceea ce pretinzi că eşti – unul dintre cei mai buni

experţi în materie de salvare subacvatică din Europa. Aşa că acum ne putem apuca de treabă şi să te folosim. Şi, deci, nu mai avem nevoie de Jablonsky. Ca urmare i-am dat drumul să plece azi-dimineaţă. Cu cecul. Spunea că are poftă să facă o excursie în Europa.

Vyland era calm, convingător şi deosebit de sincer; ar fi putut să-l ducă de nas şi pe Sfântul Petru. O vreme am avut aerul pe care credeam că trebuie să-l aibă Sfântul Petru în timp ce e dus cu vorba, apoi am rostit o mulţime de vorbe pe care Sfântul Petru nu le-ar fi rostit niciodată şi am terminat mârâind:

— Taler cu două feţe, împuţit şi mincinos!

— Jablonsky? Din nou figura cu mişcatul sprâncenelor à la George Raft.

— Da, Jablonsky. Şi când mă gândesc că am stat să-l ascult, pe fătarnicul ăsta mincinos! Când mă gândesc că am pierdut fie şi numai cinci secunde ca să-l ascult! Mi-a promis...

— Ce ţi-a promis? întrebă moale Vyland.

— Asta nu mai poate face acum niciun rău nimănui, am spus eu încruntat. Zicea că aici mă paşte moartea... şi, în ce-l privea, zicea că acuzaţiile pe baza cărora fusese dat afară din poliţia newyorkeză fuseseră nişte falsuri. El crede, sau zicea că crede, că ar putea dovedi acest lucru dacă i s-ar da permisiunea să facă o anchetă asupra unor poliţişti şi să cerceteze nişte dosare ale poliţiei. Am înjurat din nou. Şi când mă gândesc că am fost în stare să-l cred...

— Iar o iei razna, Talbot, mă întrerupse tăios Vyland. Mă urmărea cu foarte mare atenţie. Zi mai departe!

— Se gândea că poate să ofere ceva în schimbul

acestei permisiuni... şi că să-l ajut şi eu ca după aia să mă ajute şi el pe mine. A stat vreo două ore în camera noastră încercând să-şi reamintească un vechi cod al F.B.I.-ului şi, apoi, a scris o telegramă nu ştiu cărei agenţii, oferindu-se să furnizeze nişte informaţii foarte interesante în legătură cu generalul Ruthven, în schimbul permisiunii de a examina nişte dosare. Şi eu am fost suficient de fraier să cred că vorbea serios!

— Nu ţi se întâmplă cumva să-ţi reaminteşti numele omului căruia i-a fost adresată această telegramă?

— Nu. Am uitat.

— Ar fi mai bine să-ţi aduci aminte, Talbot. Ţi-ai putea răscumpăra ceva foarte important pentru tine. Viaţa ta.

M-am uitat la el fără expresie, apoi mi-am pironit ochii în podea. Până la urmă, am spus, fără să-mi ridic privirile:

— Catin, Cartin, Curtin – da, ăsta era, – Curtin. J.C. Curtin.

— Şi tot ce avea de oferit era să dea informaţii dacă i se îndeplineau condiţiile. Asta era, da?

— Asta era.

— Talbot, chiar în clipa asta ţi-ai răscumpărat viaţa. Sigur – Ce să spun, îmi răscumpărasem viaţa! Am remarcat că Vyland nu a specificat cât timp o să mi se permită să mă agăţ de această cumpărătură. Douăzeci şi patru de ore. Dac-o fi şi-atât. Totul depindea de cum aveau să-mi meargă treburile. Dar nu-mi păsa. Satisfacţia pe care o avusesem când îl călcasem pe mână, acolo sus, pe Valentino, nu însemna nimic în comparaţie cu căldura pe care o simţeam acum: îmi înghiţiseră povestea – o

înghiţiseră cu cârlig, plută şi prăjină, cu tot.

De altfel, date fiind împrejurările, dacă erau bine făcute cărţile, era inevitabil s-o înghită. Şi eu îmi făcusem cărţile exact cum trebuia. Judecând din punctul de vedere al cunoştinţelor lor limitate despre amploarea informaţiilor obţinute de mine, mi-ar fi fost cu neputinţă să inventez o astfel de poveste. Nu aveau de unde să ştie că eu aflasem că Jablonsky este mort şi că îl urmăriseră ieri şi descifraseră adresa telegramei, pentru că, de asemenea, nu ştiau că eu fusesem în grădina de lângă bucătărie, noaptea trecută, că Mary le auzise conversaţia din bibliotecă şi că, apoi, ea se întâlnise cu mine. Să fi ştiut ei că fusesem tot timpul complicele lui Jablonsky, m-ar fi împuşcat pe loc. Dar aşa, n-aveau să mă împuşte încă. Nu pentru mult timp. Dar, poate suficient de mult. I-am văzut pe Vyland şi Royale schimbând o privire, doar un licăr fugar, şi o uşoară ridicare din umeri a lui Vyland. Erau duri ăştia doi, nu încape îndoială, duri, reci, calculaţi şi periculoşi. În ultimele douăsprezece ore, trebuie să fi trăit cu conştiinţa posibilităţii ca agenţii F.B.I.-ului să-i ia în orice moment de gât, dar nu dădeau niciun semn că sunt presaţi de timp, niciun semn de încordare. Mă întrebam ce-ar fi gândit, cum ar fi reacţionat, dacă ar fi ştiut că agenţii ar fi putut să pună mâna pe ei încă de acum trei luni. Dar atunci situaţia încă nu era coaptă. Şi nici acum nu era.

— Ei bine, domnilor, mai este nevoie de vreo amânare? Era prima dată când vorbea generalul şi, cu tot calmul său, în glas i se putea detecta o vibraţie dură, înăbuşită, atestând încordarea. Hai să terminăm odată. Vremea se strică rapid şi se anunţă un uragan. Trebuie să plecăm cât mai curând cu putinţă!

Avea dreptate în privinţa vremii, cu excepţia timpului la care utilizase verbul. Vremea se şi stricase... Vântul nu mai răsuna ca un geamăt, era ca un urlet ascuţit, înalt şi susţinut, printre stejarii ce se îndoiau într-o parte şi într-alta, acompaniat intermitent de averse vijelioase, de durată scurtă, dar de o intensitate extraordinară. Grămezi de nori joşi se adunau pe cer, îngroşându-se întruna. Aruncasem o privire barometrului din hol, care se târa în jos spre 27’, anunţând o vreme într-adevăr foarte neplăcută. Nu-mi puteam da seama dacă centrul furtunii avea să ne lovească din plin sau avea să ne ocolească. Dar, dacă ne aflam pe direcţia lui de deplasare, atunci în maximum douăsprezece ore, avea să ne lovească. Poate chiar într-un interval mult mai scurt.

— Plecăm chiar acum, domnule general. Totul este aranjat. Petersen ne aşteaptă în golf. Petersen, am presupus eu, trebuia să fie pilotul elicopterului. Câteva curse rapide şi ajungem toţi acolo, într-o oră, o oră şi ceva. Apoi, Talbot poate să se apuce de lucru.

— Toţi? întrebă generalul. Cine?

— Dumneata, eu, Royale, Talbot, Larry şi, desigur, fiica dumitale.

— Mary? Este absolut necesar?

Vyland nu spuse nimic, nici măcar nu recurse la obişnuita-i figură cu mişcatul sprâncenelor. Se uită doar fix la general. Cinci secunde, poate mai mult – apoi, mâinile generalului se descleştară şi umerii i se lăsară în jos cu o fracţiune milimetrică. Scenă fără cuvinte.

După aceasta, din coridor se auzi zgomotul unor paşi uşori şi rapizi de femeie şi, prin uşa deschisă, intră Mary Ruthven. Era îmbrăcată într-un taior de culoarea teiului şi cu o bluză verde, deschisă la gât.

Avea cearcăne la ochi, arăta palidă şi obosită dar mie mi se păru minunată. Kennedy mergea în urma ei, dar rămăsese respectuos în coridor, cu pălăria în mână – o rapsodie în maro, cu cizme de piele, înalte şi strălucitoare, cu faţa încremenită în expresia de detaşare a şoferului familiei, perfect instruit, care nu vede şi nu aude. Am început să mă mişc spre uşă, fără o ţintă aparentă, aşteptând ca Mary să facă ceea ce îi spusesem cu nici două ore înainte, în momentul în care se întorsese în camera ei.

— Tată, mă duc cu Kennedy la Marble Springs, începu Mary fără nicio introducere. Cererea fusese formulată ca o enunţare, dar de fapt era o cerere de a i se da o permisiune.

— Dar... ăă... mergem la sondă, draga mea, răspunse nefericit talăl. Ziceai aseară...

— Vin şi eu, zise ea cu o nuanţă de nerăbdare. Dar nu putem merge toţi odată. Eu o să vin cu a doua cursă. Nu stăm mai mult de douăzeci de minute. Te deranjează, domnule Vyland? întrebă ea cu un glas melodios.

— Mă tem că este cam dificil, domnişoară Ruthven, zise Vyland politicos. Ştii că Günther s-a rănit...

— Bine!

Mişcă din nou din sprânceană.

— Nu-i aşa de bine pentru dumneata, domnişoară Ruthven. Ştii, că tatăl dumitale ţine să fii păzită când...

— Kennedy mi-a oferit toată protecţia de care am avut vreodată nevoie, spuse ea rece. Şi continuă să mi-o ofere. În plus, n-am de gând să merg la sondă cu dumneavoastră şi cu Royale şi... şi cu creatura aceea de-acolo – făcu în aşa fel ca să nu rămână niciun dubiu că se referea la Larry – dacă Kennedy nu vine

cu mine. Şi asta, categoric. În plus, este absolut necesar să merg în Marble Springs. Acum!

Mă întrebam când îi vorbise cineva ultima dată lui Vyland pe acest ton. Dar în poleiala de pe faţadă nu se văzu nicio crăpătură.

— De ce este necesar, domnişoară Ruthven?

— Există întrebări pe care un domn nu le pune niciodată, spuse ea pe un ton de gheaţă.

Asta l-a dat gata. Nu înţelese ce voia să spună, cum de altfel nici eu n-aş fi putut înţelege, şi rezultatul net fu că Vyland rămase fără replică. Toţi ochii din cameră erau aţintiţi asupra celor doi, cu excepţia alor mei. Ai mei erau îndreptaţi asupra lui Kennedy şi ai lui spre mine. Ajunsesem deja lângă uşă, cu spatele la adunare. Nu-mi fusese greu să smulg bucata de hârtie de sub guler şi acum o ţineam lipită de piept, astfel încât el să poată citi numele judecătorului Mollison. Expresia feţei nu i se schimbă şi ar fi trebuit un micrometru ca să-i fi înregistrat semnul uşor pe care-l făcu din cap. Însă pricepuse exact. Totul era perfect, în afară de şansa ca Royale să mă cureţe cu o împuşcătură fulgerătoare înainte să fi reuşit să depăşesc pragul uşii.

Royale a fost cel care a pus capăt tensiunii din cameră, permiţându-i lui Vyland să iasă din încurcătură.

— Şi eu aş dori să iau puţin aer, domnule Vyland. Aş putea merge împreună cu ei în oraş.

Am ţâşnit prin uşa deschisă ca o rachetă. Kennedy a ridicat braţul să-mi bareze calea şi i l-am prins; ne-am prăbuşit greu pe podea şi ne-am rostogolit împreună de-a lungul coridorului. În primele două secunde, introdusesem deja scrisoarea adânc sub tunica lui Kennedy şi continuam încă să ne tăvălim şi

să ne batem, apucându-ne de umeri şi de spate şi de peste tot de unde nu ne puteam vătăma, când am auzit, distinct, ţăcănitul sec al unei piedici de siguranţă.

— Hei, voi ăia doi, încetaţi!

Am încetat şi m-am sculat în picioare sub ameninţarea pistolului lui Royale. Larry, de asemenea, ţopăia mai în spate, agitând în mână un revolver; dacă aş fi fost Vyland, nici nu i-aş fi permis să pună mâna pe o asemenea catapultă.

— Ai făcut o treabă bună, Kennedy, îl lăudă cu căldură Vyland. N-am să te uit.

— Mulţumesc, domnule, spuse inexpresiv Kennedy. Nu-mi plac ucigaşii.

— Nici mie, fiule, nici mie, zise aprobator Vyland. El, personal, îi folosea pe ucigaşi numai pentru că dorea să-i reeduce. Foarte bine, domnişoară Ruthven. Domnul Royale o să vină cu dumneata. Dar întoarceţi-vă cât mai repede cu putinţă.

Ea trecu ca vântul pe lângă noi, fără vreun cuvânt pentru el sau vreo privire pentru mine. Îşi ţinea capul sus. M-am gândit din nou că este minunată.

Capitolul VIII

Zborul cu elicopterul până la sonda petrolieră nu mi-a făcut nicio plăcere. Cu avioanele sunt obişnuit, am zburat cu al meu propriu, am fost chiar coproprietar al unei mici companii aeriene „charter”, dar elicopterele nu sunt pentru mine. Nici chiar pe vreme bună. Iar în dimineaţa asta vremea era de nedescris. Ne legănam, cădeam brusc, apoi ne înălţăm din nou, ca şi cum ne-ar fi prins un beţiv într-o undiţă uriaşă, şi, în cea mai mare parte a timpului, nu puteam vedea încotro mergeam pentru că ştergătoarele nu puteau face faţă potopului de apă care se revărsa peste parbriz; Petersen însă era un pilot excelent şi, până la urmă, am ajuns la destinaţie. La ora zece şi ceva atinseserăm platforma de aterizare a lui X 13.

A fost nevoie de vreo şase bărbaţi ca să imobilizeze cât de cât aparatul, în timp ce generalul, Vyland, Larry şi cu mine coboram scara extensibilă. Petersen acceleră brusc motorul şi, exact în momentul în care ultimul dintre noi atinse platforma, îşi luă zborul, şi în mai puţin de zece secunde se pierdu în volbura orbitoare a ploii. Mă întrebam dacă o să ajung să-l mai văd vreodată.

Aici, pe platforma deschisă, vântul era mai puternic şi mult mai vijelios decât fusese pe uscat şi a trebuit să depunem eforturi extraordinare ca să ne putem menţine echilibrul pe metalul lunecos de sub tălpi. Nu

că ar fi existat vreo şansă să cad, mai ales pe spate, căci Larry mă îmboldea tot timpul cu obuzierul în şira spinării. Larry purta un trenci cu guler lat, clape mari la buzunare, cu epoleţi, nasturi de piele şi foarte încins, care, după cum îl învăţase Hollywoodul, era ţinuta corectă pe o astfel de vreme; într-unul din buzunare avea revolverul. Mă încerca un puternic sentiment de teamă. Larry nu mă plăcea şi o gaură în elegantul său trenci i s-ar fi părut un preţ prea mic pentru plăcerea de a apăsa pe trăgaci. Mă băgasem în sufletul lui exact ca o pietricică sub şaua calului şi eram decis să rămân acolo. Vorbeam rareori cu el, dar când o făceam, nu scăpam niciodată ocazia să-i zic toxicoman sau „treanţă” şi să nu-mi exprim speranţa că provizia de „zăpadă” îi soseşte întotdeauna la timp. În dimineaţa aceea, în drum spre elicopter, mă interesasem plin de solicitudine dacă şi-a adus aminte să-şi împacheteze „puterea” şi, când mă întrebase suspicios ce sens obscen dădeam acestui cuvânt, i-am explicat că mă temeam să nu fi uitat să-şi împacheteze seringa. A fost nevoie de toată puterea lui Vyland, plus cea a generalului, ca să mi-l ia din spinare. Nu există nimic mai periculos şi mai imprevizibil decât un toxicoman, aşa cum, de altfel, nu există nimic mai vrednic de milă. Dar, în acele momente, în inima mea nu se mai adăpostea niciun pic de milă; Larry era veriga cea mai slabă din lanţ şi eram decis să continui să o pilesc până când plesnea undeva.

Am continuat să mergem împleticindu-ne, în luptă cu vântul, până când am dat de ridicătura unei intrări acoperite care ducea la o scară largă ce suia spre platforma de jos. Aici ne aştepta un grup de bărbaţi. Eu îmi ridicasem gulerul şi îmi trăsesem în jos borul

pălăriei, iar în mână aveam o batistă cu care mă prefăceam că-mi şterg picăturile de ploaie de pe faţă, dar toate aceste măsuri n-au fost deloc necesare. Joe Curran, şeful echipei de muncitori necalificaţi cu care vorbisem cu zece ore înainte, nu era acolo. Am încercat să-mi închipui ce s-ar fi întâmplat dacă s-ar fi aflat şi el printre cei din grup şi dacă l-ar fi întrebat pe general dacă C.C. Farnborough, secretarul său particular, găsise geanta cu acte pe care o pierduse; dar am renunţat, deoarece îmi supuneam imaginaţia la o prea mare încordare. Probabil că aş fi împrumutat, pur şi simplu, pistolul lui Larry şi m-aş fi împuşcat.

Doi bărbaţi ne ieşiră în întâmpinare. Generalul Ruthven făcu prezentările.

— Martin Jerrold, maistrul de şantier, Tom Harrison, inginer petrolist. Domnilor, vi-l prezint pe John Smith, inginer specialist, adus cu avionul din Anglia ca să-l ajute pe domnul Vyland în cercetările sale.

Am dedus că John Smith era inspirata alegere a unui nume pentru persoana mea.

Cei doi au mormăit ceva neinteligibil în chip de salut. Larry mă îmboldi din spate, aşa că am spus şi eu că sunt încântat, dar persoana mea nu-i interesa, în mod evident, deloc. Amândoi aveau un aer de îngrijorare şi nelinişte şi făceau tot ce puteau ca să ascundă acest fapt. Generalului nu-i scăpă însă nimic.

— Aveţi vreun necaz, Harrison?

Aici, pe platforma de foraj, politica cea mai potrivită pentru Vyland era, în mod evident, să rămână cât mai neobservat.

— Suntem foarte supăraţi, domnule. Harrison, un tânăr cu părul tăiat scurt, purtând ochelari cu rame groase de corn, părea, după înfăţişare, că trebuie să

fie încă student, dar, în realitate, trebuie să fi fost un tip foarte calificat ca să poată deţine o asemenea sarcină de răspundere. Scoase o hartă mică, o întinse şi începu să arate pe ea cu un creion de tâmplar. Harta asta este bună, domnule general. Nu există alta mai bună şi *Pride and Honeywell* este cea mai bună firmă de prospectări geologice. Dar am depăşit zona indicată cu peste trei sute şaizeci de metri. Ar fi trebuit să fi descoperit petrol cu cel puţin o sută cincizeci şi trei de metri mai sus. Dar n-am înregistrat încă nici măcar miros de gaz. Nu-mi pot explica în niciun fel.

I-aş fi putut explica eu, dar nu era acum momentul.

— Astfel de lucruri se mai întâmplă, fiule, spuse liniştit generalul. Nu puteam să nu-l admir pe vulpoiul ăsta bătrân; începusem să-mi dau suficient de bine seama de tensiunea aproape inumană sub care trăia, dar controlul, autostăpânirea lui erau demne de invidiat. Dacă din cinci încercări reuşeşti două, înseamnă că eşti norocos. Şi niciun geolog nu poate pretinde că nimereşte totdeauna sută la sută sau chiar pe aproape. Mai mergeţi încă vreo trei sute de metri. Pe răspunderea mea.

— Mulţumesc, domnule. Harrison păru uşurat, dar o anumită nelinişte îi mai stăruia pe faţă şi generalul o sesiză rapid.

— Tot te mai frământă ceva, Harrison?

— Nu, domnule, sigur că nu. Fu prea grăbit, prea stăruitor – nu avea nici jumătate din talentul actoricesc al bătrânului. Absolut nimic.

— Hm! Generalul îl privi câteva clipe scrutător, apoi se întoarse spre Jerrold. Şi pe tine te frământă ceva?

— Timpul, domnule.

— Sigur că da, încuviinţă el înţelegător din cap.

Potrivit ultimului buletin, uraganul „Diane” are să lovească în plin Marble Springs. Ceea ce înseamnă că şi pe X 13. Nu trebuie să mă întrebi pe mine ce e de făcut, Jerrold. Ştii asta. Dumneata eşti căpitanul acestui vas, eu sunt numai un pasager. Nu-mi face plăcere să pierd zece mii de dolari pe zi, dar trebuie să suspenzi forajul în momentul în care crezi dumneata de cuviinţă.

— Nu e vorba de asta, domnule, zise îngrijorat Jerrold. Arătă apoi cu degetul mare peste umăr. Pilonul acela experimental cu care lucraţi, domnule... n-ar trebui coborât, ca să obţinem maximum de stabilitate?

Deci echipa de foraj ştia că se petrece ceva cu pilonul cercetat de mine în noaptea precedentă, Dacă mă gândeam bine, deşi nu era obligatoriu ca ei să afle, era mai bine aşa. În acest fel, era mult mai uşor să se dea echipei o explicaţie imaginară în legătură cu activitatea de acolo. Mai bine decât să se izoleze o secţie şi să dea naştere la suspiciuni şi la speculaţii nedorite şi, eventual, periculoase. M-am întrebat, ce plasă de minciuni li se ţesuse. Aveam să aflu chiar atunci, pe loc.

— Vyland? Generalul se întorsese spre omul de lângă el şi ridică întrebător dintr-o sprânceană.

— Îmi asum întreaga răspundere, domnule general, Vorbi cu tonul liniştit, precis şi încrezător cu care ar fi vorbit un inginer de elită, deşi m-ar fi surprins dacă ar fi fost în stare să deosebească o piuliţă de un nit. Dar, în schimb, îi mergea mintea, pentru că adăugă: Furtuna o să vină din vest şi presiunea cea mai mare o să fie pe cealaltă parte, cea dinspre uscat. Singurul efect asupra acestei părţi a instalaţiei o să fie numai că o va ridica puţin în sus. Şi, apoi, cu un gest

dezaprobator: Este complet lipsit de sens să cobori un picior suplimentar exact în momentul când celelalte picioare de pe aceeaşi parte vor avea de susţinut o greutate cu mult mai mică decât în mod normal, nu? În plus, domnule general, acum suntem atât de aproape de perfecţionarea acestei tehnici care va revoluţiona forajul submarin, că ar fi o crimă să dăm înapoi, poate cu câteva luni, coborând piciorul şi distrugând, poate, tot acel echipament delicat.

Deci, asta era linia. Bine lucrat, trebuia să recunosc: dăruirea entuziastă din glasul său era perfect simulată fără niciun fel de exagerare!

— Atunci, în ceea ce mă priveşte nu mai am nimic de spus, zise Jerrold. Se întoarse apoi spre general: Vă îndreptaţi spre apartamentul dumneavoastră, domnule?

— Mai târziu. Ca să mâncăm, dar nu aşteptăm până la prânz. Comandă-ne masa în salonul meu, te rog. Domnul Smith este nerăbdător să se apuce imediat de treabă. La naiba!

Îi lăsarăm şi pornirăm în jos printr-un coridor larg. Aici, în interiorul platformei petroliere zgomotul vântului şi a valurilor tot mai mari care se loveau spărgându-se de piloni nu se mai auzea deloc. Poate că ceva în genul unui murmur slab s-ar mai fi auzit dacă atmosfera acelui coridor de oţel, sclipitor luminat, n-ar fi fost plină de vuietul unor puternice grupuri electrogene; treceam, se pare, pe lângă o încăpere în care funcţionau în acel moment nişte motoare Diesel.

Ajunşi la capătul coridorului lung, am luat-o la stânga şi am mers până aproape de capătul unui alt culoar, care se termina într-o fundătură, oprindu-ne în faţa unei uşi de pe partea dreaptă. Pe această uşă,

tipărită cu litere mari, albe, era inscripţia: „Serviciul de cercetări de foraj” urmată, cu litere ceva mai mici de cuvintele: „Absolut secret. Intrarea persoanelor străine categoric interzisă.”

Vyland ciocăni la uşă, bătând de mai multe ori, după un cod pe care mi l-am notat în memorie: patru bătăi scurte, două lungi, patru scurte – aşteptă până când se auziră dinăuntru trei bătăi lungi, apoi ciocăni din nou, de patru ori, într-o succesiune rapidă. Zece secunde mai târziu intrasem cu toţii pe uşă, care fu încuiată de două ori şi apoi, zăvorâtă în urma noastră – ceea ce făcea ca toate acele inscripţii cu „Intrarea interzisă” să fie cam de prisos.

Podea de oţel, pereţi de oţel, tavan de oţel – era o cămăruţă ca o cutie, posomorâtă şi deprimantă. Trei dintre pereţi, cel puţin, erau, în orice caz, ca de cutie – cel prin care tocmai intrasem, peretele gol din stânga, precum şi cel din dreapta în centrul căruia era o uşă înaltă cu grilaj. Al patrulea perete era convex, bombat spre interiorul încăperii într-un semicerc aproape perfect, având în mijloc o gură de ieşire al cărui capac era strâns de o brăţară prinsă cu un şurub fluture; eram convins că este vorba de gura de aerisire a marelui pilon de oţel – de fapt o ţeavă uriaşă, care se întindea până jos pe fundul mării. De ambele părţi ale gurii atârnau doi cilindri voluminoşi cu tuburi de cauciuc frumos răsuciţi, îmbrăcaţi într-o ţesătură flexibilă din sârmă de oţel. Sub fiecare cilindru era un motor puternic prins cu buloane de pardoseală: cel din dreapta, ştiam, era un compresor de aer – pe acesta îl auzisem când mă furişasem până aici în cursul nopţii – şi cel din stânga, probabil o pompă hidraulică de absorbţie. Cât despre mobilierul încăperii; chiar şi spartanii l-ar fi găsit rudimentar: o

masă de scândură, două bănci şi o poliţă metalică prinsă de perete.

În încăpere se aflau doi oameni – cel care deschisese uşa şi un altul aşezat la masă cu o ţigară stinsă în gură şi cu nişte cărţi unsuroase împrăştiate pe masă în faţa lui – amândoi, după acelaşi calapod. Nu numai faptul că erau amândoi în cămaşă şi aveau prinse de umeri hamuri de piele de care, în partea stânga, sus, atârna tocul pistolului, îi făcea să fie atât de asemănători şi nici chiar exacta potrivire a înălţimii, greutăţii şi umerilor largi, voluminoşi. Similaritatea era întipărită pe feţele lor, feţe dure, lipsite de expresie, cu ochi reci, liniştiţi şi iscoditori. Eu unul mai văzusem astfel de mutre: crema asasinilor de profesie din lumea interlopă, reprezentând tot ceea ce Larry şi-ar fi dat viaţa să fie şi nu putea nici măcar să viseze că are să ajungă vreodată. Erau exact tipul de indivizi pe care mă aşteptam să-i folosească Vyland, încât prezenţa lui Larry îmi părea acum chiar şi mai misterioasă.

Vyland mârâi un salut şi nu-şi mai irosi timpul cu altceva. Se apropie de poliţa din perete, luă un sul lung de hârtie pânzată cu o stinghie de lemn la mijloc, o desfăcu întinzând-o pe masă şi-i puse două greutăţi la capete ca s-o împiedice să se răsucească. Era o diagramă amplă şi extrem de complicată, lungă de peste o sută cincizeci de centimetri şi lată de aproximativ şaptezeci şi cinci de centimetri. Se ridică de la masă şi se uită spre mine.

— Ai mai văzut vreodată aşa ceva, Talbot?

M-am aplecat deasupra mesei. Diagrama reprezenta un obiect ciudat, arătând a ceva între un cilindru şi o ţigară de foi având cam de patru ori lungimea diametrului său mediu. Era în întregime

turtit sus, cam o treime dedesubt şi la mijloc şi apoi se subţia la ambele capete. Cel puţin optzeci la sută din volumul obiectului părea să fie destinat unor rezervoare, se puteau vedea conductele de combustibil coborând spre rezervoare de la o structură semănând cu un pod ridicată deasupra. Acelaşi pod adăpostea capătul unei coloane cilindrice verticale care traversa corpul maşinăriei, străpungea fundul acesteia şi se îndoia brusc spre stânga, pătrunzând într-o cameră ovală suspendată sub corpul ţigării. În ambele părţi ale acestei camere ovale şi ataşate dedesubtul ţigării erau nişte containere mari, rectangulare. În stânga, spre capătul care se subţia, se aflau nişte faruri şi nişte tentacule lungi, zvelte, telecomandate, prinse cu nişte clape elastice de-a lungul corpului.

Am cercetat toate acestea îndelung şi cu atenţie şi, apoi, m-am îndreptat.

— Îmi pare rău, am scuturat din cap. N-am văzut aşa ceva în viaţa mea.

N-ar mai fi trebuit să mă obosesc să mă îndrept, fiindcă în clipa următoare m-am trezit pe podea. Cinci secunde mai târziu, m-am ridicat în genunchi şi îmi scuturam capul dintr-o parte în alta încercând să mi-l limpezesc. M-am uitat în sus, am oftat de durere şi am încercat să-mi concentrez privirea. Cu un ochi am reuşit, în orice caz, pentru că l-am desluşit pe Vyland stând în picioare lângă mine şi ţinându-şi pistolul de ţeavă.

— Mă gândisem eu că, poate, aşa ai să zici, Talbot. Un glas plăcut, calm şi controlat, de-ţi venea să crezi că ne aflam la masa preotului paroh, pentru ceaiul de la ora cinci, şi acesta te ruga să-i dai şi lui farfuria cu biscuiţi. Memoria, Talbot, poate doreşti să ţi-o mai

scutur puţin, ai?

— Toate acestea sunt într-adevăr necesare? Din glasul generalului Ruthven răzbătea suferinţa, şi după faţă se vedea că suferă. Desigur, Vyland, noi...

— Gura! izbucni Vyland. Nu mai eram oaspeţii preotului paroh. Se întoarse spre mine în timp ce mă ridicam în picioare: Ei, ce zici?

— Ce rost are să mă pocneşti în cap? am răspuns eu înfuriat. Crezi că în felul ăsta, o să mă faci să-mi amintesc ceva pe care niciodată...?

De data asta am văzut-o venind, mi-am ridicat mâna la tâmplă şi am deviat lovitura, dându-mă rapid la o parte din calea ei în momentul atingerii. M-am împleticit şi m-am lovit de perete. Era aproape în întregime prefăcătorie şi, pentru a întregi efectul, m-am lăsat să alunec pe podea. Vyland şi cei doi haidamaci mă urmăreau cu un interes detaşat, generalul era alb ca varul şi îşi muşca buza de jos. Faţa lui Larry era o mască diabolică în extaz.

— Acum ţi-aminteşti ceva?

I-am aruncat un epitet de netipărit şi m-am ridicat clătinându-mă în picioare.

— Foarte bine, dădu din umeri Vyland. Lui Larry cred că i-ar face plăcere să te convingă.

— Chiar îmi dai voie? Nerăbdarea de pe faţa lui Larry era dezgustătoare, dar şi înfiorătoare. Vrei să-l fac eu să vorbească?

Vyland surâse şi aprobă din cap.

— Să nu uiţi că mai trebuie să lucreze pentru noi, după ce termini cu el.

Am să ţin minte. Aceasta era marea clipă a lui Larry, să fie în centrul atenţiei, să se răzbune pentru rânjetele şi batjocurile mele şi, mai presus de orice, să-şi dea frâu liber pornirilor sadice. Asta avea să fie

unul din momentele culminante ale existenţei lui. Înaintă spre mine cu pistolul gros tremurând uşor, umezindu-şi continuu buzele şi chicotind într-o falsetto ţipător şi oribil. Interiorul coapsei drepte, sus de tot, are să ţipe ca un... ca un porc înjunghiat. Apoi stânga. Şi are să şi poată lucra după aceea. Ochii îi erau larg deschişi, holbaţi, ca ai unui nebun. Pentru prima dată în viaţă eram confruntat cu un om care făcea spume la gură.

Vyland era un bun psiholog: ştiuse că am să fiu de zece ori mai înspăimântat de răutatea lui Larry, de dezechilibrul lui de nevropat, decât de orice brutalitate calculată la rece la care m-ar fi putut supune el sau cele două gorile ale lui. Eram, într-adevăr, înspăimântat. În plus, opusesem suficientă rezistenţă – la care, de altfel, trebuie să se fi aşteptat din partea mea – dar n-avea rost să exagerez.

— Este o copie îmbunătăţită a primelor batiscafuri franceze, am spus eu grăbit. Acest model este o construcţie realizată în cooperare de forţele navale britanice şi franceze, conceput să coboare la numai douăzeci la sută din adâncimea atinsă de predecesorii săi – e bun pentru aproximativ şapte sute cincizeci metri, dar este mai rapid, mult mai uşor de manevrat şi este echipat pentru executarea unor acţiuni practice de salvare submarină, ceea ce predecesorii săi nu erau.

Nimeni nu m-a urât vreodată cum mă ura Larry în acel moment. Era ca un băieţel căruia i se promisese o jucărie, cea mai minunată din câte văzuse vreodată, şi aceasta îi fusese smulsă exact în clipa în care fusese pe punctul de a ajunge în mâinile lui. Îi venea să plângă de furie, de neputinţă şi de durere, durerea sfâşietoare a băieţelului dezamăgit. Dar îşi mai dădea

încă fălos aere în faţa mea şi continua să-şi agite pistolul.

— Minte! vocea îi era stridentă, aproape un ţipăt. Nu face decât să încerce...

— Nu minte, îl întrerupse rece Vyland. Nicio notă de triumf, de satisfacţie în glasul lui; obiectivul fusese atins, trecutul era şters. Bagă pistolul ăla la loc.

— Dar îţi spun... Larry se întrerupse cu o exclamaţie de durere, deoarece una dintre matahalele tăcute îl apucase de încheietură şi-i forţa mâna în jos, până când pistolul ajunse să ţintească podeaua.

— Bagă pistolul la loc, găgăuţă, mormăi gangsterul, că, dacă nu, ţi-l iau.

Vyland le aruncă o privire şi apoi ignoră episodul.

— Şi nu numai că ştii ce este, Talbot, dar ai şi lucrat pe el. Generalul are surse impecabile de informaţii în Europa şi am primit comunicarea azi-dimineaţă. Se aplecă puţin şi continuă blajin: Ai lucrat pe el şi mai recent. Sursele noastre din Cuba sunt şi mai bune decât cele din Europa.

— Recent, n-am lucrat. Am ridicat mâna văzând că Vyland strânge din buze. Când acest batiscaf a fost adus cu un vapor pentru imersiuni preliminare fără echipaj în apele păzite din largul oraşului Nassau, englezii şi francezii s-au gândit că ar fi mai ieftin şi mai raţional să închirieze un vas local, adecvat misiunii, decât să aducă unul din Europa. Eu, pe vremea aceea, lucram la o firmă de salvare din Havana şi aceasta avea un vas cu o macara de mare capacitate cu braţul exact la pupă. Era ideal pentru treaba respectivă. Am fost la bordul batiscafului, dar n-am lucrat propriu-zis pe el. Ce rost ar avea să neg, dacă n-ar fi fost aşa. Am schiţat un zâmbet: În plus, n-

am stat pe vasul de salvare decât o săptămână. Le-a ajuns la urechi că sunt acolo. Eu am aflat că sunt pe urmele mele şi a trebuit s-o şterg rapid.

— Le-a ajuns la ureche... cui? Vyland continua să mişte din sprâncene la fel de artistic ca şi înainte.

— Ce importanţă mai are acum? Chiar şi pentru mine. Glasul îmi suna obosit, înfrânt.

— Într-adevăr, într-adevăr, surâse Vyland. Din câte ştim despre isprăvile tale, putea fi oricare din forţele de poliţie din cinci-şase ţări. În orice caz, generale, asta explică un fapt care ne preocupa şi, anume, unde mai văzusem înainte faţa lui Talbot.

Generalul Ruthven nu zise nimic. Dacă altă dată simţisem nevoia unor dovezi ca să mă conving că generalul era un instrument, un pilon în mâinile lui Vyland, acum acestea nu-mi mai erau necesare. Avea un aer jalnic, nefericit şi se vedea clar că nu doreşte să fie, în niciun fel, părtaş la ce se petrecea aici.

Ca şi cum aş fi avut, brusc, o puternică revelaţie, am spus:

— Voi aţi... voi sunteţi oamenii răspunzători de dispariţia acestui batiscaf? Dumnezeule, voi aţi fost! Cum, pentru numele...

— Cred că nu-ţi închipuiai că te-am adus aici numai ca să discutăm schiţa diagramatică a acestei ambarcaţiuni?! Vyland îşi îngădui un mic surâs de încântare. Sigur că noi am fost. A fost uşor. Cretinii îl ancoraseră cu un cablu de sârmă la nici douăzeci de metri adâncime. L-am dezlegat, am pus în loc un cap de cablu rupt ca să se creadă că s-a rupt legătura şi că a fost luat de flux şi dus în larg, apoi l-am remorcat şi l-am luat cu noi. Cea mai mare parte a călătoriei am făcut-o pe întuneric şi, în cazul celor câteva vase pe care le-am întâlnit, nu făceam decât să încetinim

şi să mutăm batiscaful pe partea invizibilă a vasului care se apropia şi ne vedeam în continuare de drum. Surâse din nou, pur şi simplu se răsfăţa în dimineaţa asta: N-a fost greu. Nimeni nu se aşteaptă să vadă un batiscaf remorcat de un iaht particular.

Un iaht particular? Vrei să spui...? Am simţit cum mi se ridică părul în cap. Era cât p-aci să fac gafa care ar fi pus definitiv capăt la toate. Îmi stătuse pe vârful limbii să zic *„Temptress”*, dar nimeni nu ştia că eu ştiam acest nume, în afară de Mary Ruthven care mi-l spusese.

— Te referi la iahtul particular al generalului? Are unul, nu?

— În mod cert eu şi Larry, n-avem, rânji el. *Eu* şi *Larry* – era o alăturare curioasă, dar, neconţinând nimic interesant pentru mine, nu i-am acordat nicio atenţie. Sigur că de iahtul generalului este vorba.

Am dat din cap în semn că înţeleg.

— Şi, desigur, batiscaful este pe undeva pe-aici, pe aproape. Puteţi să-mi spuneţi şi mie, dacă nu vă deranjează, ce nevoie aveţi de un batiscaf?

— Nu ne deranjează deloc. Va trebui oricum să afli. Noi suntem... ăăă... căutători de comori, Talbot.

— Să nu-mi spuneţi că daţi crezare prostiilor ălora cu căpitanul Kidd şi cu Barbă Neagră, am surâs eu batjocoritor.

— Ai prins din nou curaj, ai, Talbot? Nu. E vorba de ceva cu mult mai recent şi care se află foarte aproape de-aici.

— Cum aţi descoperit-o?

— Cum am descoperit-o? Vyland părea că a uitat că e grăbit. Asemenea tuturor bandiţilor care s-au perindat pe faţa pământului, el adăpostea în suflet un cabotin, care pentru nimic în lume n-ar fi lăsat să-i

scape şansa de a se scălda în strălucirea propriei glorii. Aveam o idee vagă despre locul unde se afla. Am încercat să-l tragem cu traulul – asta, înainte să-l fi cunoscut pe general – dar n-am avut succes. Apoi l-am cunoscut pe general. Şi s-ar putea să nu ştii, generalul îşi pune iahtul la dispoziţia geologilor săi care se târăsc încet, pas cu pas, detonându-şi bombiţele pe fundul oceanului şi înregistrând pe seismografe exploziile, pentru a descoperi zăcăminte de petrol. Şi, în timp ce aceştia îşi vedeau de treburile lor, noi am cercetat, porţiune cu porţiune, fundul oceanului cu un aparat de adâncime extrem de sensibil. Şi am găsit-o la fix.

— Aproape de aici?

— Foarte aproape.

— Atunci de ce n-aţi recuperat-o? Talbot dând impresia unui specialist în salvare subacvatică atât de captivat de o problemă de specialitate încât uitase în ce situaţie era.

— *Tu* cum ai face ca s-o recuperezi, Talbot?

— Aş trimite un scafandru după ea, desigur. Nu cred că este greu în aceste ape. La urma urmei, aici platoul este uriaş; trebuie să mergi peste o sută cincizeci de kilometri în larg din orice punct de pe coasta vestică a Floridei, până când ajungi la o adâncime de abia trei sute de metri. Aici suntem foarte aproape de ţărm, treizeci – patruzeci de metri?

— Ce adâncime este sub X 13, domnule general?

— În timp de reflux patruzeci de metri, spuse mecanic Ruthven.

Am ridicat din umeri:

— Atunci, asta este.

— Ba nu este, scutură din cap Vyland. Care este adâncimea cea mai mare la care crezi că un

scafandru este în stare să facă o treabă realmente utilă, Talbot?

— Cam o sută de metri. Am reflectat un moment. Cea mai mare adâncime pe care ştiu eu că au atins-o scafandrii americani în largul coastei din zona Honolulu este nouăzeci de metri. Submarinul F. 4 al Forţelor Navale ale S.U.A.

— Eşti un adevărat specialist, nu-i aşa Talbot?

— Orice scafandru şi specialist în salvări submarine care este stăpân pe meseria lui ştie aceste lucruri.

— La nouăzeci de metri zici, ai? Din păcate, ceea ce căutăm noi se află pe fundul unei gropi mari, o prăpastie adâncă în fundul oceanului. Geologii generalului au fost foarte interesaţi când au localizat această groapă. Ziceau că este asemenea... cu ce ziceau, generale?

— Adâncitura Hurd.

— Asta este: Adâncitura Hurd. În Marea Mânecii. O vale adâncă în fundul mării unde armata britanică îşi aruncă explozivele învechite. Aceasta de aici e o adâncitură de o sută patruzeci şi şase de metri.

— Asta este altceva, am spus pe gânduri.

— Păi este, nu? Şi cum s-ar putea ajunge până acolo?

— Depinde cât e de greu de mers. Ultimul costum de scafandru produs de *Neufeldt-Kuhnke,* rigid, cu o armură din plăci de oţel turnat, ar fi exact ceea ce ne trebuie. Mă îndoiesc că un scafandru, oricine ar fi el, ar putea realiza ceva la o astfel de adâncime. S-ar afla sub o presiune de treizeci şi nouă de kilograme pe centimetrul pătrat şi fiecare mişcare i-ar fi ca într-un butoi cu smoală. Orice, în afară de manevra cea mai simplă, ar fi peste puterile lui. Pentru a realiza această recuperare, este nevoie de două turele de

observaţie. *Galeazzi* şi fosta mea firmă *Siebe Gorman* produc cele mai bune turele de acest fel. Pot ajunge până la o adâncime de peste patru sute cincizeci metri. Te instalezi într-una din ele şi, prin telefon, dirijezi plasarea explozibilului sau a dragelor sau cârligelor şi dispozitivelor electrice de prindere. În felul ăsta au fost scoase peste zece milioane dolari aur din epava vasului *Niagara,* de la aproximativ aceeaşi adâncime, în largul coastelor Noii Zelande şi circa patru milioane dolari aur din epava *Egypt* care zăcea la peste o sută douăzeci de metri adâncime pe lângă Ushant. Acestea sunt cele două cazuri clasice din vremurile moderne şi aşa aş proceda eu.

— Şi, desigur, aceasta ar necesita cel puţin două vase de suprafaţă şi o mulţime de echipament special, spuse încet Vyland. Crezi că putem umbla ca să cumpărăm turele de observaţie – dacă există de vânzare în SUA – şi drage submarine şi apoi să rămânem săptămâni de-a rândul ancoraţi în acelaşi loc, fără să trezim suspiciuni?

— Aici ai dreptate, am recunoscut eu.

— Deci – batiscaful, surâse Vyland. Valea de pe fundul mării este la mai puţin de cinci sute cincizeci de metri de aici. Luăm cu noi dispozitive de prindere şi cârlige legate de capătul unor cabluri înfăşurate pe tamburi ataşaţi de batiscaf, prindem comoara cu ele – se pot face minuni cu braţele şi cleştii aceia din faţă – apoi ne întoarcem aici, derulând cablul pe măsură ce ne îndepărtăm. Apoi începem să tragem comoara cu cablurile, din interiorul lui X 13.

— E chiar aşa de uşor?

— Exact, Talbot. Deşteaptă chestie, ce zici?

— Foarte.

Nu mi se părea deloc deşteaptă. Îmi dădeam

seama că Vyland nu era nici pe departe în stare să aprecieze ce mari dificultăţi existau, ce sentiment de disperare neputincioasă te putea apuca în timpul nesfârşitelor încercări şi reveniri ale muncii de salvare submarină, amploarea pregătirilor iniţiale, necesitatea unei calificări însuşite în îndelungaţi ani de experienţă. Am încercat să-mi amintesc cât timp trebuise pentru scoaterea la suprafaţă a două milioane şi jumătate de dolari, aur şi argint, din epava vasului *Laurentic,* scufundat la numai treizeci şi ceva de metri sub apă: circa şase ani, dacă îmi aminteam bine. Şi Vyland vorbea de parcă el avea să facă totul într-o după-amiază.

— Şi unde anume este batiscaful? am întrebat eu. Vyland îmi indică gura semicirculară.

— Acesta este unul dintre pilonii de sprijin ai platformei de foraj, spuse el, dar talpa îi este ridicată la peste şase metri de fundul mării: dedesubt este amarat batiscaful.

— Legat dedesubt? am întrebat eu neîncrezător. Cum adică? Sub talpa pilonului? Cum l-aţi dus acolo? Cum intraţi în el? Cum dracu...?

— Simplu, mă întrerupse el. Eu nu sunt, după cum ai fi observat, vreun mare specialist în mecanică, dar am un... ăăă... prieten care este specialist. El a conceput planul simplu de a lipi o podea de oţel, foarte rezistentă şi complet etanşă, la capătul de jos al acestui pilon cilindric – de fapt, la aproape doi metri de cap – prin care trece un cilindru mai subţire de oţel, lung de aproape doi metri şi cu un diametru de nici nouăzeci de centimetri îndreptat în jos, deschis şi sus şi jos, partea de sus putând fi închisă ermetic cu un capac înghiventat. Într-un cant larg, la circa şaizeci de centimetri de vârful acestui cilindru, este fixat un

tub inelar de cauciuc... Cred că începi să înţelegi cum vine chestia, Talbot?

— Da. Era, în orice caz, o bandă ingenioasă. Cumva – aproape sigur, noaptea – aţi adus mecanicii schelei să vă ajute la coborârea acestui pilon. Presupun că le-aţi turnat minciuna despre cercetările absolut secrete, atât de secrete încât nimănui nu i s-a permis să vadă ce se punea la cale. Aţi adus batiscaful la suprafaţă, i-aţi demontat capacul de deasupra, aţi coborât pilonul încet până când cilindrul ăsta s-a potrivit pe gura trapei de intrare a batiscafului, aţi pompat aer în tubul inelar de cauciuc, umflându-l atât de bine încât să etanşeze perfect gura, apoi aţi coborât pilonul în apă, împingând în jos batiscaful, sub el, în timp ce, înăuntrul batiscafului, cineva – probabil prietenul tău, mecanicul –, ajusta ventilul hidrostatic al unuia din cele două tancuri adiacente, în aşa fel încât să lase să intre suficientă apă pentru a-l face să se scufunde cu uşurinţă, dar nu atât de mult încât să-i răpească mica forţă ascensională, necesară pentru a menţine gura de intrare înţepenită în cilindrul din talpa pilonului. Şi, când vreţi să porniţi din loc, nu trebuie decât să coborâţi în batiscaf, închideţi atât trapa din capul cilindrului, cât şi pe cea a batiscafului, cineva de pe schela petrolieră dă drumul la aerul din inelul de cauciuc lipit, până atunci, ca o ventuză de camera de intrare a batiscafului, umpleţi tancurile cu apă pentru a căpăta suficientă greutate ca să vă desprindeţi de pilon şi asta e tot. Când vreţi să vă întoarceţi inversaţi procesul, cu excepţia faptului că vă trebuie o pompă de absorbţie ca să evacuaţi apa acumulată în cilindru. Corect?

— În detaliu. Vyland îşi îngădui, din nou, unul din rarele lui zâmbete. Genial, trebuie să recunoşti.

— Nu chiar. Singurul fapt genial a fost furtul batiscafului. Restul e la îndemâna oricărui specialist cu o calificare medie în operaţiuni subacvatice. Pur şi simplu, o aplicare a clopotului bicameral pentru operaţiuni subacvatice care se poate lipi cam la fel pe gura de salvare a aproape oricărui submarin. O tehnică destul de asemănătoare se aplică la lucrările de construcţii cu cheson – cufundări de piloni de poduri şi alte construcţii asemănătoare. Dar, totuşi, este o treabă destul de inteligentă. Prietenul mecanic n-a fost un tip prost. Păcat de el, nu-i aşa?

— Păcat? Vyland încetase să mai zâmbească.

— Da. E mort, nu-i aşa?

În cameră se aşternu o linişte adâncă. După vreo zece secunde, Vyland întrebă foarte liniştit:

— Ce-ai spus?

— Am zis că-i mort. Când cineva aflat în slujba ta moare subit, Vyland, îmi închipui că se datorează faptului că a trăit mai mult decât era necesar. Dar, întrucât nu-ţi scoseseşi încă comoara, evident, nu acesta a fost cazul cu prietenul tău. A fost, pur şi simplu, un accident.

O altă pauză lungă.

— Ce te face să crezi că s-a produs un accident?

— Şi era un om mai în vârstă, nu-i aşa, Vyland?

— Ce te face să crezi că s-a produs un accident? întrebă încet şi ameninţător. Larry îşi lingea din nou buzele.

— Podeaua etanşă pe care aţi pus-o la capătul de jos al pilonului n-a fost chiar atât de etanşă pe cât aţi crezut voi. A avut o fisură, nu-i aşa, Vyland? Probabil, o fisură extrem de mică, şi anume, în marginea podelei, la încheietura cu peretele pilonului. Sudură proastă. Dar ai avut noroc. Undeva, deasupra locului

în care ne aflăm noi acum, trebuie să mai existe alt obturator transversal în pilon – fără îndoială, pentru a mări rezistenţa structurală. Astfel încât ai folosit maşina asta de aici – am arătat spre unul din motoarele fixate pe pardoseală – pentru a pompa înăuntru aer comprimat, după ce ai trimis pe cineva în interiorul pilonului şi ai închis etanş această uşă. După ce ai pompat suficient aer, apa acumulată în fundul pilonului a fost eliminată şi atunci oamenii dinăuntru au putut să repare fisura. Este adevărat, Vyland?

— Adevărat. Îşi recăpătase din nou stăpânirea de sine – nu era nicio pagubă să recunoşti ceva în faţa unei persoane care, oricum, n-avea să trăiască ca să o repete vreodată, cuiva. Cum se face că le ştii pe toate, Talbot?

— Valetul acela de sus din apartamentul generalului. Am văzut multe cazuri. Suferă de ceea ce se cheamă boală de cheson. Aeroembolismul scafandrului, Vyland. Când un om lucrează sub mare presiune, în aer sau în mare, şi presiunea se întrerupe prea brusc, în sânge i se formează bule de azot: Oamenii din pilon au lucrat sub o presiune de circa patru atmosfere, adică de aproximativ unsprezece kilograme pe centimetru pătrat. Dacă au rămas acolo, jos, peste o jumătate de oră, ar fi trebuit ca, cel puţin o jumătate de oră, să fie ţinuţi la decompresiune, dar, în realitate, un idiot criminal a lăsat să se evacueze prea rapid aerul comprimat – probabil cu viteza cu care ieşea de la sine. În împrejurări normale, muncile de cheson, sau altele similare, pot fi executate numai de oameni tineri. Prietenul tău mecanic nu mai era un tânăr zdravăn. Şi voi, desigur, n-aţi avut decompresor. Aşa că, a murit. Valetul s-ar putea să

trăiască destul de mulţi ani, dar n-are să mai ştie niciodată ce este aceea o viaţă fără suferinţe. Dar nu-mi închipui că ai tu timp să te consumi pentru astfel de chestii, este Vyland?

— Pierdem timpul. Am văzut pe faţa lui că se simţea uşurat. Bănuise un moment că eu – şi poate că şi alţii – ştiam prea multe despre ceea ce se petrecea pe X 13. Dar acum se lămurise şi era foarte uşurat. Pe mine însă nu expresia de pe faţa lui mă interesa, ci expresia generalului.

Generalul Ruthven mă privea într-un mod foarte ciudat; pe faţa lui se citea nedumerire, un gând care-l frământa, dar – mai rău decât asta – şi începuturile primelor semne, slabe şi neîncrezătoare, de înţelegere.

Asta nu mi-a plăcut, nu mi-a plăcut deloc. Am trecut în revistă tot ce spusesem, direct sau implicit, şi, din acest punct de vedere, am puterea de a-mi reaminti aproape totul, dar nu mi-a venit în minte niciun cuvânt care să fi putut da naştere expresiei aceleia de pe faţa generalului. Şi dacă el remarcase ceva, atunci pesemne că şi Vyland remarcase. Dar pe faţa lui Vyland nu se vedea niciun semn că ar şti sau ar bănui ceva defavorabil. Şi nu era absolut necesar ca orice cuvânt sau împrejurare contradictorie remarcată de general, să fie remarcată şi de Vyland. Generalul era într-adevăr un om foarte deştept; un prost n-ar fi fost în stare să pornească de la nimic şi să acumuleze o avere de aproape treizeci de milioane de dolari într-o singură viaţă.

Dar n-aveam de gând să-i dau lui Vyland timp să vadă şi să citească expresia de pe faţa generalului – se putea întâmpla să se dovedească suficient de isteţ pentru aşa ceva.

— Deci, tehnicianul ţi-a murit şi acum ai nevoie de, să zicem, un conducător pentru batiscaf?

— Greşit. Ştim cum să-l manevrăm. Nu-ţi închipui cumva că am fi chiar atât de idioţi încât să ne apucăm să furăm un batiscaf fără ca să ştim ce să facem cu el. Din Nassau am obţinut un set complet de instrucţiuni de întreţinere şi utilizare, atât în franceză cât şi în engleză. Nu-ţi fă griji, ştim cum să-l manevrăm.

— Într-adevăr? Asta e foarte interesant. M-am aşezat pe una din bănci, fără să mai cer permisiunea şi mi-am aprins o ţigară. Cam la gesturi de genul ăsta se aşteptau de la mine. Atunci, ce anume vreţi de la mine?

Pentru prima dată în decursul scurtei noastre cunoştinţe, Vyland avea un aer încurcat. După câteva secunde, se încruntă şi spuse aspru:

— Nu putem să facem să meargă motoarele alea, dracu să le ia.

Am tras adânc din ţigară şi am încercat să fac un colac de fum. N-a ieşit, nu-mi ieşeau niciodată.

— Da, da, da, am murmurat eu. E tare neplăcut! Pentru voi, adică, pentru mine, nimic nu putea fi mai convenabil. Tot ce trebuie să faceţi este să porniţi motoraşele alea două şi, gata! Puneţi mâna pe o avere, pe gratis. Presupun că nu vă bateţi voi capul pentru o nimica toată. Nu cu operaţiuni la scara asta. Şi nu le puteţi porni fără mine. Cum ziceam, ce convenabil – pentru mine.

— Te pricepi să faci să meargă maşinăria aia? întrebă el rece.

— Poate. Trebuie să fie destul de simplu, sunt doar motoare electrice, alimentate cu baterii. Am zâmbit. Dar circuitele electrice sunt destul de complicate.

Sunt, desigur, descrise în instrucţiunile de întreţinere?

— Sunt. Pe faţa netedă, lustruită apăru o cută distinctă, iar vocea lui fu mai degrabă un fel de mârâit. Sunt transcrise într-un cod cu cheie. Noi n-avem cheia.

— Minunat. Absolut minunat. M-am ridicat fără grabă în picioare şi m-am postat în faţa lui Vyland. Fără mine sunteţi pierduţi, aşa e, nu?

Nu răspunse.

— Atunci pun şi eu o condiţie, Vyland. Să-mi garantezi viaţa. Acest aspect nu mă îngrijora deloc, dar ştiam că trebuie să mă prefac, pentru că, altfel, ar fi devenit bănuitor ca dracu. Ce garanţie îmi oferi, Vyland?

— Pentru numele lui Dumnezeu, omule, n-ai nevoie de nicio garanţie. Generalul era indignat şi nedumerit. Cine şi de ce să vrea să te omoare?

— Ascultă, domnule general, am spus eu răbdător. S-ar putea să fii un mare, mare tigru, când dai târcoale prin junglele Wall Street-ului, dar în ceea ce priveşte cealaltă parte a frontierei legale, nu faci nici cât un pisoi. Orice om care nu este în slujba prietenului dumitale, Vyland, şi care ştie prea multe, termină totdeauna rău – fireşte, când nu-i mai poate fi acestuia de niciun folos. Vyland ţine la valoarea banilor săi, chiar când nu-l costă nimic.

— Vrei cumva să insinuezi că s-ar putea s-o termin şi eu la fel? întrebă Ruthven.

— Dumneata nu, domnule general. Dumneata eşti în siguranţă. Nu ştiu ce legătură murdară este între dumneata şi Vyland şi nici nu-mi pasă. Poate te are la mână cu ceva, sau poate te-ai băgat până la gât în cârdăşie cu el, dar, şi într-un fel şi într-altul, totuna e. Dumneata eşti în siguranţă. Dispariţia celui mai bogat

om din ţară ar declanşa cea mai mare urmărire din acest deceniu. Scuză-mă dacă îţi par cinic, domnule general, dar aşa stau lucrurile. O grămadă teribilă de bani garantează o teribilă acţiune poliţistă. S-ar exercita o presiune teribilă, domnule general, şi toxicomanii, ca prietenul nostru de-aici – am arătat neglijent peste umăr, undeva, în direcţia lui Larry – sunt într-adevăr foarte susceptibili de a-şi da drumul la gură când sunt supuşi la presiune. Vyland ştie asta. Dumneavoastră sunteţi în siguranţă, şi, când toată afacerea se va termina, dacă nu cumva sunteţi într-adevăr partenerul de-a pururi iubitor al lui Vyland, el va găsi căile de a-şi asigura tăcerea dumneavoastră. N-o să puteţi dovedi nimic împotriva lui. Va fi numai mărturia dumneavoastră împotriva lui şi a multor altora şi presupun că nici chiar fiica dumneavoastră nu ştie ce se petrece aici. Şi apoi, desigur, mai e şi Royale; conştiinţa faptului că Royale dă, liber, târcoale prin jur, aşteptând ca un om să comită numai o singură greşeală, este suficientă garanţie că acel om va juca un asemenea teatru, încât va face ca peştele să pară, pur şi simplu, limbut. Mi-am întors privirea de la el şi i-am zâmbit lui Vyland: De mine însă te poţi descotorosi fără probleme, este, Vyland? Am pocnit din degete. Garanţia, Vyland, garanţia.

— Garantez eu, Talbot, spuse calm generalul Ruthven. Ştiu cine eşti. Ştiu că eşti un asasin de profesie. Dar n-am să îngădui luarea unei vieţi fără judecată, nici chiar a unui asasin. Dacă ţi se întâmplă ceva, am să vorbesc, indiferent de consecinţe. Vyland este, în primul rând, om de afaceri. Uciderea dumitale n-ar putea compensa nici pe departe milioanele pe care le-ar pierde. Nu trebuie să ai nicio teamă.

Milioane. Pentru prima oară când se făcea o

menţiune despre suma implicată. Milioane. Şi eu trebuia să le scot pentru ei!

— Mulţumesc, domnule general, asta vă situează de partea îngerilor, am murmurat eu. Am stins ţigara, m-am întors şi i-am zâmbit lui Vyland. Ia sacul cu scule, prietene, şi hai să mergem să aruncăm o privire noii tale jucării.

Capitolul IX

Nu e la modă să se construiască monumente funerare în formă de cilindri de şaizeci de metri înălţime, dar dacă ar fi, pilonul acela de pe X 13 ar fi fost senzaţional. Ca mormânt, vreau să spun. Nu-i lipsea nimic. Era rece, umed şi întunecat, iar întunericul în loc să fie redus, era mai degrabă accentuat de cele trei firişoare minuscule de lumină aşezate, unul sus, altul la mijloc şi altul jos. Era lugubru, sinistru şi înspăimântător iar bubuitul sepulcral cu ecou răsunător al unui glas avea, în acele tărâmuri negre şi cavernoase, exact rezonanţa sumbră, finalitatea apocaliptică încărcată de osândă a îngerului negru strigându-ţi numele în ziua judecăţii de apoi. Acesta ar fi trebuit să fie, m-am gândit eu, cu sufletul răvăşit, un loc prin care treci după ce mori, şi nu cu o clipă înainte de a muri. Deşi, la sfârşitul zilelor, chestiunea precedenţei nu mai are nicio importanţă.

Ca mormânt, era perfect, ca mijloc de a ajunge undeva – teribil. Singura legătură între partea de sus şi cea de jos consta dintr-o succesiune de scări de fier sudate de peretele nituit al pilonului. Erau douăsprezece asemenea scări, fiecare cu cincisprezece trepte, şi nicio pauză sau loc de odihnă între vârf şi talpă. Din cauza greutăţii unui megohmmetru cu punte pentru verificarea circuitelor, care atârna în spatele meu şi faptului că treptele erau

umede şi lunecoase trebuia să mă agăţ puternic de ele ca să mă ţin să nu cad de pe scară, muşchii antebraţului erau supuşi la o încordare teribilă. A doua oară n-aş mai fi putut străbate, astfel încărcat, această distanţă.

Obiceiul este ca gazda să meargă în frunte pentru a-şi conduce oaspeţii în locurile necunoscute ale casei, dar Vyland se lipsi de acest privilegiu. Poate că se temea că, dacă cobora înaintea mea, aveam să mă folosesc de acest prilej ca să-l pocnesc în cap şi să-l arunc la peste treizeci de metri în jos, ca să-şi găsească moartea pe platforma de fier de dedesubt. Oricare o fi fost motivul, eu am coborât primul, iar Vyland şi doi tipi cu ochii reci, pe care-i găsisem aşteptând în mica încăpere de oţel, se ţineau strâns după mine. Deci, Larry şi generalul rămăseseră deasupra şi nimeni nu-şi făcea iluzia că Larry ar fi fost în stare să păzească pe cineva – oricine ar fi fost el. Prin urmare generalul era liber să se mişte cum îi plăcea şi, cu toate acestea, Vyland nu părea să se teamă că generalul ar fi putut să profite de această libertate pentru a-i strica socotelile. Asta mi se păruse inexplicabil, dar acum îi ştiam explicaţia. Sau, credeam că o ştiu: dacă greşeam, oameni inocenţi aveau să moară în mod sigur. Am alungat imediat acest gând din minte.

— Gata, deschide, Cibatti, ordonă Vyland.

Cel mai solid dintre cei doi gangsteri se aplecă şi deschise capacul, prinzindu-l apoi cu o clapă în poziţie verticală. Mi-am aruncat ochii în jos, prin cilindrul îngust de oţel care ducea la cabina de oţel de sub batiscaf şi i-am spus lui Vyland:

— Presupun că ştii că trebuie să umpleţi cu apă această cameră de intrare când porniţi în căutarea

tezaurului lui Barbă Neagră!?

— Ce vrei să spui cu asta? îşi îngustă el privirea uitându-se suspicios la mine. De ce?

— Te gândeai s-o laşi goală? l-am întrebat neîncrezător. Această cameră de intrare este în mod obişnuit umplută în clipa în care începe imersiunea. Şi asta, în mod normal, la nivelul suprafeţei, nu la o adâncime de patruzeci de metri câţi sunt aici. Sigur, sigur, ştiu că arată solid. Poate că rezistă şi la o adâncime dublă faţă de cea actuală, nu ştiu. Dar ştiu sigur că este complet înconjurată de tancurile de flotabilitate umplute cu benzină, cam vreo treizeci de mii şi ceva de litri de benzină, şi că, în partea de jos, acestea sunt în contact direct cu marea. Presiunea din interiorul acestor tancuri corespunde exact cu presiunea de afară a mării. Drept urmare, la tancurile de benzină este nevoie de o tablă foarte subţire. Dar cu camera de intrare plină numai cu aer, o să ai o presiune exterioară de cel puţin cincisprezece kilograme pe centimetru pătrat pe pereţii camerei de intrare. Şi aceasta n-are s-o suporte. Camera de intrare va fi turtită, va sparge tancurile de benzină, vei pierde definitiv flotabilitatea pozitivă şi în felul ăsta te trezeşti la o sută cincizeci de metri sub nivelul mării. Şi acolo ai să rămâi, până la sfârşitul lumii.

Era greu să fiu sigur în semiîntunericul acela, dar aş fi putut jura că Vyland se îngălbenise la faţă.

— Bryson nu mi-a spus asta niciodată. Glasul lui Vyland devenise o şoaptă veninoasă în care în acelaşi timp vibra un tremur.

— Bryson? Prietenul tău, tehnicianul? Cum nu veni niciun răspuns, am continuat: Nu, nu cred că ţi-ar fi spus. Nu-ţi era prieten, nu-i aşa, Vyland? Avea un pistol în spate, da? Şi era conştient că, atunci când nu

va mai fi util, cineva are să apese pe trăgaciul acelui pistol. Atunci, de ce dracu să-ţi fi spus? Mi-am luat privirile de la el şi mi-am pus din nou în spate megohmmetrul. Nu e nevoie să vină nimeni jos cu mine – n-o să facă decât să mă enerveze.

— Crezi că am să te las, acolo, jos, singur? Să faci ce vrei?

— Nu fi prost, i-am spus eu obosit. M-aş putea aşeza în faţa tabloului de comandă electric sau a cutiei cu rezistenţe şi aş putea strica batiscaful atât de tare, că nu s-ar mai mişca niciodată şi nici tu şi nici prietenii tăi n-aţi avea cum să vă daţi vreodată seama. Este în interesul meu să pun maşinăria asta în funcţiune şi să termin toată povestea cât mai curând cu putinţă. Cu cât mai repede, cu atât mai bine pentru mine. M-am uitat la ceas. Unsprezece fără douăzeci. Îmi trebuie cam trei ceasuri să descopăr ce nu-i în regulă. Am să fac o pauză la ora două. O să bat în capac ca să-mi daţi drumul afară.

— Nu-i nevoie. Vyland nu era încântat, dar, câtă vreme nu putea descoperi nicio posibilitate de înşelăciune, n-avea să spună nu – nu se afla într-o situaţie care să-i permită. E un microfon în cabină cu un cablu de legătură înfăşurat pe un tambur aşezat în afară şi trecut prin peretele pilonului printr-o garnitură etanşă. Cablul face legătura cu camera de sus, în care am fost noi. Are o sonerie, cu un buton. Anunţă-ne când eşti gata.

Am încuviinţat din cap şi am început să cobor treptele sudate de peretele cilindrului. Am deschis gura de sus a camerei de submersie şi intrare, şi am reuşit să mă strecor prin ea. Cilindrul care acoperea gura camerei de intrare era numai cu câţiva centimetri mai larg şi nu lăsa suficient loc pentru a

deschide complet capacul. Am căutat, pipăind, treptele din interior, am tras după mine capacul, l-am închis şi apoi am început să mă strecor în jos prin această cameră stânjenitor de îngustă, până dedesubt în cabină. Pe ultima porţiune era un cot aproape în unghi drept, dar am reuşit să trec şi de acesta, cu aparat cu tot. Am deschis uşa grea de oţel a cabinei, m-am strecurat prin intrarea îngustă, apoi am închis şi-am încuiat după mine.

Aproape nimic nu era schimbat. În esenţă, totul era aşa cum îmi aminteam eu. Totuşi, cabina era considerabil mai mare decât la primele batiscafuri după modelul cărora fusese construit acesta şi uşor ovală ca formă, în loc să fie rotundă. Dar ceea ce pierduse ca rezistenţă era mai mult decât compensat de spaţiul şi uşurinţa de mişcare din interior. În plus, acest batiscaf nu era destinat decât operaţiunilor de salvare de până la circa şapte sute cincizeci de metri adâncime, aşa încât relativa pierdere a rezistenţei era lipsită de importanţă. Avea trei geamuri, unul fixat în podea, în formă de con, cu vârful spre interior, ca şi uşa de la intrare, astfel încât presiunea apei să nu facă decât să le înţepenească şi mai tare în ramele lor. Arătau fragile ferestrele acelea, dar ştiam că plexiglasul special de la cea mai mare dintre ele – care nu avea mai mult de treizeci de centimetri diametru exterior – putea suporta, fără să se spargă, o presiune de două sute cincizeci de tone – de multe ori mai mare decât presiunea pe care o avea de suportat la adâncimile la care opera acest batiscaf.

Planul cabinei era în sine o capodoperă. Un perete – dacă aproximativ a şasea parte din suprafaţa interiorului unei sfere poate fi numită perete – era acoperit cu instrumente, cadrane, rezistenţe, tablouri

de comandă şi o mulţime de aparate ştiinţifice de care noi nu aveam nevoie. Într-o parte erau aşezate manetele şi butoanele pentru pornirea motorului, viteză, înaintare şi dare înapoi, reflectoare, mecanisme de prindere cu control automat, cablul de ghidare suspendat, care putea să ţină batiscaful stabil aproape de fund, odihnindu-şi o parte din lungime pe fundul mării şi uşurând astfel vasul de acel procentaj infim de greutate care era suficient pentru a-l menţine într-un echilibru perfect. Şi, în sfârşit, maşinăria fină a mecanismului pentru evacuarea bioxidului de carbon şi regenerare a oxigenului.

Exista un singur aparat pe care nu-l mai văzusem înainte şi câteva clipe am fost nedumerit. Era un reostat cu poziţii de înaintare şi oprire, însemnat cu gradaţii de ambele părţi ale mânerului central, iar dedesubt, pe o plăcuţă de bronz scria „Dirijarea parâmei de ancorare”. N-aveam idee la ce putea folosi, dar, după vreo două minute, am găsit o explicaţie aproape sigură. Vyland – sau, mai degrabă Bryson, din ordinul lui Vyland, – trebuie să fi adaptat un tambur cu motor electric în partea de sus, în spatele batiscafului, cu un cablu care trebuie să fi fost legat, înainte de coborârea pilonului în apă, de vreun bulon sau inel puternic, lipit aproape de talpa pilonului. Mi-am dat seama că, instalând această legătură, nu urmăriseră să tragă cu ajutorul ei batiscaful înapoi la platforma petrolieră (în caz că se întâmpla ceva neplăcut) – ar fi fost nevoie de o putere mult mai mare decât cea a motoarelor batiscafului ca să tragi toată maşinăria aceea greoaie pe fundul oceanului – ci, pur şi simplu, voiseră să rezolve foarte complicata problemă de navigaţie a găsirii căii de întoarcere spre pilon. Am aprins un far, i-am ajustat

fasciculul şi-am privit în jos, prin fereastra de la picioare. Inelul circular de pe fundul oceanului, unde fusese iniţial implantat piciorul pilonului, mai era încă acolo – o groapă adâncă de peste treizeci de centimetri. Cu aceasta ca punct de referinţă, reajustarea părţii superioare a camerei de intrare în orificiul cilindrului din interiorul pilonului n-ar fi fost o treabă prea dificilă.

Cel puţin acum am înţeles de ce Vyland nu obiectase prea tare ca să rămân singur în batiscaf. Inundând camera de intrare şi zgâlţâind puţin nava, *dacă* şi *când* puneam maşinile în mişcare, mi-ar fi fost destul de uşor să o desprind de inelul de cauciuc şi să pornesc cu ea în căutarea libertăţii şi siguranţei. Dar n-aş fi ajuns prea departe cu un cablu greu care mă ţinea legat de piciorul lui X 13: Vyland putea să pară un cabotin în ceea ce privea îmbrăcămintea, comportarea şi felul de a vorbi, dar asta nu schimba cu nimic faptul că tipul era într-adevăr foarte şmecher.

În afară de instrumentele de pe acel perete, restul cabinei era practic gol, în afară de trei scaune mici de pânză legate de perete şi de o etajeră pe care erau adunate o varietate de aparate fotografice şi echipament de fotografiat sub apă.

Nu mi-a luat prea mult timp ca să fac o primă trecere în revistă, suficient de cuprinzătoare, a interiorului cabinei. Primul lucru care mi-a atras atenţia a fost tabloul de control al microfonului mobil, aşezat lângă unul din scaunele de pânză. Vyland era exact tipul de om la care te puteai aştepta să dorească să controleze dacă într-adevăr lucrez şi îl credeam capabil să-i treacă prin minte să schimbe contactele în cutia de control, în aşa fel încât, atunci

când butonul era în poziţia „închis”, microfonul să fie, în realitate, deschis şi, astfel, să aibă cel puţin posibilitatea să ştie dacă lucram, chiar dacă el nu putea să ştie ce anume făceam. Dar l-am judecat greşit sau l-am supraestimat – contactele erau la locul lor.

În următoarele aproximativ cinci minute, am verificat întreg echipamentul din interiorul cabinei, cu excepţia aparatului pentru controlul motoarelor. Dacă aş fi reuşit să le pornesc, cel sau cei care aşteptau pe podeaua din talpa pilonului ar fi simţit, în mod sigur, vibraţia.

După asta, am desfăcut capacul celei mai mari dintre cutiile cu circuite, am smuls vreo douăzeci de fire colorate şi le-am lăsat să cadă în cea mai mare dezordine. Am legat unul din cablurile megohmmetrului de unul din aceste fire, am scos capacele altor două cutii cu circuite şi rezistenţe şi am răsturnat aproape toate sculele pe micul banc de lucru de dedesubt. Impresia de trudă onestă era extrem de convingătoare.

Suprafaţa podelei cabinei de oţel era atât de mică că n-aveam loc să mă întind în toată lungimea mea pe împletitura groasă de pe jos, dar n-am mai ţinut cont. Nu dormisem deloc în noaptea precedentă, trecusem prin multe în ultimele douăsprezece ore şi eram extrem de obosit. Aveam să dorm tun.

Am adormit. Ultima impresie înainte de a mă cufunda în somn a fost că vântul şi marea jucau realmente deasupra mea. La adâncimi de treizeci de metri sau peste, mişcarea valurilor se face simţită rareori sau chiar niciodată. Dar batiscaful cu certitudine se legăna, deşi, într-adevăr, foarte lin. Mă legănă până când am adormit.

Când m-am trezit ceasul de la mână indica orele 2,30. Pentru mine asta era un fapt extrem de neobişnuit; în mod normal, sunt în stare să-mi fixez ora pe un fel de ceas deşteptător mental şi să mă trezesc aproape exact în momentul prestabilit. De data aceasta, nu-mi mersese, dar nici nu era cazul să fiu surprins: capul mă durea îngrozitor şi aerul din cabină era infect. Era greşeala mea, fusesem neglijent. Am întins mâna după butonul pentru reglarea evacuării bioxidului de carbon şi l-am deschis la maximum. După cinci minute, când capul începu să mi se limpezească, am deschis microfonul şi am cerut să-mi deschidă cineva capacul din podeaua pilonului. Individul căruia îi ziceau Cibatti coborî şi îmi deschise şi, peste trei minute, eram din nou în cămăruţa aceea de oţel.

— Hm, cam târziu, mârâi Vyland. El şi Royale – însemna că elicopterul făcuse, fără necazuri, a doua cursă – erau singuri acolo, în afară de Cibatti, care tocmai închisese trapa în urma mea.

— Vreţi ca drăcia asta să meargă odată, nu-i aşa? am zis eu iritat. Nu m-am băgat în chestia asta ca să mă distrez, Vyland.

— Asta aşa este. Şeful de bandă lucrând după principii moderne: de ce să întărâte el pe cineva în mod inutil? Mă măsură de aproape. E ceva în neregulă cu tine?

— Patru ore de lucru neîntrerupt într-un sicriu înghesuit – cam asta e în neregulă cu mine, am replicat cu acru. Asta, şi faptul că ventilatorul de aer a fost prost fixat. Dar acum este în regulă.

— Ai reuşit să faci ceva?

— Al dracului de puţin. Am ridicat mâna în

momentul în care sprânceana începu să se înalţe, iar faţa i se încruntă întunecată. Asta nu din lipsă de străduinţă. A trebuit să verific fiecare circuit şi contact în parte şi abia în ultimele douăzeci de minute am început să descopăr care este problema.

— Ei, şi care *este* problema?

— Defunctul tău prieten mecanic, Bryson, asta a fost problema. L-am privit cercetător. Intenţionai să-l iei pe Bryson cu tine când plecai după comoară? Sau voiai să mergi singur?

— Numai eu şi Royale. Ne gândeam...

— Da, ştiu. N-avea niciun rost să-l iei cu tine. Un om mort nu poate realiza mare lucru. Fie că ai scăpat vreo aluzie că pe el n-ai să-l iei, şi ştia *de ce* n-ai să-l iei şi, atunci, a aranjat lucrurile astfel încât să-şi asigure o mică şi simpatică răzbunare postumă, fie că te ura atât de tare, încât, dacă trebuia să meargă şi el, era hotărât să te ia şi pe tine cu el. Pe lumea cealaltă, vreau să spun. Prietenul îţi aranjase o pană într-adevăr foarte inteligentă, şi asta explică de ce motoarele nu sunt încă în stare de funcţionare. Numai că nu a avut timp să ducă lucrurile chiar până la capăt înainte să-l fi doborât aeroembolismul. Aranjase lucrurile în aşa fel încât batiscaful să funcţioneze perfect; la început ar fi mers înapoi şi înainte, în sus şi în jos, oricum doreai – până în momentul în care îl coborai la o adâncime de puţin peste nouăzeci de metri. Atunci, datorită transformărilor făcute de el, nişte întrerupătoare electrice hidrostatice ar fi intrat în funcţiune. O treabă splendidă.

Nu riscam prea mult, ştiam că ignoranţa lor în materie era profundă.

— Şi după aceea? întrebă încruntat Vyland.

— După aceea, nimic. Batiscaful nu s-ar mai fi

ridicat niciodată deasupra limitei de nouăzeci de metri. După care, fie că s-ar fi consumat bateriile, fie că s-ar fi oprit mecanismul de regenerare a oxigenului – ceea ce trebuia să se întâmple după câteva ore. Ei bine, aţi fi murit sufocaţi. L-am cântărit cu privirea. Adică, desigur, după ce aţi fi urlat până când v-aţi fi ieşit din minţi.

Într-o ocazie anterioară, mi se păruse că l-am văzut pe rumeiorul Vyland albindu-se la faţă, dar, de data asta, nu mai încăpea nicio îndoială: se făcuse alb şi, pentru a-şi ascunde agitaţia, îşi scoase stângaci un pachet de ţigări din buzunar şi îşi aprinse o ţigară cu mâini al căror tremur nu-l putu ascunde. Royale, aşezat pe marginea mesei, schiţă micul lui surâs secret şi continuă să-şi legene nepăsător un picior. Asta nu însemna că Royale era mai curajos decât Vyland, ci însemna, poate, că era doar mai lipsit de imaginaţie. Ultimul lucru pe care şi-l poate permite un asasin de profesie este imaginaţia – el trebuie să convieţuiască atât cu sine însuşi, cât şi cu fantomele victimelor sale. M-am uitat din nou la Royale. Mi-am jurat mie însumi ca într-o zi să văd pe faţa aceea masca şi oglinda spaimei, aşa cum Royale însuşi văzuse pe atâtea alte feţe, măştile şi oglinzile spaimei, în acea ultimă secundă de conştiinţă şi înţelegere, înainte de apăsarea pe trăgaciul micuţului pistol ucigaş.

— Lucrat la fix, ai? izbucni violent Vyland. Îşi revenise, întrucâtva, în fire.

— N-a lucrat rău, am recunoscut eu. Cel puţin, eu îi împărtăşesc vederile, obiectivul pe care-l avea în minte.

— Amuzant. Într-adevăr, foarte amuzant. Existau momente când Vyland uita că un magnat financiar cu

maniere nu trebuie să mârâie niciodată şi să-şi arate colţii. Se uită la mine cu o privire devenită brusc speculativă. Nu cumva te gândeşti şi tu, Talbot, la ceva de genul ăsta? Să ne întinzi o cursă, cum a încercat Bryson?

— E o idee ispititoare, i-am zâmbit eu, dar este o insultă la adresa inteligenţei mele. În primul rând, dacă mi-ar fi venit vreo idee în acest sens, crezi că aş fi lăsat să-mi scape vreo vorbă despre asta în faţa ta? În plus, intenţionez să merg cu voi în această mică excursie. Sper, cel puţin.

— Intenţionezi, hm? Vyland îşi recăpătase din nou echilibrul, viclenia şi agerimea caracteristică. Ai devenit dintr-o dată suspect de plin de solicitudine, ce zici, Talbot?

— Degeaba, n-ai să mă prinzi, am oftat eu. Dacă aş fi zis că *nu* vreau să merg, ţi s-ar fi părut de zece ori mai al dracului de suspect. Judecă şi tu ca un om matur, Vyland! Situaţia nu mai este aceeaşi ca acum câteva ceasuri. Îţi aminteşti discursul generalului, care mi-a dat asigurări că voi rămâne teafăr? Vorbea absolut serios, era convins de fiecare cuvânt pe care-l spunea. Încearcă să mă faci să dispar şi o să te facă şi el pe tine să dispari. Şi prea eşti tu om de afaceri ca să faci o afacere atât de proastă. Royale, aici de faţă, are să fie lipsit de plăcerea de a mă ucide.

— Uciderea cuiva nu-mi face nicio plăcere, interveni Royale liniştit. Era o simplă enunţare a unei stări de fapt, care, prin absurditatea ei, mă făcu să-mi pierd câteva clipe cumpătul, holbându-mă la el.

— Am auzit într-adevăr ceea ce mi s-a părut că aud? am întrebat eu rar.

— Ai auzit vreodată de vreun săpător de canale care să sape canale de plăcere, Talbot?

— Cred că înţeleg ce vrei să spui. Am rămas cu privirile îndelung pironite asupra lui. Tipul era chiar mai inuman decât îmi putusem imagina eu. În orice caz, Vyland, acum că am să trăiesc, am o viziune diferită asupra lucrurilor. Cu cât treaba asta se termină mai curând, cu atât mai repede am să scap de tine şi de scumpii şi agreabilii tăi tovarăşi. Şi, în această situaţie, cred că aş putea să-l strâng cu uşa pe general să-mi dea câteva mii de dolari. Îmi vine greu să cred că i-ar conveni să se afle că a sprijinit şi a acoperit activităţi criminale de mare anvergură.

— Vrei... vrei să spui că ai să-l şantajezi pe omul care ţi-a salvat viaţa? Se părea, deci, că mai existau totuşi lucruri în stare să-l uimească pe Vyland. Drace, eşti la fel de rău ca oricare dintre noi! Mai rău!

— Eu n-am zis niciodată că n-aş fi, i-am răspuns indiferent. Trăim timpuri grele, Vyland. Şi omul trebuie să trăiască. Iar eu sunt un om grăbit. De asta propun să merg şi eu. A, recunosc că şi un copil poate să schimbe direcţia şi să facă să coboare sau să urce batiscaful, odată ce a citit instrucţiunile, dar salvarea submarină nu este o treabă de amatori. Crede-mă, Vyland, mă pricep şi-ţi spun că nu este. Voi sunteţi amatori. Eu sunt expert. Este singurul lucru la care mă pricep într-adevăr bine. Deci, vin şi eu, nu?

Vyland mă cântări lung din priviri şi, apoi, spuse cu blândeţe în glas:

— Pur şi simplu, nici n-aş fi conceput să mă duc fără tine, Talbot.

Se întoarse, deschise uşa şi îmi făcu semn s-o iau înainte. El şi Royale ieşiră după mine şi, în timp ce mergeam de-a lungul pasajului, l-am putut auzi pe Cibatti trântind la loc zăvorul greu şi întorcând cheia în broască. Ceea ce făcea ca uşile să fie la fel de

sigure ca şi la Banca Angliei. Cu o singură excepţie: la Banca Angliei uşile subsolurilor nu se deschid dacă baţi după un anumit cod. Aici însă se deschideau şi eu memorasem codul. Şi chiar dacă l-aş fi uitat, mi l-aş fi reamintit, pentru că Vyland îl folosea chiar în acel moment la o uşă situată în coridor la circa cincisprezece metri de unde ieşisem.

Uşa fu deschisă de omologul lui Cibatti. Compartimentul de dincolo de uşă nu era tot atât de sărăcăcios mobilat ca cel pe care tocmai îl părăsisem, dar nici mare deosebire nu era. Pereţii nu erau tapetaţi, podeaua nu era acoperită de niciun covor, şi nu se afla nici măcar o masă. În schimb avea, de-a lungul unui perete, o bancă tapiţată pe care stăteau generalul şi Mary. Kennedy stătea, foarte drept, pe un scaun de lemn, într-un colţ, şi Larry, cu pistolul lui mare în mână, cu ochii jucându-i în orbite, febrili ca totdeauna, se fâţâia dintr-o parte în alta, jucându-şi marele rol de câine de pază. Le-am aruncat o privire încruntată, tuturor, fără părtinire.

Generalul avea aerul său obişnuit, drept şi imperturbabil, controlându-şi impecabil toate gândurile şi emoţiile, dar sub ochi avea nişte semilune negre, pe care nu le avusese cu două zile în urmă. Sub ochii fiicei sale se aflau de asemenea nişte cearcăne albastre, era palidă şi, deşi îşi controla suficient de bine expresia, nu avea voinţa de fier a tatălui ei. Toată lumea putea vedea uşoara încovoiere a umerilor ei fragili. În ceea ce mă priveşte, nu m-am dat niciodată în vânt după femeile cu caracter de fier. Nimic nu mi-ar fi făcut mai mare plăcere în clipa aceea, decât să-mi încolăcesc braţul tocmai în jurul acelor umeri, dar şi timpul şi locul erau nepotrivite, iar reacţia, în orice caz de neprevăzut. Kennedy era

obişnuitul Kennedy, cu faţa dură şi frumoasă ca o mască netedă, brună şi nu era preocupat de nimic. Am remarcat că uniforma maro îi era mai bine ajustată decât oricând. Nu pentru că făcuse o vizită la croitor. Cineva îi luase pistolul şi acum nu mai exista nicio umflătură care să strice perfecţiunea netedă a uniformei.

Când uşa se închise în urma noastră, cu o sclipire de mânie în ochi, Mary Ruthven se ridică în picioare. Poate că avea un caracter mai tare decât bănuisem eu. Făcu un gest spre Larry, fără să se uite la el.

— Era într-adevăr nevoie de toate astea, domnule Vyland? întrebă ea cu răceală în glas. Trebuie să presupun că am ajuns în situaţia de a fi trataţi ca nişte criminali – ca nişte criminali sub pază?

— Nu e cazul să acordaţi vreo atenţie amabilului nostru prieten, am intervenit eu liniştitor. Pistolul din mâna lui nu înseamnă nimic. Bate şi el câmpii. Toţi toxicomanii sunt la fel de fricoşi şi de nervoşi... Dacă se uită la pistol mai capătă şi el curaj. Trebuia să-şi primească mai demult porţia de stupefiante, dar, după ce şi-o ia, o să se simtă înalt de trei metri.

Larry făcu doi paşi repezi înainte şi îmi propti pistolul în stomac. Şi o făcea fără pic de delicateţe. Ochii îi erau împăienjeniţi, pe pometii obrajilor palizi, ca de mort, îi apăruseră două pete roşii ca focul, iar inspiraţia, printre dinţii rânjiţi şi încleştaţi, îi era un fel de şuierătură.

— Ţi-am mai spus, Talbot, şuieră el, ţi-am mai spus să nu te mai legi de mine. Asta este ultima dată...

Mi-am aruncat privirea peste umărul lui, apoi i-am zâmbit.

— Uită-te în spate, scumpule, i-am spus cu blândeţe. În timp ce vorbeam, mi-am îndreptat din

nou privirea peste umărul lui şi am dat uşor din cap.

Era prea drogat şi dezechilibrat ca să nu cadă în cursă. Eram atât de sigur că are să se prindă încât mâna mi se apropiase deja de pistol, chiar în momentul în care începu să se răsucească şi, în clipa când îşi întoarse complet capul în partea cealaltă, îl şi apucasem de mână, forţându-i ţeava pistolului în jos, într-o parte, unde nu putea să vatăme pe nimeni dacă se declanşa; adică să vatăme direct, pentru că nu puteam să ştiu în ce direcţie şi cu ce putere are să ricoşeze glontele din peretele şi podeaua de oţel.

Larry se răsuci înapoi, cu o mască urâtă şi contorsionată de furie şi ură pe faţă, înjurând încet, murdar şi neîntrerupt. Îşi lăsă în jos mâna liberă încercând să-mi smulgă pistolul, dar cel mai greu efort pe care-l făcuse Larry în decursul vieţii lui fusese să apese pe pistonul unei seringi hipodermice. Acum nu făcea decât să-şi piardă timpul. I-am smuls pistolul, m-am dat înapoi şi, când a încercat să vină după mine, l-am izbit puternic cu podul palmei. Am desfăcut automatul, am scos încărcătorul şi l-am aruncat într-un colţ, în timp ce pistolul se ducea în celălalt. Larry se oprise tocmai în peretele din faţă, unde îl proiectase izbitura mea. Un firişor de sânge începuse să-i curgă din nas, iar obrajii îi erau acoperiţi cu lacrimi de neputinţă şi durere. Numai privindu-l mi se făcu scârbă şi mă trecu un fior.

— Gata, Royale, am spus fără să întorc capul. Poţi să-ţi pui pistolul la loc. Spectacolul s-a terminat.

Dar spectacolul nu se terminase. Un glas dur spuse:

— Du-te şi ridică pistolul, Talbot. Şi încărcătorul. Bagă încărcătorul în pistol şi dă-i-l înapoi lui Larry.

M-am răsucit încet. Vyland avea un pistol în mână

şi n-am încercat o foarte mare plăcere când am văzut cât de albă îi era încheietura degetului de pe trăgaci. Arăta la fel de lustruit şi spilcuit ca de obicei, dar rigiditatea mâinii în care ţinea pistolul şi ritmul uşor accelerat al respiraţiei îl trădau. Era de neînţeles. Oameni ca Vyland nu-şi permit niciodată să se lase cuprinşi de emoţie şi, cu atât mai puţin, să se preocupe de ce se întâmplă cu o cârpă ca Larry.

— N-ai face mai bine să te urci pe punte şi să te arunci în ocean? l-am întrebat eu.

— Număr până la cinci.

— Şi după aceea?

— După aceea, trag.

— N-o să ai curajul, i-am spus dispreţuitor. Nu eşti tu tipul care să tragă cu pistolul, Vyland. De aceea l-ai angajat pe uşierul ăsta mare şi rău de-aici. În plus, cine o să repare batiscaful?

— Încep să număr, Talbot. Pe cât puteam eu să înţeleg, Vyland se ţicnise. Unu... doi...

— Bine, bine, l-am întrerupt eu, deci ştii să şi numeri. Eşti un tip nemaipomenit. Pariez că ştii să numeri şi până la zece. Dar pariez că nu eşti în stare să numeri toate milioanele acelea pe care ai să le pierzi numai pentru că eu nu am poftă să ridic de jos un pistol.

— Pot găsi pe alţii să repare batiscaful.

— Nu de partea asta a Atlanticului. Aici n-ai să găseşti. Şi nici n-ai chiar atât de mult timp de pierdut, nu-i aşa, Vyland? Cine poate paria că un întreg avion de F.B.I.-işti nu este deja în drum spre Marble Springs ca să facă cercetări în legătură cu ciudata telegramă trimisă de Jablonsky? Cine poate paria că n-au şi ajuns? Cine poate paria că nu bat, chiar în clipa asta, la uşa vilei domnului general, zicând: „Unde este

domnul general?” Şi că majordomul nu le răspunde: „Domnul general tocmai a plecat la platformă, domnilor”, şi apoi, F.B.I.-iştii zic: „Trebuie să-l întâlnim imediat pe domnul general. Avem chestiuni importante de discutat cu dânsul.” Şi apoi, să vină aici, Vyland, imediat după ce trece furtuna.

— Mă tem că are dreptate, domnule Vyland. Neaşteptatul ajutor venea de la Royale. Nu prea avem mult timp.

Câteva clipe, Vyland nu spuse nimic. Apoi lăsă pistolul în jos, se întoarse şi ieşi din încăpere.

Royale, ca totdeauna, nu dădea niciun semn de încordare, sau de oarecare emoţie. Zâmbi şi spuse:

— Domnul Vyland s-a dus să mănânce în partea cealaltă, masa este gata pentru toţi – şi se dădu la o parte, făcându-ne loc să ieşim.

Fusese un episod straniu, aberant. N-avea niciun sens, nu puteam întrezări niciun fel de explicaţie. L-am întors pe toate feţele, am căutat să găsesc măcar o umbră de explicaţie, în timp ce Larry îşi aduna pistolul şi încărcătorul cu gloanţe, dar n-a ieşit nimic, n-am putut găsi nicio explicaţie care să se potrivească cu faptele. În plus mi-am dat brusc seama că îmi era într-adevăr foarte foame. M-am dat la o parte ca să-i las pe toţi ceilalţi, afară de Royale, să mi-o ia înainte, nu atât din curtoazie, cât ca să fiu sigur că Larry nu mă împuşcă pe la spate, apoi m-am grăbit să-i ajung, fără să bată la ochi, pe Mary şi Kennedy.

Pentru a ajunge în partea cealaltă a platformei petroliere, a trebuit să traversăm treizeci de metri de-a latul punţii pe care vorbisem, în primele ceasuri ale dimineţii, cu Joe Curran, şeful echipei de muncitori necalificaţi. În viaţa mea, sunt sigur, n-am mai

străbătut treizeci de metri atât de lungi, de umezi şi de bătuţi de vânt.

Întinseseră două cabluri de susţinere dintr-o parte în alta a punţii. Acum nu ne-ar fi stricat nici douăzeci din ăştia. Puterea vântului era fantastică. Părea că-şi dublase forţa de la sosirea noastră pe platformă, cu patru ore înainte, şi eram sigur că era imposibil ca vreo şalupă sau elicopter să se poată apropia de platformă până după trecerea furtunii. Eram complet izolaţi de lumea exterioară.

La 2.30 după-amiază se întunecase ca la apusul soarelui şi de după zidul mare, negru al norului de furtună care ne înconjura aproape în întregime, vântul se năpustea asupra instalaţiei X 13 ca şi cum se pusese să o smulgă de pe cei treisprezece piloni, să o răstoarne şi să o înece în adâncurile mării. Mugea şi urla peste puntea platformei petroliere cu o furie dementă şi, chiar la distanţa de şaizeci de metri, auzeam clar, deasupra, bubuitul profund al furtunii, cacofonie impusă, muzica satanică de urlete ascuţite ale vântului vijelios care şuiera şi ţiuia strident în „falsetto” printre sutele de traverse de oţel ce formau structura înaltă a turlei de foraj. Trebuia să mergem aplecaţi într-un unghi aproape de 45º pentru a ne păstra echilibrul împotriva vântului şi, în acelaşi timp, să ne agăţăm cu înverşunare de cablurile de susţinere. Dacă alunecai şi începeai să te rostogoleşti de-a lungul acelei punţi, nu te-ai mai fi oprit până când nu te-ar fi aruncat vântul în mare, aşa era de puternic. Îţi tăia răsuflarea şi, sub şfichiul ascuţit al uraganului, ploaia biciuia şi muşca pielea descoperită ca o vijelie nesfârşită de alice minuscule de plumb.

Mary mergea în frunte şi imediat după ea venea Kennedy, cu o mână lunecând de-a lungul cablului şi

cu braţul liber strâns încolăcit în jurul fetei din faţa lui. În alte împrejurări poate că m-aş fi gândit la căile tainice ale norocului şi la faptul că unii se bucură de el din plin, dar, în acel moment, aveam pe cap alte lucruri mult mai urgente. M-am apropiat foarte mult de el, călcându-l aproape pe călcâi, mi-am apropiat gura de urechea lui şi am strigat printre zgomotele furtunii:

— Ţi-a parvenit vreo veste până acum?

Era isteţ şoferul ăsta, dat dracului. Nici nu se întrerupse din mers, nici nu se întoarse, ci doar negă uşor din cap.

— Am dat de dracu'! am zis eu. Şi m-am gândit că aşa şi era. Situaţia era periculoasă. Ai telefonat?

Din nou clătinarea din cap. De data asta, clătină nerăbdător, cel puţin aşa mi se păru şi, gândindu-mă, mi-am dat seama că nu-l puteam condamna. Nu prea avusese posibilitatea să audă sau să descopere ceva, cu Larry tot ţopăindu-i în jur şi vânturându-şi întruna pistolul, probabil chiar de la sosirea lui pe platformă.

— Trebuie să-ţi vorbesc, Kennedy, am strigat.

Mă auzi şi de data asta. Semnul din cap fu aproape imperceptibil, dar l-am prins.

Am ajuns în partea cealaltă, am trecut printr-o uşă grea prinsă în scoabe, şi dintr-o dată ne-am trezit în altă lume. Nu liniştea bruscă, căldura, absenţa vântului şi a ploii erau cele care provocaseră transformarea, deşi contribuiau şi ele în mare parte. În comparaţie cu cealaltă parte a platformei de foraj, de unde tocmai venisem, asta semăna cu un hotel somptuos.

În locul pereţilor cenuşii de oţel, aici exista un fel de tapet din masă plastică, vopsit în plăcute culori pastel. Podeaua era îmbrăcată cu un cauciuc gros,

pentru amortizarea zgomotului şi o fâşie de covor acoperea lungimea culoarului de acces ce se întindea în faţa noastră. În locul luminii tari, neacoperite, venind de la becuri suspendate undeva deasupra capului, aici totul era scăldat în emanaţia caldă, difuză a luminii unor lampadare acoperite. De-a lungul pasajului erau uşi şi de o parte şi de alta, iar una-două, care erau deschise, lăsau să se vadă nişte camere mobilate la fel de confortabil ca şi cabinele ofiţerilor superiori de pe un vas de război. Forajul petrolier poate înseamnă o viaţă grea, dar aceşti tipi se vede că erau convinşi de dreptul lor de a trăi confortabil în orele libere. Să găseşti acest confort – aproape luxos – în această structură metalică marţiană, înălţată în mare, la kilometri de ţărm, era ceva oarecum straniu şi total distonant.

Dar ceea ce mi-a plăcut mie mai mult decât confortul, a fost faptul că, la intervale regulate, de-a lungul coridorului, erau difuzoare îngropate. Din acestea se auzea muzică, muzică în surdină, dar poate suficient de puternică pentru scopurile mele. După ce ultimul dintre noi intrase pe uşă, Kennedy se întoarse şi se uită la Royale.

— Unde mergem, sir? Şoferul perfect, până la capăt. Orice om care putea să-i spună lui Royale *sir,* merita o medalie.

— Salonul generalului. Ia-o înainte.

— Eu mănânc de obicei la cantina petroliştilor, sir, spuse ţeapăn Kennedy.

— Astăzi nu. Grăbeşte-te.

Kennedy îi îndeplini întocmai ordinul. Curând îi lăsase aproape pe toţi cu trei metri în urmă. Pe toţi, în afară de mine. Şi ştiam că aveam foarte puţin timp. Cu glas încet şi cu capul plecat am vorbit fără să mă

uit la el.

— Putem da un telefon pe uscat?

— Nu. Nu fără permisiune. Unul dintre oamenii lui Vyland stă lângă aparatul centralei radio. Verifică totul, în ambele sensuri.

— L-ai găsit pe şerif?

— Un adjunct. A primit mesajul.

— Cum au să ne anunţe dacă au reuşit?

— Un mesaj. Către general. Spunând că tu – sau un bărbat care-ţi seamănă – a fost arestat la Jacksonville, mergând spre nord.

Îmi venea să înjur în gura mare, dar m-am mulţumit să înjur în gând. Probabil că fusese cel mai bun plan pe care l-au putut concepe într-un timp atât de scurt, dar era slab, cu mari şanse de nereuşită. Se putea, într-adevăr, ca operatorul obişnuit al centralei să-i transmită mesajul generalului şi s-ar fi putut întâmpla să mă aflu ca în acel moment pe aproape. Dar omul de încredere al lui Vyland care-l supraveghea pe operator ar şti că mesajul este fals şi nu s-ar obosi să-l transmită mai departe. Decât, poate, câteva ore mai târziu, ca pe o glumă. Şi nu exista nicio certitudine că, chiar şi în acest caz, ştirea o să ajungă la urechile mele. Totul, absolut totul, putea să eşueze şi nişte oameni inocenţi puteau să-şi piardă viaţa din cauză că eu nu puteam să primesc ştirea de care aveam nevoie. Turbam de furie. Sentimentul de neputinţă şi amărăciune care mă cuprinsese erau tot atât de adânc pe cât era de disperat de urgentă nevoia mea de a primi această veste.

Muzica se opri brusc, dar tocmai cotisem după un colţ care ne izolă pentru o clipă şi atunci îmi veni o idee foarte riscantă.

— Operatorul radio se află permanent lângă aparat?

Kennedy ezită.

— Nu ştiu. Cred că există o sonerie.

Ştiam la ce se referă. Acolo unde, pentru diverse motive, un post de radio nu poate avea operator continuu, există un mecanism care, când apare un apel pe frecvenţa de ascultare a postului, declanşează o sonerie.

— Poţi să manipulezi un transmiţător pe unde scurte? am murmurat eu.

Dădu din cap afirmativ.

— Trebuie să mă ajuţi. Este esenţial ca...

— Talbot!

Era glasul lui Royale. Mă auzise, eram sigur că mă auzise. Gata! Dacă are cea mai mică bănuială, atunci, cu siguranţă, eu şi Kennedy schimbasem ultimele noastre cuvinte, iar misiunea mea se încheiase. Dar am reuşit să evit impulsurile vinovate sau întreruperea bruscă a mersului şi mi-am încetinit treptat înaintarea, uitându-mă în jur netulburat şi întrebător. Royale era la vreo doi metri şi jumătate în urmă şi pe faţa lui nu era niciun semn de suspiciune sau ostilitate. Dar, dacă te gândeai, pe faţa lui Royale nu apăreau niciodată astfel de semne. El renunţase cu mulţi ani în urmă la expresiile faciale.

— Aşteptaţi aici, spuse el poruncitor. Trecu înaintea noastră, deschise o uşă, îşi băgă capul înăuntru, cercetă bine cu privirea şi apoi ne făcu semn să venim. Perfect, înăuntru.

Am intrat. Era o încăpere mare, lungă de peste şase metri şi luxos mobilată. Mochetă roşie din perete în perete, draperii roşii, încadrând ferestre pătrate înceţoşate de ploaie, fotolii îmbrăcate în creton verde

şi roşu, un bar într-un colţ cu taburete îmbrăcate în piele, aliniate în faţă, o masă de sufragerie de opt persoane în apropierea uşii şi, în colţul opus barului, o nişă cu perdea. Sufrageria apartamentului – uşi interioare se deschideau în pereţii din stânga şi dreapta – unde generalul lua masa când venea pe platforma de foraj.

Vyland era acolo, ne aştepta. Părea să-şi fi recăpătat stăpânirea de sine şi a trebuit să recunosc că mutra civilizată, netedă, cu mustaţa perfect tăiată şi distinsul păr argintiu de la tâmple erau în ton perfect cu acea încăpere.

— Închide uşa, îi spuse lui Larry, apoi se întoarse la mine şi îmi făcu semn spre nişa cu perdea. Tu mănânci acolo, Talbot.

— Sigur, am zis eu. Zilierul. Eu mănânc în bucătărie.

— Mănânci acolo pentru acelaşi motiv pentru care n-ai întâlnit pe nimeni în calea ta de-a lungul coridoarelor, când ai venit încoace. Crezi că avem poftă să vedem echipa de petrolişti strigând peste tot că tocmai l-au văzut pe Talbot, asasinul urmărit? Nu uita că oamenii au aparate de radio şi elicopterul le aduce ziarul în fiecare zi... Cred că acum poate să vină şi valetul, nu credeţi, domnule general?

M-am dus repede şi m-am aşezat pe scaunul meu, la masa minusculă din spatele perdelei. Eram tulburat. Ar fi trebuit să mă simt uşurat în urma constatării că Royale nu făcuse altceva decât să verifice dacă drumul este liber, înainte ca noi să fi pornit spre apartamentul generalului, însă eram îngrijorat datorită propriei mele scăpări. Atenţia îmi fusese atât de prinsă cu probleme imediate, încât uitasem că jucam rolul unui asasin. Un asasin

autentic, care se ştie urmărit, ar fi căutat să-şi ascundă faţa, ar fi mers tot timpul în mijlocul grupului şi ar fi privit temător după fiecare colţ la care ar fi ajuns. Eu nu făcusem niciunul din aceste lucruri. Cât timp avea să treacă până când să-i vină în minte lui Royale să se întrebe de ce nu le făcusem?

Uşa de afară s-a deschis şi cineva, un valet am presupus, a intrat înăuntru. Din nou generalul era gazda, personajul conducător, iar Vyland era salariat şi oaspete. Capacitatea generalului de a schimba rolurile, nedezminţita lui stăpânire de sine în toate împrejurările mă impresiona de fiecare dată mai mult. Începeam să sper că poate n-ar fi rău să-l las pe general să înţeleagă ceva din ceea ce se petrecea, să-i cer ajutorul într-o anumită problemă. Acum eram sigur că el poate duce la bun sfârşit orice înşelătorie, orice duplicitate, dacă situaţia o cerea. Dar la fel de bine s-ar fi putut ca speranţele mele de a intra în legătură cu el să fie complet neîntemeiate.

Generalul dădu comanda pentru masă, uşa se închise în urma valetului care ieşise şi, timp de vreun minut, se aşternu o tăcere totală. Apoi, cineva se ridică în picioare, traversă camera şi am auzit sunete de sticle şi pahare care se ciocneau. Fleacuri ca asasinatul, constrângerea prin folosirea forţei şi recuperarea subacvatică a milioane de dolari nu puteau să stea în calea respectării obiceiurilor vechii ospitalităţi sudice. Aş fi fost în stare să pariez pe oricât că însuşi generalul era cel care făcea pe barmanul şi am avut dreptate. Aş mai fi putut paria că are să-l facă uitat pe Talbot asasinul, dar am greşit. Perdeaua de la nişă fu dată la o parte şi generalul îmi puse în faţă un pahar – rămase câteva secunde aplecat peste măsuţă iar privirea pe care mi-

o aruncă nu a fost cea pe care o arunci unui asasin cunoscut, care ţi-a răpit, cândva, fiica şi a ameninţat-o cu moartea. A fost o privire lungă, atentă, cercetătoare, speculativă. Şi, incredibil dar fără putinţă de îndoială, în colţul gurii îi înflori un zâmbet şi îmi făcu cu ochiul. În clipa următoare ieşise, perdeaua revenind la locul ei, izolându-mă din nou de restul companiei.

Nu fusese o închipuire, eram sigur că nu-mi închipuisem. Generalul îşi dăduse seama ce-i cu mine. Cât de mult, nu puteam ghici. Tot aşa cum nu puteam ghici cauzele care îl duseseră la descoperirea a ceea ce ştia sau bănuia. De un lucru eram sigur: ceea ce ştia nu aflase de la fiica lui. Pe aceasta o convinsesem de necesitatea păstrării stricte a secretului.

Am auzit murmurul conversaţiei din încăpere şi am constatat că generalul era cel care luase cuvântul.

— Este nemaipomenit de insultător şi absolut ridicol, spunea el cu un glas pe care nu-l mai auzisem până atunci. Un glas sec, de gheaţă, pe care mi-l puteam închipui folosit în scopul de a produce maximum de efect la potolirea unui consiliu directorial turbulent. Nu-l condamn pe Talbot, deşi este un asasin. Vânturatul pistoalelor şi această supraveghere ca la puşcărie trebuie să înceteze. Insist asupra acestui lucru, Vyland. Pentru numele lui Dumnezeu, omule, este o treabă absolut inutilă. Şi, în plus, nu credeam ca un om ca dumneata să se preteze la astfel de efecte ieftine de melodramă. Generalul se aprindea tot mai mult în pledoaria lui împotriva obiceiului ce şi-l luaseră de a ne mâna din urmă sub ameninţarea pistolului, cerând, cel puţin, să se pună capăt supravegherii neîntrerupte. Uită-te la vreme, omule, nimeni nu se poate mişca de aici în

următoarele douăsprezece ore. Nu ne aflăm într-o situaţie care să ne permită să-ţi facem probleme. În plus, dumneata ştii că eu aş fi ultimul om din lume care să dorească să ţi le facă. Pot să garantez personal pentru fiica mea şi Kennedy.

Generalul era isteţ, deştept foc, mai deştept decât Vyland sau Royale. Îi venise însă cam târziu ideea să se opună împotriva supravegherii. Am ghicit că ceea ce urmărea era libertatea de mişcare – poate pentru el însuşi, dar, şi mai probabil, pentru şofer. Ba, mai mult, era şi pe cale de a o obţine. Vyland se declară de acord, cu rezerva ca, atunci când el şi Royale intră în batiscaf, generalul, şoferul şi Mary să rămână în camera de deasupra pilonului împreună cu restul oamenilor lui Vyland. Încă nu ştiam exact câţi oameni avea, de fapt, Vyland pe platformă, dar probabil că, în afară de Larry, Cibatti şi prietenul acestuia, mai erau cel puţin alţi trei şi trebuie să fi fost tot indivizi de teapa lui Cibatti.

Conversaţia se întrerupse brusc în momentul în care se auzi din nou o bătaie în uşă. Un valet – sau mai mulţi – aranjară masa şi voiră să servească, dar generalul le spuse să plece. După ce se închise uşa, zise:

— Mary, vrei să-i duci ceva de mâncare lui Talbot?

Se auzi un zgomot uşor făcut de picioare de scaun mişcat pe covor, apoi vocea lui Kennedy spunând:

— Dacă îmi permiteţi mie, sir?

— Mulţumesc, Kennedy. Un minut, să pună fiica mea în farfurie. Curând după asta, perdeaua fu dată deoparte şi Kennedy îmi aşeză cu grijă o farfurie în faţă. Lângă farfurie puse un carnet mic, albastru, îmbrăcat în piele, se îndreptă, mă privi cu o faţă lipsită de expresie şi plecă.

Ieşise înainte ca să-mi fi putut da seama de semnificaţia a ceea ce făcuse. El ştia foarte bine că, oricare ar fi fost concesiile în privinţa libertăţii în mişcare câştigată de general, ele nu mi se aplicau şi mie, că eu am să fiu ţinut sub ochi şi pistol, şaizeci de secunde în fiecare minut, şaizeci de minute în fiecare oră şi că ultima noastră şansă de a vorbi se dusese. Dar nu şi ultima noastră şansă de a comunica – de îndată ce carneţelul acela se găsise la îndemână.

Nu era tocmai un carnet, era ceva între un jurnal şi carnet de socoteli, cu un creion minuscul înfipt în coperta de piele, pe care garajele şi magazinele de automobile le împart cu sutele de mii, de obicei în timpul Crăciunului, celor mai înstăriţi dintre clienţii lor. Aproape toţi şoferii poartă unul la ei, pentru a-şi nota în spaţiile respective costul benzinei, al uleiului, serviciilor, reparaţiilor, kilometrajul şi consumul de combustibil. Niciunul dintre aceste lucruri nu mă privea pe mine acum; tot ceea ce mă interesă erau spaţiile goale din paginile jurnalului şi micul creion albastru.

Cu un ochi la carnet, cu celălalt la perdea şi cu amândouă urechile aţintite la vocile şi sunetele de dincolo de perdea, am scris neîntrerupt aproape cinci minute, mâncând orbeşte cu furculiţa în mâna stângă, în timp ce cu dreapta încercam să aştern, în cel mai scurt timp şi pe un spaţiu cât se poate de restrâns, tot ceea ce voiam să-i spun lui Kennedy. Când am terminat, am fost destul de satisfăcut: multe lucruri rămăseseră încă pe seama întâmplării, dar făcusem tot ce putusem. Cât despre întâmplare – acceptarea ei era însăşi esenţa acestui joc.

La circa zece minute după ce terminasem de scris, Kennedy îmi aduse o ceaşcă de cafea. Carnetul nu se

vedea, dar el nu ezită: băgă mâna direct sub şervetul mototolit din faţa mea, acoperi în întregime în palmă micul carneţel şi, apoi, îl strecură iute în buzunarul dinăuntrul tunicii. Începeam realmente să am o mare încredere în Simon Kennedy.

Cinci minute mai târziu, Vyland şi Royale mă mânară înapoi în partea cealaltă a platformei. Lupta cu rafalele uraganului care mătura de-a curmezişul puntea deschisă nu fu mai uşoară decât prima dată şi, în jumătatea de oră care se scursese, întunericul se îngroşase, devenind aproape la fel de negru ca noaptea.

La ora 3,20, am coborât din nou în batiscaf şi am închis ermetic capacul de la intrare, în urma mea.

Capitolul X

Am părăsit batiscaful la ora 6.30. Îmi părea bine că-l părăsesc. Dacă nu ai o activitate care să-ţi ocupe timpul – căci în afară de o treabă care a durat exact un minut, toată după-amiaza aceea nu am făcut o mişcare – interiorul unui batiscaf are extrem de puţin de oferit ca distracţie şi relaxare. L-am lăsat pe Cibatti să înşurubeze la loc capacul trapei din podeaua pilonului şi am urcat singur cele o sută optzeci de trepte până la compartimentul de sus. Royale era acolo, singur.

— Ai terminat, Talbot? întrebă el.

— Tot ce am putut să fac acolo jos. Am nevoie de hârtie, un creion, cartea de instrucţiuni şi, dacă nu mă înşel – şi cred că nu mă înşel – pot pune în mişcare motoarele în mai puţin de cinci minute după ce cobor din nou. Unde-i Vyland?

— L-a chemat generalul acum cinci minute. Bătrânul şi bunul general, exact la ţanc! Au plecat undeva, nu ştiu unde.

— Bine, nu-i nimic. N-am nevoie decât de cel mult o jumătate de oră. Poţi să-i spui că vom fi gata de pornire imediat după ora şapte. Acum vreau nişte hârtie, pace şi linişte ca să pot face calculele. Unde putem să mergem?

— Aici nu se poate? întrebă blând Royale. Îl trimit pe Cibatti să aducă nişte hârtie.

— Dacă-ţi închipui că am să pot să lucrez sub

supravegherea continuă a ochilor reci, de peşte, ai lui Cibatti, te înşeli. M-am gândit un moment. Când ne-am întors încoace am trecut pe lângă un birou în toată regula, la câţiva metri mai sus, pe coridor. Era deschis. O planşetă adecvată, hârtie şi riglele de care am nevoie.

— Asta nu-i o problemă. Ce-i rău în asta? Royale ridică din umeri şi se dădu la o parte, făcându-mi loc să trec. În timp ce ieşeam, prin gura de comunicare cu interiorul pilonului apăru Cibatti şi, înainte ca să fi făcut trei metri în coridor, am auzit pocnitura solidă a zăvorului şi cheia răsucindu-se în broască în urma noastră. Cibatti îşi lua foarte în serios îndatoririle de paznic al castelului.

La mijlocul coridorului, o uşă deschisă dădea într-o cameră mică, mobilată destul de confortabil. M-am uitat peste umăr la Royale, l-am văzut dând din cap şi am intrat. Încăperea trebuie să fi fost folosită înainte de un arhitect, pentru că în ea se găseau două planşete de desen cu lămpi prinse deasupra. Le-am neglijat pe acestea în favoarea unui birou mare, acoperit cu piele, în spatele căruia se găsea un fotoliu confortabil.

Royale cercetă camera cu privirea, aşa cum unul ca el are să cerceteze întotdeauna o cameră. Era imposibil să ţi-l închipui pe Royale aşezându-se undeva, cu spatele la o uşă, în dreptul unei ferestre, sau cu lumina căzându-i în ochi. Şi tot astfel s-ar fi comportat şi într-o grădiniţă de copii. În acest caz, totuşi, păru să examineze camera mai mult din punctul de vedere al calităţilor sale de carceră şi ceea ce văzu trebuie să-l fi satisfăcut. În afară de uşa prin care tocmai intrasem, nu mai exista decât o singură altă ieşire din cameră – fereastra cu geam turnat,

care dădea spre mare. Îşi trase un scaun exact sub lumina din centrul tavanului, aprinse o ţigară şi rămase acolo liniştit, cu părul blond închis pieptănat lins reflectând lumina becului şi cu faţa lui inexpresivă în umbră. Era la mai puţin de doi metri de mine şi n-avea nimic în mână. Dar putea să scoată pistolul lui mic şi negru şi să-mi dea două găuri înainte ca eu să fi putut străbate jumătatea distanţei ce mă despărţea de scaunul lui. În plus, în momentul acela, în cărţi nu cădea violenţă. Cel puţin, nu pentru mine.

Am pierdut zece minute mâzgălind nişte cifre pe o bucată de hârtie, agitându-mă cu o riglă de calcul, consultând schema de conexiuni electrice şi neajungând la niciun rezultat. N-am ascuns faptul că nu reuşeam să ajung la niciun fel de rezultat. Am oftat enervat, m-am scărpinat în cap cu capătul creionului, am strâns din buze şi am început să mă uit cu iritare crescândă la pereţi, la uşă, la fereastră. Dar, mai ales, mă uitam plin de uitare la Royale. Până la urmă, înţelese – ar fi trebuit să fie extrem de presat de timp ca să nu înţeleagă.

— Te deranjează prezenţa mea, Talbot?

— Ce? A, nu, nu tocmai... se pare numai că *nu* merge...

— Nu merge aşa de uşor cum credeai tu că o să meargă, hm?

M-am uitat la el în tăcere, dar iritat. Dacă n-ar fi sugerat el, ar fi trebuit s-o fac eu, dar mă scuti de această oboseală.

— Poate sunt şi eu la fel de nerăbdător ca şi tine să văd odată treaba asta terminată. Observ că eşti unul dintre tipii cărora nu le place să le distragi atenţia. Şi se pare că eu te conturb. Se ridică repede în picioare, aruncă o privire pe hârtia din faţa mea, îşi luă scaunul

şi o porni spre uşă. Am să aştept afară.

N-am spus nimic, am dat numai vag din cap. Scoase cheia din partea interioară a uşii, ieşi în coridor, închise uşa şi o încuie. M-am ridicat, m-am dus în vârful picioarelor până la uşă şi am aşteptat.

Nu a trebuit să aştept mult. Peste un minut, am auzit zgomotul unor paşi vioi de-a lungul coridorului, glasul cuiva spunând „iartă-mă, prietene” cu un pronunţat şi de neconfundat accent american şi, apoi, aproape în aceeaşi clipă, pocnetul surd al unei lovituri puternice, care m-a făcut să tresar închipuindu-mi durerea. După un moment, cheia s-a răsucit în broască, uşa s-a deschis şi l-am ajutat şi eu să târască trupul greu în cameră.

Trupul era Royale leşinat, rece ca o plătică. L-am tras înăuntru, în timp ce silueta în haine impermeabile care l-a băgat în cameră a mutat cheia şi a răsucit-o în broască. Imediat după aceea, începu să-şi arunce pălăria marinărească, trenciul şi cizmele de cauciuc, iar, de sub acestea, uniforma maro ieşi la iveală la fel de impecabilă ca totdeauna.

— Nu-i rău deloc, am murmurat. Atât lovitura cât şi accentul american. Şi pe mine m-ai fi dus.

— În orice caz, l-am dus pe Royale. Kennedy se aplecă şi se uită la umflătura care începea să se învineţească deasupra tâmplei lui Royale. Poate l-am lovit prea tare. Era tot atât de îngrijorat cum aş fi fost eu dacă aş fi călcat întâmplător pe un păianjen.

— Nu moare el.

— Precis. Trebuie să fi fost o plăcere pe care o amânai de mult timp. Îmi dezbrăcasem haina şi mă luptam cu îmbrăcămintea impermeabilă ca s-o pun pe mine cât mai repede cu putinţă. Ai aranjat totul? Ai adus materialul din atelier?

— Ascultă, domnule Talbot, spuse el pe un ton de reproş. Am avut la dispoziţie trei ceasuri întregi.

— Bine, atunci. Şi dacă amicul ăsta de-aici începe să-şi revină?

— O să mă aplec din nou puţin asupra lui, zise visător Kennedy.

Am rânjit şi am plecat. Nu ştiam cât timp putea să-l ţină generalul pe Vyland cu ce treabă o fi inventat el ca să-l îndepărteze, dar bănuiam că n-o să fie prea mult. Vyland începuse să fie puţin neliniştit din cauza factorului timp. Poate că nu-mi făcusem un mare bine spunând că s-ar putea ca agenţii F.B.I.-ului să aştepte numai ca să se mai potolească vremea înainte de a veni să-i pună întrebări generalului. Dar, cu Vyland aţintindu-şi pistolul spre mine şi amenin ţându-mă cu moartea, trebuise să întind mâna şi să mă prind de paiul cel mai mare pe care-l găsisem.

Vântul urla pe puntea deschisă la fel de furios ca şi înainte, dar îşi schimbase direcţia şi a trebuit să mă lupt să traversez luându-l aproape direct în piept. Venea acum dinspre nord şi, drept urmare, mi-am dat seama că şi centrul uraganului trebuia să se fi mutat undeva la nord de noi, ocolindu-ne şi năpustindu-se peste Tampa.

Părea că vântul şi valurile au să înceapă să se mai potolească după câteva ore. Însă, în momentul acela, vântul era la fel de puternic ca şi înainte şi în traversarea mea a trebuit să-mi aplec capul atât de mult pentru a-i face faţă, încât vedeam înapoi pe unde venisem. Mi s-a părut că văd, în întunericul aproape total, o siluetă care se ţinea de cablul de susţinere şi care venea în urma mea, dar n-am acordat nicio atenţie faptului. De cablul acela se foloseau oamenii cât era ziua de lungă.

Timpul precauţiei, al recunoaşterii atente a tuturor pericolelor potenţiale din calea mea, trecuse. Acum, miza era totul sau nimic. Ajuns în partea cealaltă, am coborât coridorul lung în care vorbisem pe şoptite cu Kennedy la începutul după-amiezii, la capătul acestuia am luat-o la dreapta şi nu la stânga cum făcusem noi înainte, m-am oprit să mă orientez şi m-am îndreptat în direcţia scării largi care, îmi spusese Mary, ducea la puntea de foraj propriu-zisă. Câţiva oameni umblau prin jur, iar printr-o uşă deschisă pe lângă care am trecut am văzut o sală de joc plină de fum albastru şi de oameni. Evident, întreaga activitate de foraj şi de pe puntea superioară încetase complet. Petroliştii nu-şi făceau probleme, perioada lor de activitate de zece zile era plătită de la părăsirea ţărmului până în momentul în care puneau din nou piciorul pe el şi situaţia nu-mi displăcea nici mie pentru că destinaţia mea era puntea de lucru şi absenţa oricărui trafic acolo sus îmi făcea sarcina mai uşoară.

Cotind după un alt colţ, era să mă izbesc de doi oameni care păreau că se ceartă vehement în legătură cu ceva – Vyland şi generalul. Vyland era cel care vorbea în acel moment, dar se întrerupse să-mi arunce o privire furioasă în timp ce, scuzându-mă că-l lovisem, eu mi-am continuat drumul.

Eram sigur că nu putuse să mă recunoască, deoarece îmi trăsesem pălăria marinărească pe ochi, îmi ridicasem gulerul uriaş al impermeabilului până la nas şi – cea mai bună deghizare dintre toate – renunţasem la şchiopătat. Dar, cu toate acestea, am avut tot timpul între omoplaţi o senzaţie extrem de dezagreabilă, până când am cotit după un alt colţ şi am ieşit din câmpul lor vizual. Nu eram sigur dacă

cearta, evidentă, dintre general şi Vyland era sau nu un lucru bun. Dacă generalul reuşise să-l angajeze adânc în vreun subiect controversat de importanţă imediată şi personală pentru amândoi, atunci totul era bine. Iar dacă Vyland perora în legătură cu ceea ce i se părea o întârziere necesară, lucrurile se puteau încurca într-adevăr foarte rău. Dacă îi venea în minte să se întoarcă înaintea mea în cealaltă parte a platformei, nu-mi făcea plăcere nici să mă gândesc care ar fi fost consecinţele. Ca atare, nici nu m-am mai gândit. În schimb, am luat-o brusc la fugă, nemaiţinând cont de privirile uimite ale câtorva oameni din jur, complet incapabili să înţeleagă motivul unei astfel de activităţi violente în timpul a ceea ce era de fapt un concediu bine plătit. Am ajuns la scară şi-am început să sar câte două trepte odată.

Mary, strâns înfăşurată într-o pelerină de cauciuc cu glugă, aştepta în spatele uşilor închise din vârful scării. Se trase înapoi şi scoase o uşoară exclamaţie de spaimă când m-am oprit în faţa ei şi mi-am lăsat o clipă în jos gulerul impermeabilului, ca să mă poată identifica.

— Dumneata! se holbă la mine. Dumneata... piciorul dumitale bolnav... Ce s-a întâmplat cu şchiopătatul dumitale?

— N-am şchiopătat niciodată. Chestie clasică. Prosteşte garantat pe oamenii cei mai suspicioşi. Kennedy ţi-a spus ce vreau de la dumneata?

— Un... un fel de paznic. Să stau la pândă.

— Aşa este... Nu vreau un glonte sau un cuţit în spinare când sunt în cabina centralei radio. Îmi pare rău că a trebuit să fii dumneata, dar n-avea cine altcineva. Unde este cabina?

— Dincolo de uşa aceea, îmi arătă cu degetul. Cam

la cincisprezece metri, în direcţia asta.

— Haide!

Am înşfăcat mânerul uşii, l-am răsucit fără nicio precauţie, deschizându-l, şi dacă n-aş fi avut o priză puternică pe mâner, aş fi fost catapultat cu capul în jos până la capătul de jos al scării. Aşa însă, lovitura de măciucă a rafalei vijelioase de vânt mă proiectă cu uşă cu tot în perete, cu o forţă care îmi scoase tot aerul din plămâni, într-o expiraţie ca o explozie, şi poate că m-ar fi năucit dacă pălăria nu amortiza impactul când m-am izbit dureros cu ceafa de oţel. O clipă am rămas acolo paralizat văzând numai stele verzi, apoi m-am aplecat ca să nu fiu luat de forţa de uragan a vântului şi am tuşit dureros luptându-mă din răsputeri să înlătur şocul loviturii şi efectul absorbţie al vântului şi să trag puţin aer în plămâni. În sfârşit, m-am îndreptat şi am intrat împleticindu-mă pe uşă, trăgând-o pe Mary după mine. De două ori am încercat să trag uşa ca s-o închid, dar, împotriva presiunii susţinute a vântului, n-am reuşit s-o trag nici pe jumătate. Am renunţat. S-ar putea – şi fără îndoială că foarte curând aveau s-o facă – să trimită un pluton de oameni de jos ca s-o închidă. Eu unul aveam probleme mult mai urgente de rezolvat.

Era o noapte de coşmar. Un coşmar cu urlete lugubre în beznă. Mi-am ascuţit privirile printre pleoapele aproape închise împotriva săgeţilor de ploaie azvârlite de uragan şi m-am uitat în sus la cerul negru. La şaizeci de metri deasupra capului meu abia am putut distinge licărul intermitent al luminilor din vârful parapetului, pentru avertizarea avioanelor, complet inutile pe o noapte ca asta (în afara cazului că s-ar fi găsit prin jur cine ştie ce piloţi smintiţi) şi total ineficace şi pentru iluminarea punţii. Absenţa

luminii era o binecuvântare cu două tăişuri, dar, în general, m-am gândit eu, mă avantaja. Puteam să mă lovesc de obstacole periculoase, chiar vătămătoare, dacă nu vedeam pe unde merg, dar, pe de altă parte, nici altcineva nu putea vedea încotro mă îndrept.

Înaintam braţ la braţ, împleticindu-ne şi poticnindu-ne, îndreptându-ne spre o pată pătrată de lumină, proiectată pe punte de o fereastră ascunsă. Am ajuns la o uşă pe partea sudică, aşezată într-un cot ferit de vânt, şi eram pe punctul de a mă apleca şi de a mă uita prin gaura cheii, când Mary puse mâna pe clanţă, împinse uşa şi păşi într-un mic coridor neluminat. Simţindu-mă ridicol, m-am ridicat şi am urmat-o. Ea închisese uşa încet.

— Uşa cabinei e la capătul celălalt, pe dreapta, îmi şopti ea. Îmi pusese amândouă braţele în jurul gâtului ca să-mi murmure clar la ureche, vocea nu i se putea auzi nici la treizeci de centimetri depărtare. Cred că este cineva înăuntru.

Încremenisem nemişcat şi ascultam, cu braţele ei încă în jurul gâtului. În împrejurări mai favorabile, aş fi putut sta aşa toată noaptea, dar aceasta nu era o împrejurare favorabilă.

Am zis:

— Nu s-ar putea ca lumina aceea să fie lăsată aprinsă numai ca punct de reper pentru operator când îl cheamă soneria?

— Mi s-a părut că am auzit o mişcare, şopti ea.

— Nu mai e timp să procedăm cu precauţie, Rămâi afară în coridor, am murmurat eu. O să fie totul bine. După ce i-am desfăcut braţele de după gât, i-am strâns mâinile ca s-o liniştesc, reflectând cu amărăciune că obişnuitul noroc al lui Talbot nu se dezminţea. Am străbătut pe pipăite pasajul, am

deschis uşa şi am intrat în camera staţiei de radio.

O clipă m-am oprit orbit de strălucirea luminii, dar nu atât de orbit încât să nu pot vedea un individ mare şi vânjos aşezat la o masă, care se răsuci brusc pe scaun când se deschise uşa. Şi chiar dacă nu l-aş fi putut vedea, tot l-aş fi auzit o fracţiune de secundă mai târziu, când îşi doborî scaunul cu o smucitură şi sări în picioare, întorcându-se cu faţa spre mine cu o viteză remarcabilă pentru un om atât de solid. Un om foarte solid. Era mai înalt ca mine, mai lat în umeri, mai vânjos şi mai tânăr. Avea faţa aceea deosebit de dură, cu fălci albastre, ochi şi păr negru, pe care o poţi vedea, din când în când, la prima sau a doua generaţie de italo-americani şi dacă el era adevăratul operator radio, eu eram regina din Saaba.

— Ce e panica asta? îl întrebai scurt, cu cel mai bun accent american de care eram în stare şi care era teribil. Şeful are un mesaj pentru tine.

— Care şef? întrebă el moale. O statură de campion de categorie grea şi o faţă pe potrivă nu înseamnă în mod necesar o minte de cretin şi băiatul ăsta nu era cretin. Hai să-ţi văd mutra, tipule!

— Ce dracu’ vrei, omule? l-am întrebat eu. Am lăsat în jos gulerul impermeabilului. Asta vrei?

— Acum, pălăria, spuse el calm.

Mi-am scos pălăria şi i-am aruncat-o în faţă exact în clipa când l-am auzit scuipând un singur cuvânt: *Talbot!* În momentul în care am aruncat pălăria am şi sărit la el şi l-am lovit frontal, drept în mijlocul pieptului, cu umărul stâng. Era ca şi cum ai fi lovit trunchiul unui copac, însă el nu era tot atât de bine ancorat ca un copac şi s-a clătinat.

S-a lovit cu capul şi spatele de zid cu o lovitură atât de tare, încât a zguduit cabina până în temeliile ei

metalice. Puteam să jur că tipul nici măcar nu clipise. A ridicat genunchiul ca să-mi dea o lovitură care, dacă mă nimerea acolo unde trebuia, ar fi însemnat un trist adio pentru mine. Nu m-a nimerit, m-a izbit în piept şi antebraţ, dar, şi aşa, a fost suficient de puternică ca să mă trântească într-o parte şi, în clipa următoare, ne rostogoleam amândoi încleştaţi pe podea, lovindu-ne, zgâriindu-ne şi încercând să ne scoatem ochii. Marchizului de Queensberry[4] nu i-ar fi plăcut deloc ce se întâmpla acolo.

Aveam două mari dezavantaje. Costumul impermeabil îmi îngreuna mişcările şi, deşi pe de o parte mă ajuta pentru că atenua o parte din impactul loviturilor sale scurte, pe de alta îmi reducea mult din puterea loviturilor, deoarece mă strângea. În al doilea rând, în timp ce lui puţin îi păsa dacă transformam întreaga cabină a staţiei într-o grămadă de mobilă şi aparate sparte, pentru mine ăsta era ultimul lucru din lume pe care l-aş fi dorit în acel moment. Totul, absolut totul depindea de păstrarea aparatului de radio intact. Şi, în clipa aceea, ne rostogolisem amândoi lângă masa aparatului, eu fiind dedesubt, de unde am putut să văd bine cum unul dintre picioare se crăpa şi începea să cedeze sub greutatea celor două corpuri.

Începusem deja să nu mă simt prea bine. Văzusem cu ochii mei că flăcăul ăsta era echipat cu braţe şi pumni exact ca toată lumea şi nu cu două barosuri flexibile, cum păreau după lovituri, însă vederea mesei, care se clătina, mă aduse într-o stare disperată. O lovitură deosebit de violentă, ca de bâtă, la baza coastelor a făcut să nu-mi fie deloc greu să

[4] *Queensberry, John Sholto* (1844—1900), creatorul codului de reguli ale boxului modern.

suspin de durere şi să mă prefac că m-am prăbuşit ca o cârpă pe podea. Şi în timp ce el profita de colaborarea mea şi de pauza pe care i-am dat-o ca să se pregătească să-mi dea cu barosul din dreapta o lovitură care să mă facă să trec prin podea, eu am ridicat genunchiul şi, în aceeaşi clipă, l-am pocnit cu latul mâinii drepte, cu toată forţa pe care mi-o îngăduia costumul acela incomod, peste gâtul descoperit.

După toate regulile cunoscute, ar fi trebuit să se stingă ca o lumină. Numai că el nu citise niciodată niciuna din aceste reguli. Dar de vătămat îl vătămasem. Geamătul de durere era la fel de autentic pe cât fusese al meu de prefăcut. Şi pe moment era ameţit – un moment suficient de lung ca să mă lase să mă târăsc de sub el şi să mă rostogolesc de mai multe ori, până am ajuns la uşa pe jumătate deschisă prin care intrasem. Atunci aş fi putut să-l ţintuiesc acolo, în locul unde fusesem amândoi, dar nu voiam să risc nici măcar să clintesc cele câteva stinghii de picior de masă care erau tot ce mai susţinea transmiţătorul, impiedicându-l să cadă şi să se spargă pe podeaua de oţel.

Categoric, tipul era solid. În momentul în care m-am ridicat în picioare se ridicase şi el, împleticindu-se, e drept, însă, oricum, în picioare. O clipă am crezut că îi trecuse pofta de luptă corp la corp. Asta, cel puţin, părea să indice scaunul greu de lemn pe care-l înşfăcase şi-l învârtea deasupra capului. Dar după ce m-am aplecat şi am auzit scaunul făcându-se bucăţi de tocul uşii din spate, mi-am dat seama că asta fusese numai pregătirea artileriei şi că trupele de asalt urmau să intre în acţiune mai târziu. Mai târziu a însemnat, de fapt, aproape imediat, dar am reuşit să

evit năvala sălbatică de taur înfuriat şi m-am răsucit să fac faţă celui de-al doilea asalt.

Care însă n-a mai venit niciodată. Era aplecat acolo, înfruntându-mă, cu dinţii rânjiţi şi cu ochii ca două cuţite înveninate pe faţa lui întunecată, cu mâinile proptite în peretele din spate pentru a-şi putea lua avânt spre mine, când am văzut un braţ fragil apărând în deschizătura uşii din spatele lui, ridicându-i-se deasupra capului. La capătul braţului o mână înmănuşată în alb şi strângând unul din picioarele scaunului sfărâmat.

Mary Ruthven l-a pocnit aşa cum aş fi fost în stare să pariez că o va face – o lovitură uşoară, ezitantă, experimentală în cap, care n-ar fi ameţit niciun gândac de bucătărie – dar, cu toate acestea, a avut efectul galvanic al unui şoc electric. Matahala şi-a răsucit capul înapoi ca să descopere sursa acestei noi ameninţări şi, în acest moment, eu am săltat doi paşi lungi şi l-am lovit cu toată puterea sub ureche, înfundându-mi adânc nodurile degetelor în scobitura de sub falca lui stângă.

Una dintre cele mai teribile în box, lovitura ar fi putut să-i disloce uşor maxilarul sau să-i frângă gâtul şi aproape sigur că aşa s-ar fi întâmplat, în cazul oricărui om normal. Dar era fenomenal de solid. S-a izbit cu spatele de peretele de otel şi a început să lunece în jos spre podea, cu ochii ieşiţi din orbite, dar, chiar şi în această situaţie, a făcut un ultim efort disperat şi s-a aruncat asupra mea să mă prindă de picioare ca să mă doboare. Dar nu-şi mai putea coordona bine mişcările. Am avut timp să mă dau cu un pas înapoi, exact în momentul în care faţa lui mi s-a apropiat de piciorul drept. N-am văzut niciun motiv să nu-l fac să ia contact, ci, dimpotrivă, găseam că

am toate motivele. Şi aşa am şi făcut.

Zăcea lat, cu faţa în jos pe podea, mut şi nemişcat. În schimb, eu eram foarte zgomotos, respiram spasmodic, cu sufletul la gură, ca şi când aş fi alergat doi kilometri, după ce, ani de zile, nu mai alergasem nici treizeci de metri. Pe braţe, mâini şi faţă transpiraţia îmi şiroia, şi asta m-a făcut să scot o batistă ca să mă şterg. Nu-mi curgea sânge şi nici n-aveam vreo contuzie pe faţă. Mi-ar fi fost foarte greu să-i explic lui Vyland de ce am un ochi învineţit sau un nas sângerând. Am pus batista la loc şi m-am uitat la fata din uşă. Mâna care mai ţinea încă piciorul de scaun, ochii lărgiţi, buzele palide şi expresia de pe faţa ei puteau cu greu să fie interpretate ca un început de admiraţie idolatră.

— Trebuia... era neapărat nevoie să mai dai şi cu cizma? întrebă ea cu glas tremurător.

— Cu ce-ai fi vrut să dau? am replicat eu furios. Cu palma, să-i fi mângâiat fruntea înfierbântată? Judecă ca un om în toată firea, domnişoară. Tipul ăsta n-a auzit niciodată de micuţul lord Fauntleroy[5]. El, dacă ar fi avut cea mai mică posibilitate, m-ar fi făcut bucăţi şi m-ar fi dat de mâncare la peşti. Acum, rămâi aici cu ciomagul ăla şi arde-l cum mişcă o pleoapă. Dar zdravăn, de data asta. Nu că, am adăugat repede, pentru ca nu cumva să mă bănuiască că aş fi nerecunoscător, nu ţi-aş fi îndatorat pentru ceea ce ai făcut deja.

M-am întors, pierdusem deja timp preţios de la venirea mea în cabină şi am găsit imediat ceea ce căutam. Câteva cârlige de pe pereţi erau pline cu colaci bine strânşi de sârmă şi cablu flexibil, material

[5] Personaj din romanul „Micul lord” al scriitoarei engleze Burnett Frances (1849—1924).

pentru legarea antenei şi reparaţii radio. Am luat un colac frumuşel de cablu flexibil şi, într-un minut, îl împachetasem pe operatorul radio ca pe un pui gata de pus la grătar. I-am trecut apoi în jurul gâtului un laţ, al cărui capăt l-am legat de mânerul unui dulap. Poate existau ceva sonerii, sau butoane, sau microfoane la care să încerce să ajungă, dar va renunţa repede când va constata că tot ce poate face este să se autostranguleze. La un căluş m-am gândit numai în treacăt. Există oameni care ştiu cum să găsească fericita linie de mijloc între sufocarea unui om şi a pune un căluş suficient de slab ca să permită respiraţia, fără ca, în acelaşi timp, să lase ca victima să fie auzită la treizeci de metri, dar eu nu mă număr printre ei. Pe lângă asta, cu puternicul uragan care urla afară, putea să zbiere până când făcea laringită şi nimeni de sub punte nu l-ar fi auzit. Am tras singurul scaun care mai rămăsese întreg în cabină şi m-am aşezat în faţa radioului. Era un transmiţător standard de aviaţie, îl cunoşteam bine şi ştiam cum să-l manevrez. Am conectat, am potrivit scala pe lungimea de undă pe care mi-o dăduse şeriful prin Kennedy şi mi-am pus căştile. N-aveam mult de aşteptat, ştiam asta. Poliţia urmărea douăzeci şi patru din douăzeci şi patru de ore receptoarele sale pe unde scurte. La trei secunde după terminarea semnalului meu de apel, căştile începură să-mi pârâie în urechi.

— Aici comandantul poliţiei. La aparat şeriful Prendergast. Vă ascultăm.

Am mutat aparatul de pe transmisia manuală pe microfon.

— Raportează maşina numărul nouăsprezece. Acest subterfugiu, convenit cu şeriful, nu era necesar

pentru identificare. Toate maşinile poliţiei din district fuseseră avertizate să nu transmită prin radio şi şeriful ştia că nu puteam fi decât eu, dar, în aceste vremuri, entuziaştii „radio-amatori” – trăgători radiofonici cu urechea – abundă şi nu m-ar fi mirat dacă organizaţia lui Vyland ar fi menţinut permanent un post de ascultare acordat pe lungimea de undă a poliţiei. Am continuat: Suspect corespunzător descrierii reţinut lângă încrucişarea Ventura. Îl aducem la sediu?

— Negativ, pocni vocea. O pauză. Am dat de omul căutat de noi. Rog eliberaţi suspectul.

Parcă mi-ar fi dat cineva un milion de dolari, aşa de grozav m-am simţit în acel moment. M-am decontractat, aproape fără să-mi dau seama, lăsându-mă greu pe spătarul scaunului. Consumul nervos al ultimelor patruzeci şi opt de ore de maximă încordare fusese cu mult mai mare decât îmi dădusem eu seama. Uşurarea încordării nervoase, profunzimea satisfacţiei pe care o trăiam în acel moment depăşea cu mult tot ceea ce cunoscusem până atunci.

— Maşina nouăsprezece, am spus din nou. Nici mie glasul nu-mi suna prea ferm. Vreţi să repetaţi, vă rog?

— Eliberaţi suspectul, spuse Prendergast rar şi distinct. Ne-am găsit omul. Repet, am găsit...

Transmiţătorul sări îndărăt vreo zece centimetri, în centrul scalei apăru un mare orificiu stelat şi ghereta păru că-mi explodează în urechi, atât de asurzitor, de puternic fu efectul împuşcăturii unui pistol de mare calibru în spaţiul acela închis.

N-am sărit mai mult de o jumătate de metru şi, după ce am aterizat, am început să mă ridic în picioare normal, dar încet, cu grijă. Nu doream să se

sperie nimeni şi oricine făcuse gluma asta stupidă, distrugând inutil aparatul şi avertizând poliţia că ceva nu este în regulă, trebuia să fi fost realmente foarte speriat. Aproape la fel de speriat cum am fost eu după ce m-am întors, încet, şi am văzut cine-mi era musafirul.

Era Larry şi Coltul său fumegând, aţintit, pe cât îi permitea tremurul mâinii, spre un punct, undeva, între ochii mei. Mi se păru mare ca un tun. Părul lins i se lipise umed pe frunte şi ochiul negru, ca tăciunele, din spatele pistolului tremurând zvâcnea şi ardea cu lucirea dementă a unui nebun. Un ochi. Nu-l puteam vedea pe celălalt. Nu vedeam din Larry decât o jumătate de faţă, mâna cu pistolul şi antebraţul stâng îndoit în jurul gâtului lui Mary Ruthven. Restul corpului îi era complet acoperit de trupul fetei. M-am uitat la ea cu reproş.

— Bun câine de pază mai eşti, i-am zis cu blândeţe.

— Gura! mârâi Larry. Un sticlete, ai! Un turnător! Un slugoi provocator împuţit cu două feţe! Mi-a mai servit câteva epitete, toate de nereprodus, cu un glas înveninat de ură, ca un şuier de şarpe.

— Avem o domnişoară aici, prietene, am murmurat eu.

— Domnişoară? O târfă. O strânse şi mai puternic de gât, ceea ce părea să-i facă plăcere şi am ghicit că trebuie să fi făcut vreodată greşeala să încerce să se împrietenească cu ea şi-i căzuse tavanul în cap. Te credeai deştept, nu, Talbot? Ai crezut că ai toate firele în mână, credeai că ne-ai prostit pe toţi, aşa este, poliţistule? Dar pe mine nu m-ai prostit, Talbot. Te-am supravegheat, te-am urmărit secundă cu secundă, de când am venit pe platformă. Tot trupul până la ochi era numai zvâcnet, se agita şi ţopăia fără astâmpăr,

iar glasul îi era plin de triumful veninos şi vindicativ al nulităţii constant ignorate şi batjocorite, care, până la urmă, avusese dreptate în timp ce toţi cei care-l dispreţuiau greşiseră. Era noaptea cântecului triumfal al lui Larry, şi n-avea să lase să-i scape nici o singură notă. Dar, în viaţa mea, ascultasem voci şi mai grozave. Nu-ţi închipuiai că *eu* ştiam că eşti în cârdăşie cu Kennedy, aşa este, poliţaiule? continuă el să se fălească. Şi cu târfa asta. Te urmăresc de când te-ai întors acum zece minute din batiscaf şi l-am văzut pe şoferul cu glas mieros când l-a pocnit în cap pe Royale şi...

— De unde ştii că era Kennedy? Doar era îmbrăcat în impermeabil.

— Am ascultat la uşă, tâmpitule! Puteam să te curăţ acolo, pe loc, dar am vrut să văd ce pui la cale. Crezi că-mi pasă dac-o mierleşte Royale? Se întrerupse brusc şi înjură, deoarece fata căzuse leşinată pe el. Încercă să o susţină, dar, cât priveşte întărirea muşchilor, heroina nu este un substitut pentru proteine şi chiar şi trupul acela uşor însemna prea mult pentru el. Ar fi putut s-o lase uşor jos, dar n-o făcu. Se trase brusc înapoi şi o lăsă să se prăbuşească greu pe podea.

Am făcut o jumătate de pas înainte şi am strâns din pumni până când m-au durut. Ardeam de dorinţa de a-l omorî. Larry îşi dezgoli dinţii într-un rânjet de lup.

— Vino şi încaseaz-o, poliţaiule. Vino şi încaseaz-o, şuieră el. M-am uitat de la el la podea şi apoi iar la el iar mâinile mi se descleştară încet. Ţi-e frică, poliţaiule, nu? Eşti fricos, aşa e, poliţaiule? Îţi curg balele după domnişoara, nu-i aşa, poliţaiule? Ca şi fătălăului ăluia de Kennedy. Râse, un chicotit fals, ţipător, în care răsuna dementa. Mă tem că Kennedy

o să sufere, când mă întorc în partea cealaltă, un mic accident. Cine o să mă condamne că l-am împuşcat, când l-am văzut pocnindu-l pe Royale?

— Foarte bine, am spus eu plictisit. Eşti un erou şi un mare detectiv. Hai să mergem la Vyland şi să terminăm odată cu toată chestia asta.

— De terminat, o să terminăm, aprobă el din cap. Vocea îi deveni brusc calmă şi cred că aşa îmi plăcea şi mai puţin. Dar pe Vyland n-ai să-l vezi, poliţaiule, n-ai să mai vezi niciodată pe nimeni. Am să te omor, Talbot. Te curăţ chiar acum.

Mi se uscă gura de parcă cineva mi-ar fi înfundat-o cu un pumn de sugativă foarte eficientă. Îmi simţeam bătaia rară şi puternică a inimii, iar palmele mi se umeziră de transpiraţie. Nebunul era în stare s-o facă. Avea să apese pe trăgaciul Coltului ăluia greu şi, dacă ar fi ajuns să trăiască o sută de ani, nimic n-avea să-i mai facă vreodată o plăcere atât de mare. Adio. Dar am reuşit să-mi stăpânesc glasul.

— Deci, ai să mă omori, am spus eu. De ce?

— Pentru că te urăsc, Talbot, de-aia, şuieră el, un şuier tremurat – un sunet oribil. Pentru că ţi-ai bătut joc şi-ai râs de mine din momentul în care ne-am cunoscut – ba cârpă, ba drogatule, pisându-mă întruna cu seringa. Pentru că îţi place domnişoara asta şi, dacă nu poate fi a mea, n-o să fie a nimănui! Şi pentru că îi urăsc pe sticleţi!

Nu se prăpădea de dragul meu, era clar. Chiar şi când nu vorbea gura i se schimonosea şi îi zvâcnea ca la un epileptic. Îmi spusese lucruri pe care eram sigur că nu le-ar fi spus niciodată altcuiva şi ştiam de ce. Morţii nu vorbesc. Şi asta urma să fiu eu acum, în orice moment. Un mort. Mort ca Herman Jablonsky. Jablonsky, sub o jumătate de metru de pământ,

Talbot, sub patruzeci de metri de apă. Nu că mai are vreo importanţă unde dormi, când totul s-a terminat! Şi lucrurile nu se îmbunătăţeau cu nimic dacă mă gândeam că moartea avea să-mi vină din mâinile unei mase trepidante de nevroză toxicomană deghizată în fiinţă omenească.

— Vrei să mă împuşti acum? Ochii nu mi se desprindeau de pistolul acela cuprins de frisoane.

— Sigur că da, chicoti el. Jos, în pântece. Ca să te pot privi câtva timp zvârcolindu-te. Ai să ţipi şi ai să tot ţipi şi n-o să te-audă nimeni. Cum îţi place, poliţaiule?

— Toxicomanule, îi spusei încet. Nu mai aveam ce pierde.

— Ceee? Pe faţă i se întipări stupefacţia şi neîncrederea. Se aplecă asupra pistolului cu o mişcare care în alte împrejurări te-ar fi putut face să râzi. Acum însă nu-ţi venea deloc greu să te abţii să râzi. Ce-ai zis, poliţaiule?

— Cârpă toxicomană, am rostit distinct. Eşti intoxicat cu droguri şi nu ştii ce faci. Ce-ai să faci cu trupul? Pentru prima oară în viaţa mea mă gândeam la mine însumi în chip de cadavru şi nu-mi făcea cine ştie ce mare plăcere. Doi ca tine nu mă pot scoate de-aici! Iar dacă mă descoperă împuşcat, aici, în cabină, au să-şi dea seama că tu ai făcut-o şi, atunci, ai să dai de dracu', pentru că au încă o nevoie teribilă de serviciile mele. Acum, mai mult decât oricând. N-ai să te bucuri de popularitate, Larry, băieţaşule!

Dădu şiret din cap ca şi când la asta se gândise şi el.

— Ai dreptate, poliţaiule. Nu pot să te împuşc aici înăuntru, este? O să trebuiască să ieşim afară, nu-i aşa, sticlete? Lângă marginea punţii, unde să pot să

te împuşc şi apoi să te arunc în mare.

— Asta da, am fost eu de acord. Era macabru aranjamentul ăsta privind propria-mi lichidare fără urme, dar eu nu mă ţicnisem ca Larry, ci doar îmi jucam ultima şansă. Desigur, jocul era dementţial.

— Şi după asta au să tot umble să te caute. Şi am să umblu şi eu să te caut şi am să râd tot timpul în gândul meu, gândindu-mă la tine şi la peştele care te mănâncă printre algele marine şi ştiind că sunt mai al dracului decât toţi.

— Eşti de o inteligenţă fermecătoare.

— Păi, nu-i aşa? Din nou chicotitul fals, ţipător, de simţeam cum mi se ridică părul în cap. O îmboldi pe Mary cu piciorul, dar ea nu mişcă. Domnişoara nu cred că se mişcă până mă întorc eu. Nu lipsesc mult, este, poliţaiule? Hai. Ia-o înainte. Şi nu uita că am lanternă şi pistol.

— N-am cum să uit.

Nici Mary, nici operatorul radio nu mişcaseră. Eram foarte sigur că operatorul n-o să mişte multă vreme, mă mai dureau şi-acum pumnul şi piciorul. Dar nu eram deloc sigur în ce o privea pe Mary. Nu eram sigur dacă nu se prefăcea. Respiraţia ei mi se părea mult prea rapidă şi neregulată pentru o persoană inconştientă.

— Acum, hai, spuse nerăbdător Larry. Mă împunse dureros cu pistolul în spate... Marş! Am ieşit pe uşă, am trecut în coridor, prin uşa exterioară, ajungând pe puntea măturată de vânt şi ploaie. Uşa exterioară se deschisese spre partea adăpostită a cabinei, şi într-o clipă urma să fim expuşi rafalelor doborâtoare ale vântului şi ştiam că acea clipă are să fie pentru mine *acum sau niciodată.*

A fost *acum.* Îndemnat de pistolul din spate, am

dat colţul gheretei, m-am aplecat mult şi am plonjat, imediat, înainte, în vântul acela puternic, Larry fu luat pe nepregătite, nu numai că era mai uşor, dar mergea şi drept iar salturile fasciculului de lumină al lanternei, pe punte, la picioarele mele, îmi arătau clar că vântul îl prinsese pe picior greşit, aruncându-l înapoi, făcându-l să se împleticească. M-am aplecat şi mai mult, până când am ajuns în poziţia de start a alergătorilor de o sută de metri, şi m-am aruncat înainte în bătaia vântului.

Aproape imediat, mi-am dat seama că socotisem greşit. Calculasem greşit puterea vântului: a alerga prin uraganul acela era ca şi cum ai fi alergat printr-un butoi cu melasă. Şi de asemenea uitasem că deşi un vânt cu o viteză de o sută cincizeci de kilometri la oră opune unei fiinţe umane o rezistenţă aproape de neînvins, el, practic, nu opune, nicio rezistenţă glontelui greu de plumb dintr-un Colt cu o viteză de plecare de aproape o mie de kilometri pe oră.

Străbătusem cam opt metri, când fasciculul care cerceta cu frenezie mă descoperi şi se fixă asupra mea şi mai reuşisem să străbat poate alţi doi, înainte de focul lui Larry.

Este un fapt notoriu că gangsterii şi gorilele lor sunt cei mai proşti ţintaşi din lume, metoda lor obişnuită fiind să se apropie la doi metri înainte de a trage sau a stropi peisajul cu o ploaie de gloanţe suficient de mare ca să facă legea probabilităţii să acţioneze în favoarea lor. Auzisem de sute de ori că aceşti indivizi nu pot lovi de la zece paşi nici uşa unui hambar. Dar, poate Larry nu auzise niciodată de chestia asta, ori poate că regula se aplica numai uşilor de hambar.

O lovitură de copită este nimic în comparaţie cu

puterea de izbire a unui glonte de calibru mare, care te opreşte, pur şi simplu, în loc. M-a prins în vârful umărului stâng şi m-a răsucit într-un cerc complet, înainte de a mă doborî pe loc. Dar, tocmai asta mi-a salvat viaţa. Chiar în momentul în care cădeam, am simţit cum mi s-a smucit gulerul impermeabilului, prin care trecuse alt glonte. Focurile trase de Larry nu erau focuri de somare – era pus pe omor.

Şi m-ar fi omorât cu siguranţă dacă aş mai fi rămas încă două secunde pe punte. Am auzit iar bubuitul înfundat al Coltului – nici de la distanţa aceea mică, de nici zece metri, nu se auzea bine, atât de tare urla vântul – am văzut scântei sărind din metalul punţii la numai câţiva centimetri în faţa mea şi, apoi, am auzit ţiuitul glontelui care ricoşase în întunericul nopţii. Scânteile mi-au dat o speranţă. Însemna că Larry folosea gloanţe complet îmbrăcate în metal, de tipul celor utilizate de poliţişti pentru a trage prin caroserii de maşini şi uşi încuiate. Acest tip de glonte produce o rană cu mult mai curată decât cel cu vărful crestat care se desface ca o ciupercă. Poate cel tras de Larry nu făcuse decât să-mi perforeze umărul dintr-o parte în alta.

Eram din nou în picioare şi alergam. Nu puteam vedea încotro alerg şi nici nu-mi păsa. Tot ce conta era să alerg cât mai departe. O rafală orbitoare de ploaie şfichiuitoare măturâ puntea, făcându-mă să închid strâns amândoi ochii şi acest lucru îmi făcu plăcere: dacă eu stăteam cu ochii închişi, tot aşa stătea şi Larry.

Continuând să-mi ţin ochii închişi, m-am lovit de *o* scară de metal. M-am apucat de scară ca să mă susţin şi, înainte să-mi fi dat bine seama ce făceam, eram la trei metri deasupra punţii şi urcam în

continuare. Poate că numai instinctul străvechi al omului de a se cățăra pentru a scăpa de pericol a fost cel care m-a pus în mişcare, dar ceea ce m-a făcut să continui a fost faptul că mi-am dat seama că această scară trebuia să ducă la un fel de platformă unde mă puteam apăra de Larry.

A fost un efort teribil, epuizant. În mod normal, chiar cu vântul acela puternic, scara nu mi-ar fi dat mare bătaie de cap, dar, în situaţia de-acum, trebuia să urc prinzându-mă de trepte numai cu o mână. Umărul stâng nu mă durea prea tare, era încă prea amorţit ca să mă doară, adevărata durere avea să vină mai târziu, dar, pe moment, tot braţul părea paralizat şi, de fiecare dată când îmi luam mâna dreaptă de pe o treaptă şi voiam să înşfac următoarea, vântul mă împingea de pe scară, astfel încât, atunci când degetele mi se încolăceau de treapta următoare, o făceam aproape totdeauna cu braţul complet întins. Apoi trebuia să mă trag la loc cu singura mână sănătoasă şi să reiau întregul proces de la capăt. După ce urcasem astfel vreo patruzeci de trepte, mi se păru că mâna şi umărul drept îmi luaseră foc.

Am făcut o pauză să respir, mi-am încolăcit braţul de a nouă treaptă şi m-am uitat în jos. O privire mi-a fost de-ajuns. Am uitat de durere şi de oboseală şi am început să mă cațăr mai repede decât înainte. Larry era acolo jos, la talpa scării, mişcându-şi lanterna în toate direcţiile şi, oricât de minuscul era creierul lui, era numai o chestiune de secunde până când avea să-i vină în minte să lumineze în sus cu lanterna.

Era cea mai lungă scară pe care mă cățărasem vreodată. Părea nesfârşită şi mi-am dat seama că trebuie să facă parte din parapetul de foraj – scara,

acum eram aproape sigur, care ducea la „scândura maimuţei”, policioara aceea îngustă de pe care un om aranjează bucăţile de ţeavă de sondă de o jumătate de tonă, ce-i sunt trimise de jos, în rafturile de depozitare, din spate. Singurul lucru pe care mi l-am putut aminti despre „scândura maimuţei” a fost faptul, neîmbucurător, că era lipsită de bare de susţinere, deoarece acestea nu ar fi făcut decât să stingherească pe omul care aşeza la locul lor ţevile grele ale sondei.

Un zăngănit strident – ca şi cum un baros ar fi lovit scara de metal – acesta a fost modul în care Larry m-a anunţat că dăduse cu ochii de mine. Glontele lovise treapta pe care se odihnea piciorul meu şi, un moment, m-am gândit înspăimântat că mi-a trecut prin talpă. Când am constatat că nu mă atinsese, am mai aruncat o privire rapidă în jos.

Larry urca după mine. Nu-l vedeam, dar puteam zări lanterna prinsă într-o mână, descriind, la intervale regulate, mişcări dezordonate, în timp ce acesta se căţăra pe scară aproape de trei ori mai repede decât mine. Asta nu-i stătea în fire. Larry n-ar fi putut fi niciodată acuzat că are excesiv de mult curaj. Dar, acum, pesemne ori era peste măsură de drogat, ori era mânat de frică – de teama că am să scap şi Vyland o să descopere că el încercase să mă omoare. Şi mai exista o posibilitate – foarte puternică – ca Larry să nu mai aibă în pistol decât unul sau două gloanţe, şi nu-şi putea permite să nu le valorifice.

Am început treptat să remarc o lumină difuză deasupra şi în jurul meu. La început m-am gândit că trebuie să vină de la luminile pentru avertizarea avioanelor din vârful parapetului. Dar, odată ce mi-a

venit acest gând, mi-am şi dat seama că e greşit. De unde mă găseam eu până la vârful parapetului mai erau peste treizeci de metri. Am mai făcut o pauză, mi-am strâns aproape de tot pleoapele împotriva picăturilor biciuitoare ale ploii şi m-am uitat în sus încercând să străpung întunericul mohorât.

La nici trei metri deasupra capului meu era o platformă în dreapta căreia licărea slab o lumină. Nu lumina cine ştie ce, însă era suficientă ca să-mi dea posibilitatea să văd o mică parte din hăţişul de grinzi şi traverse al parapetului, suficientă ca să pot observa deasupra, în dreapta mea, o umbră neagră care arăta ca o mică gheretă. După aceea lanterna lui Larry s-a oprit din balansare, aruncându-şi fasciculul vertical în sus şi ceea ce am constatat m-a făcut să-mi vină rău: platforma de deasupra mea nu era o tablă metalică solidă, ci o sită prin care se putea vedea orice mişcare. Speranţa mea de a aştepta acolo până când capul lui Larry va apare deasupra nivelului platformei ca să-l lovesc şi să-l dobor s-a spulberat.

Mi-am aruncat ochii în jos. Larry era la nici trei metri de mine şi atât pistolul cât şi lanterna erau aţintite asupra mea. Am putut vedea lumina reflectându-se pe ţeava pistolului, precum şi orificiul negru al acesteia în care se ascundea moartea. O uşoară apăsare pe trăgaci şi din orificiul acela negru va ţâşni o limbă de foc care va sfâşia întunericul nopţii. Şi pentru Talbot se va trage cortina. Mă întrebam, confuz, prosteşte, dacă ochii mei au să aibă timp să înregistreze flacăra strălucitoare, înainte ca glontele aducător de uitare să mi-i închidă pentru totdeauna. Apoi, treptat, mi-am dat seama că Larry n-o să tragă, pentru că nici măcar Larry nu era chiar atât de ţicnit ca să tragă. Nu în acel moment. Cele

peste optzeci de kilograme ale corpului meu în cădere l-ar fi măturat de pe scară ca pe o muscă şi, de la înălţimea aceea de zece etaje, amândoi ne-am fi făcut praf pe puntea de oţel de dedesubt.

Am continuat să urc şi am ajuns în vârful scării. Dacă în locul grătarului ar fi fost o platformă solidă nu cred că aş fi reuşit să mă trag pe ea, atât de puternic era vântul. Singura mea mână bună n-ar fi reuşit decât să lunece pe suprafaţa metalică până când m-ar fi doborât extenuarea şi aveam să cad de pe scară. Dar aşa, am reuşit să-mi vâr degetele în ochiurile plasei metalice şi să mă trag de-abuşilea pe platformă.

Larry venea imediat în urma mea. Făcu un gest cu lanterna şi am priceput ce vrea să spună. M-am dat într-o parte, dincolo de mica gheretă, în colţul unde un bec arunca, dintr-o nişă, o lumină slabă a cărei bătaie se întrerupea abrupt la nivelul taliei, şi am aşteptat.

Încet, atent, nescăpându-mă deloc din ochi, Larry se căţără şi, apoi, se ridică în picioare. M-am mai dat puţin înapoi pe „scândura maimuţei”, încet, cu faţa spre Larry. În dreapta mea se conturau neclar rafturile ţevilor de sondă, în stânga era marginea scândurii – nicio bară de susţinere, numai un gol de treizeci de metri. Apoi m-am oprit. Marginea platformei părea să iasă peste tot în afara parapetului şi lui Larry i-ar fi convenit de minune să mă aflu pe marginea nordică unde, cu vânt sau fără vânt, un brânci bun – sau glontele de mare calibru – putea să mă arunce cu capul în jos, direct în mare, la patruzeci şi cinci de metri dedesubt.

Larry se apropie şi mai mult de mine. Îşi stinsese lanterna. Lumina fixă de pe cabină, chiar dacă lăsa în

întuneric spaţiul de un metru, până jos la picioare, îi era totuşi suficientă şi, în plus, el nu voia să-şi asume nici cel mai mic risc ca cineva să observe licărul lanternei şi să se întrebe ce smintit s-o fi suit până acolo sus pe „scândura maimuţei” şi ce-o fi făcând acolo, pe furtuna aceea, când orice activitate era întreruptă.

Se opri la un metru de mine. Gâfâia şi pe faţă îi apăruse iar rânjetul de lup.

— Dă-i drumul, Talbot, mişcă, ţipă el. Am scuturat din cap.

— De-aici nu mă mişc.

De fapt nici nu am auzit ce-a spus, a fost doar un răspuns automat, deoarece tocmai văzusem ceva care mă făcuse să simt un frig ca de gheaţă, cu mult mai rece decât biciuirea muşcătoare a ploii. Jos, în cabina radio, mă gândisem eu că Mary Ruthven o făcea pe moarta, şi acum vedeam că avusesem dreptate. Fusese conştientă şi probabil că o fi luat-o după noi imediat după ce plecasem. N-ai fi putut confunda capul blond strălucitor, cozile grele care apărură peste vârful scării şi se ridicară în lumină.

Proasto, m-am gândit eu înfuriat, trăsnito, copil trăsnit şi fără minte! Nici nu m-am mai gândit la curajul de care avusese nevoie să facă urcuşul acela, ce coşmar extenuant trebuie să fi fost pentru ea, şi nici chiar la speranţa care se ivea astfel pentru mine. Nu mai puteam simţi nimic altceva decât amărăciune, indignare şi disperare, şi, pe lângă toate acestea, convingerea tot mai puternică că aş fi în stare să dau toată omenirea pentru Mary Ruthven.

— Mişcă-te! ţipă iar Larry.

— Ca să mă poţi îmbrânci în mare? Nu.

— Întoarce-te cu spatele!

— Ca să mă pocneşti cu pistolul şi să fiu găsit zăcând jos pe punte şi nimeni să nu bănuiască nimic necurat? Fata era acum la numai o jumătate de metru distanţă. Nu ţine, Larry, puişorule! Luminează-mi umărul cu lanterna. Umărul stâng.

Lanterna ţăcăni şi l-am auzit iar chicotind pe maniacul ăla.

— Deci, tot te-am lovit, vezi, Talbot?

— M-ai lovit.

Ea era acum în spatele lui. Vântul puternic înăbuşea orice zgomot imprudent pe care ar fi putut, eventual, să-l facă. O urmărisem cu coada ochiului, dar acum m-am uitat dintr-o dată direct la ea, cu ochi plini de speranţă, peste umărul lui Larry.

— Mai încearcă o dată, poliţaiule, chicoti Larry. A doua oară nu mă mai fraiereşti.

Încolăceşte-i gâtul sau picioarele cu braţele, mă rugam eu. Sau aruncă-i trenciul în cap. Dar, pentru nimic în lume, nu te repezi la mâna cu pistolul.

Şi ea se repezi direct la pistol. Prin dreapta lui. Şi am auzit clar plesnitura când mâna ei i-a prins încheietura.

Un moment, Larry rămase încremenit. Dacă ar fi sărit, s-ar fi răsucit sau mişcat, m-aş fi repezit la el ca un tren expres, dar n-a făcut-o. Surpriza şocului l-a pietrificat temporar. I-a pietrificat însă şi mâna cu pistolul. Continua încă să ţintească direct spre mine.

Pistolul continua să fie aţintit spre inima mea când Larry o înşfăcă violent de încheietură pe Mary cu stânga. O smucitură în sus cu stânga, una în jos cu dreapta şi şi-a eliberat mâna în care ţinea pistolul. Apoi se dădu puţin spre stânga, o trase în faţă cu un pas, o înghesui în rafturile de depozitare din dreapta şi începu să-i răsucească mâna. Ştia acum cu cine

avea de-a face şi pe faţă îi reapăruse rânjetul de lup, iar ochii aceia de tăciune şi pistolul erau tot timpul aţintiţi spre mine.

Timp de cinci, zece secunde, rămaseră acolo încordaţi. Frica şi disperarea îi dădeau fetei o putere pe care, în mod normal, n-ar fi avut-o, dar Larry era şi el disperat şi avea o putere mult mai mare ca de obicei. Se auzi un suspin înăbuşit de durere şi disperare şi ea căzu în genunchi în faţa lui, apoi căzu pe o parte în timp ce Larry continua să o strângă de încheietură. Acum nu-i mai puteam vedea decât sclipirea palidă a părului, căzuse sub nivelul luminii slabe a beculeţului din nişă. Nu mai vedeam decât dementa de pe faţa omului dinaintea mea şi lumina ce iradia de pe policioara micii gherete la câţiva paşi în spatele lui, Mi-am ridicat piciorul drept şi am încercat să-mi scot pantoful cu stângul. N-aveam nicio şansă.

— Vino încoa', poliţaiule, porunci, dur, Larry. Vino încoa' că, dacă nu, mai răsucesc puţin încheietura iubitei şi-atunci poţi să-i zici adio. Şi aşa avea să facă. Acum nu mai avea nicio importanţă, ştia că, oricum, trebuia s-o omoare. Fata ştia prea multe.

Am făcut doi paşi înspre el. Călcâiul îmi ieşise din pantoful drept. Mă lovi puternic cu Coltul peste gură. Am simţit plesnindu-mi un dinte şi gustul sărat al sângelui dintr-o spărtură interioară la buza de sus. Mi-am întors faţa, am scuipat sângele şi Larry îmi înfipse ţeava pistolului adânc în gât.

— Mori de spaimă, poliţaiule? zise el încet. Vocea nu-i era mai puternică decât o şoaptă, dar i-o auzeam, totuşi, cu tot urletul vântului puternic. Pesemne este adevărată povestea aceea cu creşterea anormală a sensibilităţii celor ce se află pe punctul de

a muri. Şi eu eram pe punctul de a muri.

Eram, într-adevăr, înspăimântat până în acele unghere ale sufletului în care nu simţisem niciodată până atunci spaima. Umărul începea să mă doară, să mă doară îngrozitor, îmi venea să leşin, pistolul acela blestemat stâlcindu-mi gâtul îmi provoca valuri de ameţeală care mi se întindeau în tot corpul. Am tras înapoi piciorul drept cât am putut de mult ca să nu-mi pierd echilibrul. Cu degetul mare prinsesem limba pantofului.

— N-o să-ţi meargă, Larry, am hârâit eu. Presiunea de pe laringe mă sufoca, cătarea pistolului mă împungea dureros în bărbie. Omoară-mă şi ai tăi n-au să mai pună mâna niciodată pe comoară.

— Mor de râs.

Ceea ce şi făcu – un hohot oribil, de maniac.

— Mă vezi, poliţaiule, mor de râs. Oricum n-am s-o văd niciodată, nici măcar o părticică din ea. Larry, drogatul, nu vede niciodată, nimic. Praful alb, asta este tot ce mi-a dat totdeauna taică-meu mie, preaiubitului său fiu.

— Vyland? Înţelesesem chestia asta numai cu câteva ceasuri în urmă.

— Tatăl meu. Lua-l-ar dracu! Mută pistolul, ţintindu-mă în pântece. Adio, poliţaiule.

Am mişcat piciorul în faţă, uşor, accelerând, dar neobservat în întuneric de Larry.

— Am să-i spun adio din partea ta, am zis eu. Pantoful făcu să zăngăne tabla ondulată a micii gherete, chiar în momentul când rosteam aceste cuvinte.

Larry îşi răsuci capul peste umărul drept ca să descopere sursa acestei noi ameninţări. O fracţiune de secundă, înainte de a începe să se întoarcă din

nou spre mine, maxilarul drept îi rămase descoperit spre mine – exact ca şi operatorului de radio, acum câteva minute.

L-am izbit. L-am izbit de parcă ar fi fost un satelit şi eu trebuia să-l lansez pe o orbită în jurul lunii. L-am izbit ca şi cum de asta ar fi depins viaţa tuturor bărbaţilor, femeilor şi copiilor rămaşi pe lume. L-am lovit cum nu mai lovisem în viaţa mea pe nimeni până atunci, cum – mi-am dat seama chiar când îl izbeam – n-am să mai lovesc pe nimeni vreodată.

Un zgomot surd, înăbuşit şi Coltul îi căzu din mână şi se izbi de sită la picioarele mele. Timp de două, trei secunde, Larry păru să rămână acolo nemişcat, apoi, cu o mişcare necrezut de înceată, cu finalitatea irevocabilă a unui coş de fabrică ce se prăbuşeşte căzu în hăul de dedesubt.

Fără niciun ţipăt de groază, fără nicio zbatere căzu pe puntea metalică aflată la treizeci de metri dedesubt. Larry era mort chiar înainte de a începe să se prăbuşească.

Capitolul XI

La opt minute după moartea lui Larry şi exact la douăzeci de minute după ce-i lăsasem în cabină pe Kennedy şi Royale, m-am întors înapoi şi am ciocănit la uşă după un cod pe care îl stabilisem în grabă între noi. Uşa se deschise şi am intrat înăuntru. Kennedy o încuie la loc, în timp ce eu mă uitam la Royale, care continua să zacă întins şi inconştient pe podea.

— Cum s-a comportat pacientul? am întrebat eu. Respiraţia continua să-mi fie sacadată – eforturile din ultimele douăzeci de minute şi faptul că, după aceea, alergasem tot drumul până aici mă împiedicaseră să-mi recapăt respiraţia normală.

— Cam agitat, rânji Kennedy. A trebuit să-i mai dau un sedativ. Apoi începu să mă studieze cu privirea şi, treptat, zâmbetul i se şterse de pe faţă, după ce văzu, mai întâi, sângele ce mi se prelingea din gură, apoi, gaura din umărul impermeabilului. Arăţi îngrozitor. Eşti rănit. Ai avut necazuri?

Am confirmat din cap.

— Dar acum s-a terminat, am lichidat toate problemele. Am început să-mi dau jos, cât puteam de repede, îmbrăcămintea impermeabilă, însă nu era deloc plăcut. Am stabilit legătura radio. Totul merge perfect. Până acum, vreau să spun.

— Excelent, este minunat.

Cuvintele fuseseră rostite automat. Veştile mele îi făcură plăcere lui Kennedy, dar era departe de a fi

încântat de înfăţişarea mea. Atent, cu delicateţe, mă ajută să-mi scot impermeabilul şi l-am auzit tăindu-i-se respiraţia când văzu locul unde-mi rupsesem cămaşa la umăr şi tampoanele de tifon îmbibate de sânge cu care Mary astupase rana la ambele capete – glontele traversase drept, neatingând osul, dar rupându-mi jumătate din muşchiul deltoid – în scurtul interval după ce coborâsem scara, când ne-am oprit în cabina radio.

— Dumnezeule, dar asta trebuie să doară îngrozitor! exclamă el.

— Nu prea tare. Ceea ce nu era adevărat. Doi omuleţi, lucrând cu schimbul, erau căţăraţi pe ambele părţi ale umărului şi îi dădeau continuu bătaie cu un ferăstrău, cu atâta înverşunare de parcă viaţa lor ar fi depins numai de asta. Şi nici cu gura nu stăteam mai bine. În dintele spart îmi rămăsese descoperit un nerv, care, din secundă în secundă, declanşa câte un şoc violent de durere care-mi străpungea faţa până în creier. În mod normal, această combinaţie m-ar fi făcut să mă urc pe pereţi. Dar ziua de astăzi nu era o zi normală.

— Nu mai poţi continua în starea asta, insistă Kennedy. Pierzi sânge şi...

— Se observă că am fost lovit la dinţi? l-am întrerupt eu.

Se duse la chiuvetă, udă o batistă şi îmi şterse tot sângele de pe faţă.

— Nu cred, spuse el, cercetându-mă cu privirea. Mâine, buza de sus o să fie de două ori mai groasă, dar, deocamdată, n-a început încă să se umfle. Râse forţat şi adăugă: Cât timp rana din umăr nu te face să râzi în hohote, n-o să bage nimeni de seamă că ai un dinte spart.

— Perfect. Asta-i tot ce voiam să aflu. Ştii şi tu că n-am încotro, trebuie să duc treaba asta până la capăt.

Îmi scosesem pantalonii impermeabili şi a trebuit să mut pistolul de la brâu. Kennedy, care începuse să îmbrace el hainele impermeabile, îl văzu.

— Al lui Larry?

Am încuviinţat din cap.

— El a produs avariile?

Am dat iar din cap.

— Şi Larry?

— Acolo unde s-a dus n-o să mai aibă nevoie de heroină. Cu înţepături ascuţite de durere mi-am pus haina mai mulţumit decât oricând că o dezbrăcasem aici înainte de a pleca. I-am rupt gâtul.

Kennedy mă privi lung şi îngândurat.

— Joci cam tare, nu ţi se pare, Talbot?

— Nici pe jumătate cât ai fi jucat tu de tare, îi spusei eu încruntat. O doborâse pe Mary în mâini şi în genunchi pe „scândura maimuţei”, sus în turlă, la treizeci de metri deasupra punţii, şi susţinea ca ea să coboare de acolo fără ajutorul scării.

Abandonă încheierea ultimului nasture al impermeabilului, făcu două salturi rapide spre mine, mă înşfăcă de umeri, dar îmi dădu drumul când ţipai de durere.

— Iartă-mă, Talbot! A fost o tâmpenie din partea mea. Faţa nu-i mai era bronzată ca de obicei, ochii şi gura îi făcuseră cute de îngrijorare. Cum... E sănătoasă?

— E sănătoasă, am confirmat eu, extenuat. Vine aici în zece minute şi-ai să vezi cu ochii tăi. Mai bine-i dai drumul, Kennedy. Ăştia trebuie să se întoarcă dintr-o clipă într-alta.

— Ai dreptate, murmură el. O jumătate de oră, a zis generalul. A cam trecut. Eşti... eşti sigur că e teafără?

— Sigur că sunt sigur, i-am răspuns iritat, apoi, imediat, am regretat această izbucnire. Tânărul începuse să-mi placă foarte mult. L-am privit cu un rânjet: N-am mai văzut niciodată un şofer atât de îngrijorat de soarta patronului său.

— Am plecat, zise el. N-avea poftă să zâmbească. Luă un portofel de piele de lângă hârtiile mele de pe birou şi-l puse în buzunarul de la piept. Nu trebuie să-l uit. Deschide uşa, te rog, şi vezi dacă drumul e liber.

Am deschis uşa, am văzut că nu era nimeni şi i-am făcut semn. Îl apucă pe Royale de subţioară, îl trase târâş prin uşă şi-l lăsă să cadă, fără nicio ceremonie, lângă scaunul răsturnat din coridor. Royale începu să se mişte şi să geamă. Avea să-şi revină dintr-un moment în altul. Kennedy se uită la mine câteva clipe, ca şi cum ar fi vrut să-mi spună ceva, apoi ridică mâna şi mă bătu uşor pe umărul sănătos.

— Mult noroc, Talbot, murmură el. Tare aş fi dorit să pot merge cu tine.

— Şi eu, i-am zis din suflet. Nu-ţi fă probleme, acum e cam pe sfârşite. Nu-mi făceam niciun fel de iluzii şi Kennedy ştia asta. L-am salutat din cap, am intrat în cameră şi-am închis uşa. L-am auzit pe Kennedy învârtind cheia în broască şi lăsând-o acolo. Am ascultat, dar nu i-am auzit nici măcar paşii când a plecat. Pe cât era de solid, pe atât era de iute şi nezgomotos.

Acum, rămas singur, cu nimic de făcut, durerea se năpusti cu o putere îndoită. Durerea şi ameţeala mă încercau în valuri alternative. Simţeam cum limanurile conştiinţei înaintau şi se retrăgeau. Ar fi fost atât de

uşor să mă las luat de apă! Dar nu mă puteam lăsa, nu în acest moment. Acum era prea târziu. Aş fi dat orice pentru o injecţie împotriva durerii, pentru ceva care să mă ajute să trec peste ceasul următor. Aproape că m-am bucurat când, la mai puţin de două minute după plecarea lui Kennedy, am auzit sunetul unor paşi care se apropiau. Ne coordonasem perfect. Am auzit o exclamaţie, paşii s-au transformat brusc în fugă şi eu m-am dus şi m-am aşezat în spatele biroului, luând în mână un creion. Becul din tavan îl stinsesem şi ajustasem una din lămpile din perete, astfel încât să lumineze direct peste capul meu, punându-mi faţa complet în umbră. Poate – cum zicea Kennedy – nu se va vedea că sunt lovit la gură, dar mă durea aşa de tare încât mi se părea că se vede şi nu voiam să risc deloc.

Cheia scrâşni strident în broască, uşa fu trântită într-o parte, lovindu-se de perete şi o namilă făcută după tiparul lui Cibatti, pe care n-o mai văzusem, dădu buzna în încăpere. Hollywoodul învăţase pe toată lumea schema cu trântitul uşii în situaţii de-astea. Dacă stricai tăbliile sau balamalele sau tencuiala de pe perete nu conta – nefericitul proprietar era cel care suporta spezele. În acest caz, cum uşa era făcută din oţel, tot ce stricase tipul era propriul deget de la picior şi nu era nevoie să fii mare cunoscător al naturii umane ca să-ţi dai seama că nimic nu i-ar fi făcut mai mare plăcere decât să descarce automatul pe care-l agita în mână. Dar tot ce putu să vadă am fost eu – cu un creion în mână şi cu o expresie de blândă nedumerire pe faţă. Se încruntă totuşi la mine, apoi se întoarse şi făcu semn cuiva aflat în coridor.

Vyland şi generalul intrară sprijinindu-l pe Royale,

care între timp îşi mai revenise. Mi se încălzi inima numai văzându-l cum se lasă greoi pe un scaun. Eu însumi, acum două nopţi, şi cu Kennedy, în noaptea asta, făcusem o treabă splendidă cu Royale: promitea să fie cea mai mare contuzie facială văzută de mine vreodată. Deja era, în mod cert, cea mai colorată. Şedeam acolo şi mă întrebam cu un fel de interes detaşat – pentru că nu-mi mai puteam permite să mă gândesc la Royale altfel decât cu detaşare – dacă contuzia avea să o mai aibă şi când o să ajungă pe scaunul electric. Eram aproape convins c-o să mai existe nişte urme.

— Ai ieşit astă-seară din camera asta, Talbot? Vyland vorbea pe un ton răguşit şi iritat, îşi pusese puţin la păstrare vocea politicoasă de înalt funcţionar.

— Sigur, m-am dematerializat şi m-am prelins prin gaura cheii. M-am uitat curios spre Royale. Ce s-a întâmplat cu prietenul iubit? I-a căzut turla în cap?

— N-a fost Talbot. Royale împinse la o parte mâna cu care-l susţinea Vyland, căută sub haină şi-şi scoase pistolul. Minusculul lui pistolet sinistru – acesta era primul lucru la care se gândea întotdeauna, în orice împrejurare, Royale. Era pe punctul de a-l băga la loc, când îi veni o idee şi scoase încărcătorul. Neatins – toate cartuşele acelea mititele, funeste, de cupro-nichel erau la locul lor. Puse încărcătorul la loc în automat iar pe acesta în tocul de la subţioară şi apoi, cuprins de o bănuială, se căută în buzunarul de la piept. În ochiul nelovit se aprinseră două scântei, pe care cineva cu fantezie prea bogată le-ar fi putut interpreta drept o expresie de consternare, apoi, de uşurare, când îi spuse lui Vyland: Portofelul. S-a dus.

— Portofelul? Nu încăpea nicio îndoială, Vyland era evident uşurat. Un hoţ expeditiv!

— Portofelul dumitale! Pe platforma mea? O insultă, o insultă intolerabilă! Mustaţa bătrânului vulpoi intrase într-o teribilă agitaţie, într-o dezlănţuire de indignare puritană, cu care orice seminar metodist s-ar fi mândrit. Ştii bine că nu sunt apărătorul tău legal, Royale, dar pe platforma mea! Am să institui imediat o percheziţie şi vinovatul...

— Puteţi să vă cruţaţi oboseala, generale, l-am întrerupt eu sec. Vinovatul a pus banii în siguranţă în buzunarul de la pantaloni şi portofelul este pe fundul mării. În plus, orice om care este în stare să ia bani de la Royale merită o medalie.

— Vorbeşti cam mult, prietene, zise rece Vyland. Se uită la mine cu o privire cercetătoare care nu-mi plăcu deloc, şi continuă încet: S-ar putea să fi fost o diversiune, ca să distragă atenţia. Poate Royale a fost scos din circulaţie pentru cu totul alt motiv. Un motiv despre care tu, Talbot, s-ar putea să ştii ceva.

Am îngheţat. Vyland nu era omul care să se lase uşor păcălit şi eu, în niciun caz. Nu dorisem aşa ceva. Dacă deveneau bănuitori şi se apucau să mă percheziţioneze şi găseau ori pistolul lui Larry, ori rana – şi le-ar fi găsit obligatoriu pe-amândouă – atunci acesta era, cu siguranţă, spectacolul de adio al lui Talbot. În clipa următoare, am îngheţat şi mai rău. Royale zise:

— Poate că, totuşi, a fost o diversiune. Se ridică şi veni, clătinându-se pe picioare, până la birou şi se uită la hârtiile din faţa mea.

Ăsta era sfârşitul. Mi-am amintit, în acel moment, privirea prea studiat întâmplătoare pe care Royale o aruncase hârtiilor când ieşise din cameră. Acoperisem cam o jumătate de coală cu litere şi cifre înainte de ieşirea lui din cameră, dar de-atunci nu mai

adăugasem nici măcar o singură literă sau cifră. Şi aceasta era singura dovadă de care avea nevoie Royale. Am continuat să mă uit la faţa lui, neîndrăznind să-mi arunc ochii în jos la hârtii, şi mă întrebam cam câte gloanţe o să toarne Royale în mine, înainte ca eu să fi apucat măcar să scot tunul lui Larry de la brâu. Dar, fără să-mi vină să cred, l-am auzit pe Royale vorbind.

— Cred că am greşit adresa. Talbot este nevinovat. A lucrat, domnule Vyland. Aproape fără întrerupere, aş zice.

M-am uitat la hârtii. De unde lăsasem o jumătate de pagină mâzgălită cu litere şi cifre, acum erau pline două pagini şi jumătate. Fuseseră scrise cu acelaşi creion şi ar fi trebuit să te uiţi foarte atent ca să vezi că nu fuseseră scrise de aceeaşi mână. Şi, în plus. Royale le văzuse de-andoaselea. Mâzgăleala aceea era la fel de lipsită de sens cum fusese şi a mea, dar era de-ajuns, mai mult decât suficientă: era paşaportul meu pentru viaţă, dat de Kennedy, a cărui previziune pătrunzătoare o depăşise cu mult pe a mea de astă dată. Ce bine ar fi fost să-l fi cunoscut pe omul ăsta eu câteva luni în urmă!

— Bine. Deci, a fost vreunul lefter de parale. Vyland era satisfăcut. Îşi scosese deja această problemă din minte. Ei, cum stai, Talbot? Suntem presaţi de timp.

— Nicio grijă, l-am asigurat. Toate s-au aranjat. Garantat. Cinci minute de umblat la aparate în batiscaf şi suntem gata de plecare.

— Excelent. Vyland arăta încântat, dar asta numai pentru că nu ştia ce ştiam eu. Se întoarse spre gorila care trântise uşa: Fiica generalului şi şoferul – îi găseşti în salonul generalului. Să vină aici imediat!

Gata, Talbot?

— Gata. M-am ridicat în picioare, împleticindu-mă puţin, dar, în comparaţie cu Royale, arătam absolut sănătos şi nimeni nu observă nimic. Am avut o zi lungă şi grea, Vyland. Nu mi-ar strica un întăritor înainte de a coborî în batiscaf.

— M-ar surprinde ca Cibatti şi amicul lui să n-aibă un stoc suficient şi pentru un bar. Vyland începea să întrezărească succesul. Era numai bunăvoinţă. Hai să mergem.

Am ieşit grămadă în coridor şi, apoi, ne-am înşirat până la uşa camerei de acces în cheson. Vyland bătu din nou după codul său secret – am remarcat bucuros că era tot acelaşi – şi am intrat înăuntru.

Vyland avusese dreptate. Cibatti şi prietenul său erau bine garnisiţi cu provizii de băutură şi, după ce am tras vreo trei înghiţituri bune de whisky fără sifon, cei doi omuleţi care tăiau cu ferăstrăul în umărul meu lăsaseră munca în acord şi o luaseră mai uşor, iar mie nu-mi mai venea să mă dau cu capul de pereţi de durere. Mi se păru logic să sper că mă va durea şi mai puţin dacă îmi mai turnam o porţie de anestezic şi tocmai asta făcusem, când se deschise uşa şi apăru haidamacul trimis de Vyland în partea cealaltă a platformei, aducându-i pe Mary şi pe Kennedy. Inima mea trecuse prin multe noaptea aceea, eforturi extraordinare, grele, cu care nu era obişnuită, dar nu-mi trebui decât s-o văd pe Mary ca să înceapă să salte din nou. Mintea însă nu-mi săltă de bucurie. Uitându-mă la faţa ei, mintea mi se umplu de tot felul de închipuiri plăcute despre ce le-aş fi făcut lui Vyland şi Royale. Sub ochi avea cearcăne mari, negre-vineţii, arăta palidă şi extenuată şi se vedea că-i este rău. Aş fi pariat pe orice că jumătatea aceea de oră o

înspăimântase şi o zdruncinase cum nu mai fusese niciodată în viaţa ei. Chiar şi pe mine mă înspăimântase şi mă zdruncinase destul. Dar nici Vyland nici Royale nu păreau să observe nimic în neregulă. Oamenii forţaţi să se încurce cu ei şi să nu fie înspăimântaţi sau zdruncinaţi erau mai degrabă excepţie decât regulă.

Kennedy nu arăta nici înspăimântat nici zdruncinat. El arăta exact ce era: un şofer perfect. Dar Royale nu era mai uşor de fraierit decât mine. Se întoarse la Cibatti, mâna lui dreaptă, şi-i zise:

— Controlează-l pe puişorul ăsta, te rog, şi vezi să nu aibă asupra lui nimic care nu se cade.

Vyland îi aruncă o privire întrebătoare.

— S-ar putea să fie la fel de inofensiv cum arată, dar eu am unele îndoieli, îi explică Royale. A umblat liber pe toată platforma, toată după-amiaza. S-ar putea să-şi fi făcut cumva rost de vreun pistol, şi, într-o atare situaţie, poate, pur şi simplu, să-i ia prin surprindere pe Cibatti şi pe ceilalţi, într-un moment când aceştia se uită în altă parte. Royale făcu un semn cu capul spre uşa din peretele convex. Nu mi-ar face deloc plăcere să mă văd urcând treizeci de metri pe o scară de fier, tot timpul sub ameninţarea pistolului ţinut de Kennedy.

Îl percheziţionară şi nu găsiră nimic. Era isteţ Royale, nu încape vorbă, aproape nimic nu scăpa privirii lui agere. Numai că, de data asta, n-a fost suficient de isteţ. Pe mine ar fi trebuit să mă percheziţioneze.

— Să ştii că nu vrem să te grăbim, Talbot, zise Vyland cu un sarcasm studiat.

— Imediat. Am dat pe gât ultimele picături de anestezic, m-am încruntat solemn la notele din mână,

le-am împăturit punându-le în buzunar şi m-am întors spre uşa de acces spre interiorul pilonului. Am evitat cu grijă să mă uit la Mary, la general sau la Kennedy.

Vyland mă atinse la umărul rănit şi, dacă n-ar fi fost anestezicul, aş fi ieşit prin platforma cabinei. Aşa însă, am sărit numai vreo doi centimetri şi cei doi tăietori de lemne de pe umăr o luară din nou de la capăt, trăgând de ferăstrău mai cu foc decât înainte.

— Începe să ne fie frică, da? mârâi Vyland. Îmi făcu apoi un semn spre un mecanism de pe masă, un simplu comutator solenoid, pe care-l adusesem din batiscaf. Ai uitat ceva, aşa e?

— Nu. De ăsta nu mai avem nevoie.

— Bine. Hai să mergem. Ia-o înainte. Supraveghează-i atent, ai înţeles, Cibatti?

— O să stau cu ochii pe ei, şefule, îl asigură Cibatti. Şi, sigur, aşa avea să facă. L-ar fi pocnit cu pistolul în cap pe primul om căruia i-ar fi venit ideea să tragă o dată prea tare aer în piept. Generalul şi Kennedy n-aveau să poată pune nimic la cale în timpul cât Vyland şi Royale se aflau acolo jos cu mine, în batiscaf. Aveau să stea aici sub ameninţarea pistolului până ne întorceam. Eram sigur că Vyland ar fi preferat chiar să-l ia pe general cu noi în batiscaf, ca măsură suplimentară de siguranţă, dar, pe lângă faptul că în vas nu încăpeau confortabil decât trei şi Vyland n-ar fi riscat cel mai mic pericol fără cuţitarul său lângă el, coborârea aceea de o sută optzeci de trepte era cu mult prea mult pentru bătrânul general.

Se dovedea aproape prea mult şi pentru mine. Înainte de a ajunge la jumătatea drumului, umărul, braţul şi gâtul îmi erau ca scăldate într-un şuvoi de plumb topit şi valurile de durere arzătoare îmi străpungeau până în creieri iar acolo, focul se

transforma în beznă, şi în jos, în piept şi în stomac, îmi provoca ameţeală. De câteva ori, durerea, bezna şi ameţeala au fost pe punctul de a mă înghiţi complet. A trebuit să mă prind cu înverşunare disperată de scară, cu singura mână sănătoasă, până s-au potolit valurile şi mi-am recăpătat pe deplin conştiinţa. Cu fiecare treaptă coborâtă, perioadele de beznă deveneau tot mai lungi şi conştiinţa tot mai întunecată şi trebuie că ultimele treizeci, patruzeci de trepte le-am coborât ca un automat, din instinct, memorie şi datorită unei stranii puteri de voinţă izvorâtă din subconştient. Singurul punct în favoarea mea era că, amabili ca totdeauna, mă trimiseseră jos primul, ca să nu trebuiască să mă lupt cu ispita de a lăsa să le cadă ceva greu în cap, şi astfel nu putură să vadă cât sufeream. Când am ajuns pe platforma de jos şi când sosi ultimul dintre ei – prietenul lui Cibatti, care urma să închidă trapa din platformă – cel puţin eram în stare să stau în picioare fără să mă clatin. Faţa cred că trebuie să-mi fi fost de culoarea hârtiei şi scăldată de transpiraţie, dar lumina becului minuscul de la piciorul acelui mormânt cilindric era atât de slabă că nu exista pericolul ca Vyland sau Royale să detecteze ceva neobişnuit. Bănuiam că nici Royale nu se simţea prea bine după călătoria pe care-o făcuse. Orice om care a primit o lovitură sau lovituri suficient de puternice ca să-l facă să-şi piardă cunoştinţa timp de o jumătate de oră, nu se va simţi în cea mai bună formă vreo cincisprezece minute după ce îşi revine. În ce-l priveşte pe Vyland, aveam o vagă bănuială că era destul de speriat şi că principala lui preocupare, în acel moment, era propria persoană şi călătoria submarină care ne aştepta.

Trapa din platformă fu deschisă şi ne lăsarăm în

jos, prin camera de inundare şi de trecere în batiscaf, în balonul de oţel de dedesubt. Am avut cea mai mare grijă să-mi protejez umărul rănit când a trebuit să trec colţul ascuţit, aproape dreptunghiular, pentru a pătrunde în cabina de observaţie, dar, totuşi, trecerea a fost absolut îngrozitoare. Am aprins lumina de deasupra capului şi m-am îndreptat spre cutiile cu circuite, lăsându-l pe Vyland să închidă trapa camerei de inundare. După o jumătate de minut el se strecură în cabina de observaţie şi închise în urma lui uşa grea, circulară.

Au fost amândoi, aşa cum dorisem, impresionaţi de mulţimea şi confuzia de fire atârnând din cutiile cu circuite şi, dacă nu au fost la fel de impresionaţi de viteza şi eficacitatea cu care, abia consultându-mi notele, le-am pus pe toate din nou la loc, asta nu însemna că n-ar fi trebuit să fie. Din fericire, cutiile cu circuite nu erau mai sus de nivelul mijlocului. Braţul stâng îmi era atât de amorţit că nu-l puteam folosi decât de la cot în jos.

Am fixat ultimul fir, am închis capacele cutiilor şi am început să verific circuitele. Vyland mă privea nerăbdător. Royale mă urmărea cu o faţă, care, lipsită de expresie şi zdrelită, semăna destul de bine cu marele Sfinx din Gaza. Dar nu m-am lăsat impresionat de dorinţa lui Vyland de a ne grăbi. În acest batiscaf mă găseam şi eu şi n-aveam niciun chef să risc ceva. Apoi am conectat reostatele de control ale celor două motoare alimentate cu baterii, m-am întors la Vyland şi i-am arătat două cadrane care începuseră să licăre.

— Motoarele. Aici înăuntru nu poţi să le auzi aproape deloc, dar merg exact cum trebuie. Gata de plecare?

— Da. Îşi linse buzele. Gata când vrei tu.

Am dat din cap, am deschis ventilul pentru inundarea camerei de la intrare şi am arătat spre microfonul care se odihnea pe un suport la înălţimea capului, între mine şi Royale. Am întors comutatorul din perete în poziţia deschis.

— Poate vrei să dai ordinul să tragă aerul din inelul de cauciuc?

Dădu din cap, dădu ordinul şi puse microfonul la loc. L-am închis şi am aşteptat.

Batiscaful se legăna uşor, înainte şi înapoi, într-un arc de aproximativ trei sau patru grade, când, dintr-odată, mişcarea încetă complet. Mi-am aruncat ochii pe cadranul de adâncime. Oscilase până atunci neregulat, era încă suficient de aproape de suprafaţă ca să fie afectat de valurile înalte care se rostogoleau pe deasupra, dar, chiar şi aşa, nu mai era nicio îndoială că adâncimea medie indicată de aparat crescuse perceptibil.

— Ne-am desprins de pilon, i-am spus lui Vyland. Am aprins farul vertical şi i-am făcut semn să se uite prin fereastra de plexiglas de la picioarele noastre. Fundul nisipos al oceanului era acum la nici doi metri distanţă. Care e direcţia? Repede! Nu vreau să ne înnămolim aici.

— Drept înainte, exact încotro arăţi tu.

Am cuplat cele două motoare, am început să înaintăm cu viteză medie şi am ajustat aripile ca să ne dea maximum de propulsie. A fost destul de puţin, nu mai mult de două grade. Spre deosebire de cârma laterală, aripile de adâncime ale batiscafului îţi dau un minimum de control, ele având un rol auxiliar pentru emersiune şi imersiune. Am accelerat treptat motoarele la maximum.

— Aproape exact pe direcţia sud-est. Vyland

consulta o bucată de hârtie pe care o scosese din buzunar. Curs 222°.

— Într-adevăr?

— Adică, cum „într-adevăr”? sări el furios.

Acum, când îşi îndeplinise dorinţele şi batiscaful se pusese în mişcare, lui Vyland nu-i mai plăcea deloc. Claustrofobie. Îţi dădeai imediat seama.

— Asta este adevărata direcţie sau este cea pentru această busolă? am întrebat eu răbdător.

— Pentru această busolă.

— A fost corectată pentru devieri? Îşi consultă din nou bucata de hârtie.

— Da. Şi Bryson a zis că, dacă pornim drept în direcţia asta, metalul pilonilor platformei n-o să ne afecteze.

N-am spus nimic. Bryson, inginerul care murise de aeroembolism, unde o fi el acum? La nici şaizeci de metri distanţă, eram aproape sigur. Pentru a săpa un puţ petrolier de trei, patru mii de metri adâncime, era nevoie de cel puţin şase mii de saci de ciment şi lipsa a două căldări, suficiente pentru a fi siguri că Bryson va rămâne la fundul oceanului mult timp după ce devenise un schelet neidentificabil, n-avea cum să fie observată.

— Cinci sute douăzeci de metri, zise Vyland. De la pilonul pe care l-am părăsit până la avion. Adică, distanţa orizontală. Dacă luăm în considerare coborârea până în fundul văii – aproximativ şase sute douăzeci metri. În orice caz, aşa zicea Bryson.

— Unde începe valea aceea?

— La circa trei sute patruzeci de metri de aici. Şi are o adâncime de vreo cincizeci şi doi de metri. Deci, încă o dată adâncimea la care este instalată platforma petrolieră. Cu alte cuvinte, de la suprafaţă

are o adâncime de vreo sută patruzeci şi cinci de metri.

Am dat din cap, dar n-am spus nimic. Totdeauna am auzit spunându-se că nu poţi să simţi concomitent două focare majore de durere, dar nu este adevărat. Se poate. Braţul, umărul şi spatele îmi erau o mare de durere, o mare punctată de zvâcnetele suliţelor sfredelitoare ale durerii din maxilarul superior. N-aveam poftă de conversaţie, n-aveam poftă de nimic. Am încercat să uit durerea concentrându-mă asupra lucrului pe care îl aveam de făcut.

Parâma care ne lega de stâlp era, constatasem eu, înfăşurată în jurul unui tambur acţionat de un motor electric. Dar motorul se învârtea într-o singură parte – pentru a putea strânge cablul pe tambur la întoarcere. Însă acum, în timp ce înaintam, parâma era lăsată de un arc slab să se desfăşoare şi prin mijlocul ei trecea cablul telefonic. Numărul de rotaţii făcute de tambur era înregistrat de un aparat din cabina noastră de observaţie, dându-ne o idee destul de exactă asupra distanţei parcurse. Ne indica, de asemenea, şi viteza cu care mergeam. Maximum de viteză pe care-o putea dezvolta batiscaful era două noduri, dar chiar şi slaba rezistenţă oferită de tamburul cablului de legătură o reducea la un singur nod. Era însă suficient de rapid. Nu aveam de mers departe.

Vyland părea mai mult decât mulţumit să lase în seama mea conducerea batiscafului. Îşi petrecea aproape tot timpul privind, cu oarecare teamă, printr-una din ferestrele laterale. Singurul ochi sănătos al lui Royale, rece şi fără să clipească, nu mă părăsea o clipă. Urmărea cele mai mici mişcări şi ajustări pe care le făceam, pe fiecare în parte, însă numai din

obişnuinţă. Cred că ignoranţa lui privind principiile de funcţionare şi aparatura batiscafului era absolut totală. Categoric, aşa trebuie să fi fost: chiar şi când am dat la minimum indicatorul aparatului care controla evacuarea bioxidului de carbon din încăpere, asta n-a însemnat nimic pentru el.

Alunecam uşor înainte, la circa trei metri deasupra fundului mării, cu botul uşor ridicat în sus datorită rezistenţei cablului de legătură, iar cablul de ghidaj, atârnând în jos de sub camera de observaţie, se târa peste formaţiile de rocă şi corali sau peste câte un burete de mare. Întunericul din apă era absolut, dar cele două faruri exterioare şi lumina care radia în afară prin ferestrele noastre de plexiglas ne dădeau suficientă posibilitate de a vedea în jur. Unul sau doi peşti trecură leneşi pe lângă ferestre, complet indiferenţi şi concentraţi la propriile lor treburi. O vietate cu trup de şarpe îşi îndreptă cu un zvâcnet silueta zveltă cenuşie spre noi, îşi lovi capul sinistru de o fereastră laterală şi privi înăuntru cu ochii holbaţi, fără să clipească, aproape un minut; un cârd de peşti cu înfăţişare de scrumbii spaniole ne ţinu câtva timp companie, apoi dispăru cu o explozie de zbateri şi zvâcnete când apăru un rechin care naviga maiestos, propulsându-se cu o mişcare abia perceptibilă a cozii lungi şi puternice. Dar, cea mai mare parte a timpului, fundul mării păru să fie pustiu. Pesemne că furtuna care bântuia deasupra mânase majoritatea peştilor spre apele mai adânci.

La exact zece minute după plecare, platoul oceanic se scufundă abrupt, dând impresia, în întunericul care se căscă brusc sub noi şi pe care farurile nu-l puteau străpunge, că trecusem într-o prăpastie cu pereţi aproape verticali. Ştiam că este numai o iluzie. Vyland

trebuie să fi cercetat fundul oceanului de zeci de ori şi dacă el zicea că înclinaţia este de numai 30°, aproape sigur aşa trebuie să fi fost. Dar, cu toate acestea, impresia că intrasem brusc într-o prăpastie fără fund era copleşitoare.

— Asta este, spuse Vyland, cu glas încet. Pe faţa lui netedă, mată, am şi văzut apărând picături de transpiraţie. Dă-i drumul în jos, Talbot.

— Mai târziu, am scuturat eu din cap. Dacă începem să coborâm acum, cablul pe care îl târâm după noi are să tragă în sus coada batiscafului. Farurile n-or să mai poată lumina în faţă, numai în jos, vertical. Vrei să ne ciocnim cu botul de vreun colţ de stâncă pe care nu-l putem vedea? Sau să spargem rezervorul de benzină din faţă? Nu uita că rezervoarele sunt făcute doar din tablă metalică subţire. Este suficient să se spargă numai un rezervor şi o să avem atât de multă flotabilitate negativă că n-o să mai ieşim la suprafaţă în vecii vecilor. Îţi dai seama de asta, nu, Vyland?

Faţa îi sclipea de transpiraţie. Îşi linse buzele din nou şi zise:

— Fă cum crezi tu, Talbot.

Am făcut cum am crezut eu. Am rămas pe cursul de 222° până când aparatul cablului de legătură indică şase sute de metri, am oprit motoarele şi am lăsat ca uşoara preponderenţă a flotabilităţii negative, contracarată până acum de mişcarea de înaintare şi de înclinarea planurilor, să-şi facă efectul. Ne-am stabilizat treptat, coborând cu o viteză exasperant de înceată, acul aparatului de adâncime abia părând să se mişte.

La exact o sută patruzeci de metri adâncime, farurile exterioare au început să lumineze fundul

mării. Aici nu se vedea nicio rocă, niciun banc de corali, nimic, numai mici petice de nisip cenuşii şi mari suprafeţe negre de nămol. Am pornit din nou cele două motoare, le-am dat o acceleraţie medie, am potrivit înclinaţia aripilor şi am început să ne târâm extrem de încet înainte. Trebuia să înaintăm numai cinci metri. Calculul lui Bryson fusese aproape exact: când indicatorul cablului de legătură arătă şase sute douăzeci şi cinci de metri, am zărit ceva conturându-se pe fundul mării, la stânga, aproape în faţa câmpului nostru vizual. Era coada unui avion, ne depăşisem ţinta puţin spre dreapta. Botul avionului era îndreptat în direcţia din care venisem... Am pus motoarele în marşarier, am pornit motorul tamburului, am dat înapoi circa douăzeci de metri, şi apoi am luat-o din nou înainte cârmind spre stânga. Ajunşi, când am considerat eu, în punctul potrivit, am pus din nou, pentru un moment, motoarele în marşarier, apoi le-am oprit definitiv. Încet, constant, batiscaful a început să se scufunde. Cablul de ghidaj suspendat dedesubt a atins fundul, dar această uşurare a greutăţii nu a reuşit, aşa cum era de aşteptat, să înlăture gradul uşor de flotabilitate negativă şi baza cabinei de observaţie s-a cufundat greu în nămolul negru de pe fundul oceanului.

Nu trecuseră decât cincisprezece minute de când închisesem ventilatorul de evacuare a bioxidului de carbon, şi, deja, aerul din cabină începuse să se vicieze. Nici Vyland, nici Royale nu păreau afectaţi. Poate considerau că asta este atmosfera normală în batiscaf, sau probabil, nici nu observaseră. Amândoi erau complet absorbiţi de ceea ce se putea vedea, strălucitor iluminat de farurile anterioare, prin fereastra de observaţie din faţă.

De acelaşi lucru eram absorbit şi eu – cât de mult numai eu ştiam. De o mie de ori mă întrebasem ce-am să simt, cum am să reacţionez când, în sfârşit – dacă am să reuşesc vreodată – am să văd obiectul care acum zăcea pe jumătate îngropat în nămol. Mă aşteptasem să fiu cuprins de mânie şi furie, de groază şi durere copleşitoare şi, poate, de o puternică spaimă. Dar nu era nimic din toate acestea în sufletul meu, acum nu mai era nimic. M-a cuprins doar un val de milă şi de tristeţe – cea mai adâncă şi sfâşietoare tristeţe pe care am simţit-o vreodată în viaţa mea. Poate că reacţiile mele nu erau ceea ce mă aşteptasem să fie din cauză că mintea îmi era întunecată de ceţurile învolburate ale durerii, dar ştiam că nu asta era. Şi m-am simţit şi mai rău când am constatat că mila şi tristeţea nu erau pentru ceilalţi, ci pentru mine însumi – tristeţe produsă de amintirile care erau tot ce-mi mai rămăsese pe lumea asta, mila faţă de sine însuşi a unui om iremediabil abandonat propriei însingurări.

Avionul era îngropat cam un metru şi ceva în nămol. Aripa dreaptă dispăruse – trebuie să se fi rupt la atingerea apei. Vârful aripii stângi dispăruse, dar coada şi fuzelajul erau încă complet neatinse, cu excepţia botului ciuruit şi a geamului perforat şi spart al carlingii, care arătau din ce cauză căzuse avionul. Eram foarte aproape de fuzelaj, prora batiscafului atârna deasupra cabinei îngropate a avionului şi cabina de observaţie era la nici doi metri distanţă de geamurile sparte şi aproape la acelaşi nivel cu ele. În spatele parbrizului ciuruit am putut vedea două schelete: cel din scaunul pilotului era încă în picioare, răsturnat pe fereastra laterală ciuruită şi menţinut în această poziţie de centura scaunului; celălalt, în

scaunul copilotului, era aplecat mult înainte şi în cea mai mare parte acoperit vederii.

— Minunat, ce zici, Talbot? Nu este o realizare nemaipomenită? Vyland, cu spaima claustrofobică momentan în suspensie, îşi freca pur şi simplu mâinile de bucurie. După atâta vreme! Dar a meritat, a meritat! Şi este intact! Mă temeam să nu se fi făcut praf şi să se fi împrăştiat pe fundul mării. Îmi închipui că n-o să fie o treabă prea grea pentru un expert subacvatic cu experienţa ta, nu, Talbot? Nu aşteptă răspunsul, ci se-ntoarse iar să privească pe fereastră şi să se desfete. Minunat! repetă el din nou. Mi-nu-nat!

— Este minunat, am convenit eu. Am fost surprins de stăpânirea şi indiferenţa din propriul meu glas. Cu excepţia fregatei britanice *De Braak,* scufundată de o furtună în largul coastelor statului Delaware, în 1798, este, probabil, cea mai mare comoară scufundată în mare în emisfera occidentală. Zece milioane două sute cincizeci de mii de dolari în aur, smaralde şi diamante netăiate.

— Da, domnule! Vyland uitase că este un impecabil funcţionair superior şi începuse din nou să-şi frece mâinile. Zece milioane, două sute... Vocea i se pierdu treptat, oprindu-se brusc. De unde ştii... de unde ştii *tu* asta, Talbot? bolborosi el.

— Le ştiam înainte ca măcar tu să fi auzit de ele, Vyland, am spus eu calm. Amândoi părăsiseră ferestrele şi se holbau la mine. Vyland, cu un amestec de nedumerire, suspiciune şi un început de frică, Royale, cu singurul său ochi bun, rece, tâmp, sticlos, larg deschis cum nu-l văzusem niciodată. Nu te poţi măsura nici pe departe cu mintea generalului, Vyland. Nici eu, de altfel. El m-a dibuit, de azi-dimineaţă,

Vyland. Şi am descoperit de ce. Tu ştii de ce, Vyland? Vrei să ştii de ce?

— Despre ce vorbeşti? întrebă el răguşit.

— E deştept generalul, am continuat eu, de parcă n-aş fi auzit întrebarea. El a observat, când am aterizat azi-dimineaţă pe platformă, că nu mi-am ascuns faţa decât până ce am fost sigur că o anume persoană nu era în grupul de primire şi că, apoi, nu m-am mai sinchisit. O greşeală din partea mea, recunosc. Dar asta l-a făcut să-şi dea seama că nu sunt un asasin – dacă aş fi fost, mi-aş fi ascuns faţa de toată lumea – şi, de asemenea, că mai fusesem pe platformă şi mă temeam ca o persoană anume să nu mă recunoască. Avea dreptate sub ambele aspecte: nu sunt un asasin şi am mai fost înainte pe platformă. În primele ore ale acestei dimineţi.

Lui Vyland îi pierise graiul, efectul năucitor al spuselor mele, nenumăratele posibilităţi întunecate ce se conturau îl făcuseră să-şi piardă complet controlul – era prea răvăşit ca să mai poată să-şi transpună în cuvinte gândurile contradictorii.

— Şi generalul a mai observat ceva, am continuat eu. El a observat că, atunci când îmi vorbeai de operaţiunea de recuperare, eu n-am pus măcar o dată singura şi cea mai evidentă întrebare: ce comoară trebuie recuperată, în ce fel de vas sau avion, sau ce-o fi, se află? N-am pus niciodată măcar una din aceste întrebări, este Vyland? O altă scăpare din partea mea, nu, Vyland? Dar tu n-ai băgat de seamă. Însă generalul Ruthwen a observat şi şi-a dat seama că nu putea exista decât o explicaţie – că eu ştiam deja.

Vreo zece secunde se aşternu tăcerea, apoi Vyland şopti:

— Cine eşti tu, Talbot?

— Nu-ţi sunt în niciun caz prieten, Vyland! I-am zâmbit – atât cât îmi permise maxilarul amorţit de durere. O să mori, Vyland, o să mori în spasme şi ultima ta respiraţie pe lumea asta o să-ţi folosească să blestemi numele meu şi ziua când m-ai cunoscut.

O nouă tăcere – mai profundă chiar decât cea dinainte. Am simţit nevoia să fumez, dar asta era cu neputinţă în această cabină, unde, şi aşa, aerul era deja destul de stricat. Respiraţia ne era nefiresc de accelerată şi transpiraţia începuse să ne şiroiască pe feţe.

— Hai să vă spun o mică poveste, am continuat eu. Nu este un basm cu zâne, dar o să-l începem totuşi cu „a fost odată”. Deci: a fost odată o anume ţară cu o flotă militară foarte mică. Două distrugătoare, o fregată şi o canonieră. Nu prea era cine ştie ce flotă, este, Vyland? Deci, stăpânitorii au hotărât să o dubleze. Scoteau profituri destul de frumoase din exportul de petrol şi cafea şi s-au gândit că pot să-şi permită. Sigur că da, ar fi putut să cheltuiască banii într-o sută de alte afaceri mai profitabile, dar era o ţară pusă întruna pe lovituri de stat, iar guvernul se menţinea la putere bazându-se, în cea mai mare măsură, pe puterea forţelor armate de sub controlul său. Au aranjat să cumpere două distrugătoare vechi din Marea Britanie, câteva fregate, culegătoare de mine şi canoniere din S.U.A. În total, zece milioane două sute cincizeci mii dolari. Ţara era permanent ameninţată de război civil şi haos şi valoarea monedei sale scădea vertiginos pe piaţa monetară, şi, drept urmare, Marea Britanie şi S.U.A., către care trebuiau făcute plăţile, refuzau să le accepte în această monedă. Nicio bancă internaţională nu era dispusă să

crediteze un astfel de guvern. Aşa s-a ajuns la un acord ca plata să se facă în valori solide. Un guvern anterior al ţării respective importase, pentru exploatare industrială, diamante netăiate în valoare de două milioane dolari, care rămăseseră însă neutilizate. La aceasta, s-au adăugat aproape două tone lingouri de aur din rezervele de stat – valorând aproximativ două milioane şi jumătate dolari. Cea mai mare parte a acestei sume însă, era reprezentată de smaralde tăiate – o cantitate valorând circa cinci milioane şapte sute cincizeci mii de dolari.

Vyland amuţise. Îşi scoase batista din buzunarul de la piept şi-şi tamponă faţa. Era galben ca ceara.

— În sfârşit. După aceasta, s-a pus problema transportului. Se stabilise ca totul să fie transportat, în prima etapă, cu avionul la Tampa, de o companie internă de transport aerian, dar toate companiile aeriene din ţară primiseră ordin să-şi suspende temporar zborurile, de la începutul lunii mai, în cursul căreia urmau să se ţină alegeri. Câţiva funcţionari superiori au fost cuprinşi de dorinţa disperată de a se descotorosi de tezaur, de teamă ca nu cumva acesta să cadă în mâinile adversarilor, şi, de aceea, au început să caute o companie aeriană străină care efectua numai transporturi externe. Au ales *Trans-Carib Air Charter Co.* Firma *Lloyd's* a acceptat să transfere asigurarea. *Trans-Carib* a completat un program de zbor fals şi avionul său de marfă a decolat de pe teritoriul respectivei ţări latino-americane, îndreptându-se spre Tampa, peste Strâmtoarea Yucatan.

Nu erau decât patru oameni în avionul acela, Vyland. Era pilotul, fratele geamăn al proprietarului companiei *Trans-Carib.* Era copilotul, care era şi

navigant, şi o femeie cu un copil mic, care se considerase înţelept să nu fie lăsaţi în acea ţară, unde puteau izbucni în orice clipă tulburări.

Făcuseră un plan de zbor fals, Vyland, dar nu le-a fost de absolut niciun folos. Pentru că unul dintre acei nobili funcţionari cu înaltă conştiinţă, care erau atât de nerăbdători să plătească Angliei şi Americii datoriile, era un escroc ordinar, un om de-al tău, Vyland. El ştia adevărata rută de zbor şi te-a anunţat prin radio. Erai la Havana şi aveai totul pregătit, este Vyland?

— Cum ai aflat toate astea? horcăi Vyland.

— Sunt... am fost... proprietarul lui *Trans-Carib Air Charter Co.* M-am simţit dintr-o dată nespus de obosit, nu ştiu dacă datorită durerilor sau aerului viciat, ori, pur şi simplu, datorită unui copleşitor sentiment de gol interior. Eu mă aflam în acel moment la sol, în Belize, în Hondurasul britanic, dar am reuşit să le iau urma prin radio – după ce reperaseră avionul. Mi-au spus atunci că cineva încercase să arunce avionul în aer, dar acum ştiu că adevărul nu fusese acesta. Tot ceea ce dorise acel cineva fusese să distrugă radioul, să izoleze complet D.C.-ul de lumea exterioară. Şi aproape a reuşit – dar nu de tot. N-ai ştiut niciodată, aşa este, Vyland, că cineva stabilise legătura radio cu avionul acela, cu puţin timp înainte de a fi doborât. Eu am stabilit-o. Cu numai două minute înainte, Vyland. L-am măsurat încet, cercetător, cu ochi goi. Două prăpădite de minute de pe urma cărora însă, tu ai să mori astăzi.

Vyland se holbă la mine cu doi ochi înnebuniţi de groază. Ştia foarte bine ce urma să se întâmple, sau credea că ştie. Aflase cine sunt, ştia, de asemenea, ce înseamnă să ai de-a face cu un om care a pierdut

totul, pentru care mila şi compasiunea nu mai reprezentau nici măcar cuvinte. Încet, cu mare efort şi durere, îşi întoarse capul să se uite la Royale. Dar, pentru prima oară de când erau asociaţi, nu mai găsi acolo nici alinare, nici protecţie, nici sentimentul de siguranţă, pentru că, în sfârşit, faptul de necrezut se produsese: Royale era şi el cuprins de frică.

M-am întors pe jumătate şi am arătat spre carlinga zdrenţuită a avionului:

— Uită-te bine, Vyland, i-am spus încet. Uită-te bine la ce-ai făcut şi mândreşte-te. În scaunul pilotului, scheletul acela a fost odată Peter Talbot, fratele meu geamăn. Celălalt este Elizabeth Talbot. A fost soţia mea, Vyland. În partea din spate trebuie să se afle rămăşiţele unui băieţel foarte mic. John Talbot, fiul meu. Avea trei ani şi jumătate. M-am gândit de o mie de ori cum o fi murit băieţelul meu, Vyland. Gloanţele care mi-au ucis soţia şi fratele nu l-or fi lovit şi o fi fost viu până când a căzut avionul în apă. Avionul rostogolindu-se şi căzând prin aer timp de două-trei minute, Vyland, şi micuţul plângând în hohote şi ţipând, scos din minţi de spaimă şi mama sa nevenind când o striga! Când striga întruna: mamă, mamă!... Dar nu mai avea cum să vină, nu, Vyland? Era nemişcată în scaun, moartă. Şi, apoi, avionul a căzut în apă şi, poate, Johnny mai era încă în viaţă. Poate că fuzelajului i-a trebuit un timp să se scufunde – se întâmplă adesea, ştii asta, Vyland – sau mai avea aer înăuntru când s-a scufundat. Mă întreb cât timp o fi trecut până l-a înghiţit apa. Îţi dai seama, nu, Vyland, trei ani, ţipând şi zbătându-se şi murind şi nimeni lângă el să-l scape! Şi, apoi, ţipătul şi zbaterea au încetat şi băieţelul meu s-a înecat.

Am rămas timp îndelungat cu ochii pironiţi la

carlinga distrusă a avionului şi, când m-am întors, Vyland mă prinse de braţul drept. I-am dat un brânci şi a căzut pe podea unde rămase holbându-se la mine cu nişte ochi înnebuniţi de groază. Respira accelerat, cu gura deschisă, gâfâind sufocat şi tremurând din tot corpul. Royale se stăpânea încă, dar nici el nu mai avea mult, mâinile galbene ca de mort i se odihneau pe genunchi, iar ochii îi umblau fără răgaz dintr-o parte în alta a cabinei de observaţie – ca la un animal hăituit căutând o cale de scăpare.

— Aştept de mult timp acest moment, Vyland, am continuat eu. Am aşteptat doi ani şi patru luni şi nu cred că, în tot acest timp, n-am gândit vreodată cinci minute la altceva. Nu mi-a mai rămas nimic pentru care să trăiesc, înţelegi, Vyland. Pentru mine s-a terminat. Este, poate, o idee macabră, dar parcă aş vrea să rămân aici, lângă ei. Am încetat să mă mai amăgesc că ar mai avea rost să continui să trăiesc. Nu are, nu mai are rost, aşa că pot, la fel de bine, să rămân şi aici. Nu mai are rost acum, pentru că tot ce m-a ţinut în picioare a fost jurământul pe care l-am făcut la 3 mai 1958, că n-am să am linişte până nu-l găsesc şi-l distrug pe omul care mi-a distrus viaţa. Acest lucru l-am făcut şi deci, acum, nu mai am de ce trăi. Ar trebui să-mi displacă, presupun, faptul că o să fiţi şi voi aici, dar, pe de altă parte, mă gândesc că, într-un fel, se potriveşte. Asasinii şi victimele lor – în final – toţi la un loc.

— Eşti dement, şopti Vyland. Ce vrei să spui?

— Un singur lucru. Ţi-aminteşti comutatorul electric care a rămas pe masă? Cel despre care m-ai întrebat şi eu am zis: „De ăsta n-o să mai avem nevoie”? Ei bine, nu ne mai trebuie. Nu, de aici înainte. Acela era mecanismul central prin care acţionează

comutatoarele pentru descărcarea balastului şi fără el descărcarea balastului este absolut cu neputinţă de realizat. Iar fără să lăsăm balast, nu mai putem ieşi niciodată la suprafaţă. Iată-ne, deci, ajunşi aici, Vyland, şi aici rămânem. În vecii vecilor!

Capitolul XII

Pârâiaşe de sudoare ne brăzdau feţele. Temperatura se ridicase mult peste 30°, aerul era umed şi, acum, extrem de greu.

Horcăielile noastre sacadate în lupta pentru oxigen erau singurele sunete care se auzeau în balonul acela minuscul de oţel din imensitatea adâncurilor Golfului Mexic, la o sută patruzeci şi cinci de metri sub nivelul mării.

— L-ai scos din circulaţie? Vocea lui Vyland era o şoaptă slabă, neîncrezătoare. În ochi i se citea o frică nebună. Suntem... suntem prinşi aici? Aici, în acest... Vocea i se stinse şi îşi întoarse capul, începând să cerceteze în jur, cuprins de panica disperată a şobolanului încolţit, pe punctul de a muri. Şi asta şi era, de fapt, Vyland – un şobolan.

— Nu există scăpare, Vyland, l-am asigurat eu necruţător. Numai prin trapa de acces. Poate vrei să încerci s-o deschizi? La adâncimea asta, presiunea exterioară nu poate fi decât de cincizeci de tone, cincizeci de tone şi ceva. Şi dacă ai putea-o deschide, ei bine, atunci ai fi turtit de peretele opus până când te-ai face de trei centimetri grosime. Dar, nu-ţi face sânge rău, Vyland – în ultimele minute vei cunoaşte suferinţe atât de cumplite, cum nu ţi-ai închipuit niciodată că poate cunoaşte un om. În ultimele câteva secunde vei putea să-ţi vezi mâinile şi faţa făcându-se albastre, purpurii, înainte ca principalele vase de

sânge din plămâni să înceapă să se spargă. Dar, curând după aceea, ai să...

— Încetează, încetează! ţipă Vyland. Pentru numele lui Dumnezeu, încetează! Scoate-ne de aici. Talbot, scoate-ne de aici! Îţi dau cât vrei, un milion, două milioane, cinci milioane, Poţi să iei tot, Talbot, poţi să iei tot! Gura şi faţa i se schimonoseau ca la un nebun, ochii îi ieşiră din orbite.

— Mă faci să-mi vină greaţă, i-am spus calm. Şi dacă aş putea, tot nu te-aş scoate. Tocmai de teamă ca nu cumva să fiu tentat, am lăsat mecanismul acela sus pe platformă. Mai avem cincisprezece, poate douăzeci de minute de trăit, dacă poţi numi viaţă douăzeci de minute de durere cumplită. Sau, mai exact, de cumplită suferinţă pe care numai voi o s-o cunoaşteţi. Am ridicat mâna, mi-am rupt un nasture de la haină şi l-am aruncat în gură. Eu n-am să simt nimic, sunt pregătit pentru asta de luni de zile. Acesta nu este nasture, Vyland, este o capsulă concentrată de cianură. O muşcătură – şi am murit pe loc, fără nicio suferinţă.

Asta l-a dat gata. Cu bale prelingându-i-se din colţul gurii şi bolborosind incoerent, se aruncă asupra mea – cu ce scop, nu ştiu. Era prea înnebunit ca să mai ştie ce face. Dar mă aşteptasem la aşa ceva; am apucat o cheie grea de fier şi l-am pocnit înainte să mă atingă. Nu a fost o lovitură puternică, dar a fost de ajuns: s-a dat câţiva paşi îndărăt, s-a lovit cu capul de peretele metalic şi s-a prăbuşit greu pe podea.

Acum mai rămânea Royale. Şedea aplecat mult în faţă pe un scăunel de pânză, autocontrolul de Sfinx îi dispăruse complet, ştia că clipele îi sunt numărate şi faţa îi lucra peste normă ca să compenseze toate expresiile pe care nu le folosise atâţia ani de zile.

Vedea abătându-se asupra lui ceea ce făcuse el atâţia ani cu atât de multe victime şi pintenii groazei străpungeau adânc, scormonind până în ungherele cele mai ascunse ale minţii lui. Nu era încă cuprins de panică, nu-şi pierduse complet cumpătul, ca Vyland, dar capacitatea de a raţiona, de a gândi, îi dispăruse definitiv. Singurul lucru la care se mai putea gândi era cel la care se gândea întotdeauna în situaţii periculoase – anume, să utilizeze ucigaşul pistolet negru. Îl scoase şi îl îndreptă asupra mea, dar ştiam că asta nu înseamnă nimic – era o simplă mişcare reflexă şi nu avea intenţia să-l folosească. Pentru prima dată, Royale era confruntat cu o problemă care nu putea fi rezolvată cu o apăsare pe trăgaci.

— Mori de frică, aşa e, Royale? am întrebat eu încet. Şi vorbitul era un efort. Ritmul meu normal de şaisprezece respiraţii pe minut ajunsese acum la cincizeci şi cu greu reuşeam să mă forţez să rostesc un cuvânt.

Nu zise nimic. Se uită doar la mine, şi toţi demonii întunericului se adunaseră în fundul ochilor acelora negri. Pentru a doua oară în patruzeci şi opt de ore şi, de astă dată, în pofida umidităţii, a aerului viciat şi împuţit din acea cabină, puteam să jur că mirosea a pământ jilav, proaspăt săpat. Mirosul care vine de la un mormânt proaspăt săpat.

— Marele pistolar! am şoptit eu răguşit. Royale. Royale, ucigaşul. Te gândeşti la toţi oamenii care au tremurat, la cei care încă mai tremură numai la auzul numelui tău? N-ai dori să te poată vedea acum. Nu ţi-ar place să te vadă tremurând. Tremuri, nu-i aşa, Royale? Eşti înspăimântat cum n-ai fost de când eşti. Este, Royale?

Continua să nu scoată o vorbă. Demonii erau tot

acolo în ochii lui, dar nu mă mai urmăreau pe mine, se năpustiră asupra propriului său eu, scormoneau adânc în colţurile întunecate ale minţii lui întunecate, jocul expresiei de pe faţa lui schimonosită dovedea clar că-l trăgeau în toate părţile, dar direcţia dominantă era abisul negru al prăbuşirii totale, spre care îl împingea acea spaimă copleşitoare care poartă mantia demenţei.

— Îţi place, Royale? am horcăit eu. Simţi cum începe să te doară gâtul, plămânii? Eu simt. Şi pot să văd cum începe să ţi se albăstrească faţa. Nu prea mult, numai un început, sub ochi. Ochii şi nasul – acolo apar primele simptome. M-am căutat în buzunarul de la piept şi am scos o bucată de crom lustruit. O oglindă, Royale. Nu vrei să te uiţi în ea? Nu vrei să vezi...?

— Să te ia dracu' Talbot! Îmi doborî oglinda din mână, ţipând printre suspine: Nu vreau să mor! Nu vreau să mor!

— Dar victimele tale voiau, da, Royale? Nu mai puteam vorbi inteligibil, trebuia să inspir de patru-cinci ori ca să pot rosti această singură propoziţie. Erau toate obsedate de gândul sinuciderii, şi tu n-ai făcut decât să le ajuţi, din cauza nesfârşitei bunătăţi a inimii tale. Nu-i aşa, Royale?

— Te omor, Talbot! horcăi el cuprins de frenezie şi cu pistolul tremurând îndreptat spre inima mea. Acum te omor!

— Mor de râs, mă prăpădesc. Am o pastilă de cianură între dinţi. Pieptul mă durea, interiorul cabinei de observaţie începea să mi se legene dinaintea ochilor, ştiam că n-o mai pot duce mult. Dă-i bătaie, am zis eu cu glas sufocat. Dă-i drumul, apasă pe trăgaci.

S-a uitat la mine cu o privire saşie de om care

pierduse aproape complet contactul cu realitatea şi s-a împiedicat de mai multe ori până când a nimerit să-şi pună la loc în hamul de sub braţ pistolul mititel şi negru. Loviturile pe care le luase în cap începeau să-şi facă efectul – era într-o stare şi mai rea decât a mea. A început să se clatine cu scaunul şi, dintr-o dată, s-a prăvălit căzând în mâini şi genunchi şi mişcându-şi capul dintr-o parte în alta, de parcă ar fi vrut să scuture o ceaţă. M-am aplecat peste el, eu însumi pe jumătate inconştient, am apucat maneta aparatului de eliminare a bioxidului de carbon şi am dat-o de la minimum la maximum. Trebuia să treacă două-trei minute ca să se înregistreze o cât de mică îmbunătăţire şi aproape zece minute înainte ca atmosfera din încăpere să revină oarecum la normal. În acel moment însă, pentru mine toate acestea nu mai aveau nicio importanţă. M-am aplecat spre Royale.

— Mori, Royale, am hârâit sufocat. Ce simţi când mori, Royale? Spune-mi, te rog, ce simţi? Ce simţi când eşti îngropat într-un cavou la o sută cincizeci metri în adâncul mării? Ce simţi când ştii că n-ai să mai respiri niciodată aerul acela minunat, curat şi proaspăt al lumii de deasupra? Ce simţi când ştii că n-ai să mai vezi niciodată soarele? Ce simţi când mori? Spune-mi, Royale, ce simţi? M-am aplecat mai aproape de el. Spune-mi, Royale, ce-ai zice să rămâi în viaţă?

Nu s-a prins. Era prea dus pe altă lume.

— Ce-ai zice să rămâi în viaţă, Royale? A trebuit aproape să strig aceste cuvinte.

— Vreau să trăiesc! Sunetul fu mai mult un geamăt de durere ascuţită, pumnul drept încleştat i se zbătea slab pe podea. O, doamne, vreau să trăiesc!

— Poate mai pot să-ţi dau viaţa. Poate. Eşti la pământ, în patru labe, este, Royale? Îţi cerşeşti zilele, este, Royale? Am jurat să trăiesc ziua când ai să-mi ceri în genunchi viaţa şi asta faci acum, este, Royale?

— Blestemat să fii, Talbot! Aceste cuvinte îi ieşiră ca un strigăt răguşit, disperat, agonic. Acum abia se mai putea ţine şi în poziţia aceea, în patru labe, capul i se legăna moale într-o parte şi alta, cu ochii închişi. Acolo, jos, aerul trebuie să fi fost extrem de viciat, aproape complet lipsit de oxigen şi pe faţă începuseră într-adevăr să-i apară primele pete vinete. Respira cu viteza cu care suflă un câine fugărit şi, de câte ori trăgea aer, horcăia ca un om în agonie. Scoate-mă de aici, pentru numele lui Dumnezeu, scoate-mă de aici!

— Încă n-ai murit, Royale, i-am spus eu la ureche. Poate c-ai să mai vezi soarele. Dar poate n-ai să-l mai vezi. L-am minţit pe Vyland, Royale. Comutatorul central pentru descărcarea balastului este la locul lui. Am schimbat numai două fire, asta-i tot. V-ar trebui câteva ceasuri ca să descoperiţi care. Eu pot repara totul în treizeci de secunde.

Capul încetă să i se mai legene, îşi ridică spre mine faţa albăstrie, strălucind de sudoare, privindu-mă cu ochi injectaţi şi întunecaţi de spaimă, în fundul cărora licărea extrem de slab o undă de speranţă.

— Scoate-mă de aici. Talbot! murmură el. Nu-şi dădea seama dacă era vreo speranţă sau dacă era numai o tortură şi mai rafinată.

— Aş putea-o face, numai să vreau, este, Royale? Vezi, am şi şurubelniţa la mine. I-am arătat-o, zâmbindu-i fără compasiune. Dar încă am în gură tableta asta de cianură, Royale. I-am arătat nasturele pe care-l ţineam între dinţi.

— Nu! a ţipat sufocat. Nu muşca din pastilă! Eşti

dement, Talbot, dement! Dumnezeule, eşti inuman! În gura lui Royale, chestia asta suna într-adevăr grozav.

— Cine l-a ucis pe Jablonsky? am întrebat încet. Acum începuse să fie mai uşor de respirat, dar nu acolo jos unde era Royale.

— Eu! Eu l-am omorât! gemu Royale.

— Cum?

— L-am împuşcat. În cap. Era adormit.

— Şi apoi?

— L-am îngropat în grădina de lângă bucătărie. Royale încă gemea şi se clătina, dar se străduia din toate puterile să încerce să-şi exprime coerent gândurile care i se învârteau în cap ca o vâltoare. Era departe de a-şi putea recâştiga sângele rece, nu-şi mai dădea seama ce face. Vorbea ca să-şi scape viaţa – era singurul lucru pe care-l mai ştia.

— Cine este în spatele lui Vyland?

— Nimeni.

— Cine e în spatele lui Vyland? am repetat implacabil.

— Nimeni! Aproape că ţipă de disperare că nu mă putea convinge. Au fost doi tipi, un ministru al guvernului cubanez şi Houras, un funcţionar superior din guvernul columbian. Dar acum nu mai sunt.

— Ce li s-a întâmplat?

— Au fost... au fost eliminaţi, zise sfârşit Royale. Eu am făcut-o.

— Pe cine ai mai eliminat de când lucrezi pentru Vyland?

— Pe nimeni.

I-am arătat nasturele dintre dinţi şi se cutremură.

— Pe pilot. Cel care pilotase avionul de vânătoare care a doborât avionul ăsta de-aici... Ştia... ştia prea

multe.

— De aceea n-am putut găsi noi pilotul, am încuviinţat eu. Sunteţi o bandă teribilă. Dar aţi făcut o greşeală, Royale, nu-i aşa? L-aţi împuşcat prea devreme. Înainte să vă spună exact unde se prăbuşise DC-ul... Vyland ţi-a dat ordine pentru toate astea?

Încuviinţă din cap.

— Ai auzit ce te-am întrebat? am insistat eu.

— Vyland mi-a dat ordin pentru toate acestea. Urmă o pauză scurtă. Am privit pe geam şi am văzut înotând în raza de lumină o creatură stranie, semănând cu un rechin, care se uită indiferentă şi la batiscaf şi la epava avionului, apoi, cu o mişcare leneşă din coadă, pieri în întunecimea lugubră. M-am întors şi l-am bătut pe umăr pe Royale.

— Vyland, am zis. Încearcă să-l faci să-şi revină.

În timp ce Royale era aplecat asupra patronului său, am întins mâna deasupra lui şi am învârtit maneta aparatului de regenerare a oxigenului. Nu voiam ca aerul să devină prea repede curat.

Cam după un minut, Royale reuşi să-l readucă la viaţă pe Vyland. Respiraţia lui Vyland era foarte greoaie. Trecuse de mult peste primele faze de anoxie, dar, cu toate acestea, îi mai rămăsese un pic de suflu, pentru că atunci când deschise ochii şi se holbă rătăcit împrejur, văzându-mă încă cu nasturele între dinţi, începu să ţipe, să scoată nişte sunete oribile care, în spaţiul acela metalic mic şi închis, îţi sfârtecau nervii. M-am întins să-l pocnesc peste faţă, ca să-l scot din starea aceea de panică isterică, dar Royale ajunse primul. Lui Royale îi licărise o minusculă rază de speranţă şi dorea să o exploateze până la capăt. Îşi ridică mâna şi nu fuse deloc blând

cu Vyland.

— Încetează! îl zgâlţâi violent Royale. Încetează odată! Talbot zice că poate repara maşinăria asta. Mă auzi? Talbot zice că o poate repara!

Încet, încet, ţipetele se stinseră şi Vyland se holbă la Royale cu nişte ochi în care primul licăr de înţelegere începea să-şi_ facă loc firav printre spaimă şi sminteală.

— Ce-ai zis? scânci el sufocat. Ce-ai zis, Royale?

— Talbot zice că poate repara maşina asta, repetă grăbit Royale. Zice că ne-a minţit, că întrerupătorul pe care l-a lăsat acolo sus n-are importanţă. O poate repara! O poate repara!

— O poţi repara, Talbot? Ochii lui Vyland se lărgiră până când făcură un inel alb în jurul irisului. Glasul lui tremurând suna ca o rugăciune şi întreg trupul îi era îndoit într-un gest de implorare. Nici nu îndrăznea să spere – mintea lui se cufundase prea adânc în întunecimile din valea morţii, ca să mai fie în stare să zărească vreun licăr din lumina de deasupra. Sau, mai degrabă, nu îndrăznea sa privească, de teamă că n-are să fie nicio lumină. Poţi să ne scoţi din asta? Acum... chiar acum, tu...

— Poate am s-o fac, poate nu. Glasul meu, cu toată gâfâiala şuierătoare, avu exact nuanţa potrivită de indiferenţă. Am spus că aş prefera să rămân aici jos, că, adică, aş prefera să stau aici. Acum, depinde. Vino aici, Vyland.

Se ridică, împleticindu-se, în picioare şi porni înspre mine. Tot trupul îi tremura atât de violent, încât abia putea să se ţină pe picioare. L-am prins cu mâna sănătoasă de reverele hainei şi l-am tras aproape de mine.

— Aer mai este pentru aproximativ cinci minute,

Vyland. Poate pentru mai puţin. De aceea, spune-mi, spune-mi repede, ce rol ai jucat în această afacere până în momentul când l-ai întâlnit pe general. Grăbeşte-te!

— Scoate-ne de-aici! gemu el. Nu e aer, aer! Mi se duc plămânii, nu pot... nu pot să respir. Nu exagera deloc. Inspiraţiile şi expiraţiile lui şuierătoare de aer viciat se succedau cu frecvenţa pulsului normal cardiac. Nu pot vorbi! Nu pot!

— Vorbeşte, lua-te-ar dracu, vorbeşte! Royale, de la spate, îl apucase de gât şi îl zgâlţâi până când capul lui Vyland începu să sară înainte şi înapoi, ca la o păpuşă cu gâtul frânt. Vorbeşte! Vrei să mori, Vyland? Crezi că eu vreau să mor din cauza ta? Vorbeşte!

Vyland vorbi. În mai puţin de trei minute de inspiraţii şuierătoare, tuse şi sufocări, îmi povesti tot ceea ce de atâta vreme dorisem să ştiu. Cum aranjase cu un ministru cubanez şi ţinuse săptămâni de-a rândul un avion gata de plecare, cum mituise pe ofiţerul care răspundea de staţia radar din vestul Cubei, cum corupsese pe un foarte înalt funcţionar guvernamental din Columbia, cum avionul fusese urmărit, interceptat şi doborât şi cum îl pusese pe Royale să-i lichideze pe toţi cei de care se servise pentru scopurile lui. Începu să vorbească despre general, dar am ridicat mâna şi l-am oprit.

— Gata, suficient, Vyland. Aşază-te înapoi pe scaunul tău.

Am pus mâna pe maneta de eliminare a bioxidului de carbon şi l-am deschis la maximum.

— Ce faci acolo? întrebă în şoaptă Vyland.

— Dau drumul la un pic de aer curat în încăpere. E cam îmbâcsit aici, nu vi se pare?

Se holbară unul la celălalt, apoi la mine, dar nu scoaseră nicio vorbă. M-aş fi aşteptat la furie, ciudă şi violenţă, dar nimic din toate acestea! Spaima continua să fie emoţia unică, dominantă în sufletul lor. Şi, în plus, ştiau că încă sunt total în mâinile mele.

— Cine... cine eşti tu, Talbot? bolborosi Vyland.

— Cred că aţi putea să-mi ziceţi poliţai. M-am aşezat pe un scaun de pânză, deoarece nu voiam să m-apuc de treaba delicată de scoatere la suprafaţă a batiscafului înainte ca aerul – şi mintea mea – să se fi limpezit complet. Eram un specialist cinstit în salvări submarine, lucram cu fratele meu. Omul, sau rămăşiţele umane de-acolo de afară, din scaunul pilotului, Vyland. Eram o echipă excelentă, am descoperit nişte aur în largul coastelor Tunisiei şi am folosit capitalul pentru a pune pe picioare propria noastră linie aeriană – eram amândoi piloţi de bombardiere din vremea războiului şi amândoi aveam permise civile de zbor. Ne mergea foarte bine, Vyland – până când ne-ai ieşit tu în cale. După ce ai făcut tu asta – am făcut semn în direcţia avionului sfărâmat, acoperit de iarbă şi crustacee – m-am întors la Londra. Am fost arestat, credeau că avusesem vreun amestec în ceea ce se întâmplase. N-a trecut mult până când s-au lămurit lucrurile şi compania *Lloyd's* – care pierduse întreaga primă de asigurare – m-a angajat ca investigator special. Erau dispuşi să cheltuiască o sumă nelimitată ca să-şi recupereze măcar o parte din bani. Şi, pentru că era vorba şi de banii statului, atât guvernul britanic cât şi cel american mi-au acordat sprijinul lor. Sprijin solid. Nimeni nu s-a bucurat vreodată de un sprijin mai solid. Americanii chiar au mers până acolo încât au desemnat un poliţist de prima mână să se ocupe

permanent, împreună cu mine, de această afacere. Poliţistul era Jablonsky.

Asta i-a făcut să tresară îngroziţi. Le trecuse destul de mult spaima de moartea iminentă şi reveniseră suficient pe tărâmul realităţii ca să fie în stare să aprecieze exact ceea ce spuneam şi ce însemna asta. Se holbară unul la altul şi apoi la mine. Cu greu mi-aş fi putut dori un auditoriu mai atent.

— Asta a fost o greşeală, nu, domnilor? am continuat eu. Împuşcarea lui Jablonsky. Numai chestia asta şi e de ajuns ca să vă trimită pe amândoi pe scaunul electric. Judecătorii nu iubesc pe asasinii de poliţişti. S-ar putea să nu fie o judecată prea dreaptă, dar ăsta e adevărul. Omoară un cetăţean obişnuit şi s-ar putea să scapi; omoară un poliţist şi n-ai să mai scapi. Deşi, de fapt, asta nu mai are nicio importanţă. Ştim, oricum, despre voi suficient de mult ca să fiţi trimişi de şase ori pe scaunul electric.

Le-am povestit cum eu şi Jablonsky am petrecut mai bine de un an în Cuba, căutând să dăm de urmele aurului, cum am ajuns la concluzia că încă nu fusese recuperat – niciunul dintre smaraldele tăiate nu apăruse nicăieri pe piaţa internaţională. Altfel, Interpolul ar fi aflat la numai câteva zile.

— Şi eram aproape siguri, am continuat eu, *de ce* nu fusese recuperat tezaurul. De ce? Nu putea fi decât un singur motiv: fusese pierdut în mare şi cineva fusese puţintel cam grăbit şi omorâse pe singurul om care ştia exact unde este – pilotul avionului de vânătoare.

Prin eliminare, investigaţiile noastre ne-au adus pe coasta de vest a Floridei. Cineva căuta bani aflaţi pe fundul mării. Pentru aceasta era nevoie de un vas. Iahtul generalului era exact ceea ce trebuia. Dar,

pentru aceasta, aveaţi, de asemenea, nevoie de un detector de adâncime extrem de sensibil şi cu asta ai făcut greşeala unică, dar fatală, Vyland! Cerusem tuturor furnizorilor importanţi de echipament maritim din Europa Occidentală şi America de Nord să ne înştiinţeze imediat dacă vindeau vreun echipament special de cercetări submarine de adâncime altor vase decât cele militare, comerciale şi de pescuit. Mă urmăriţi, sper?

Mă urmăreau, cu siguranţă. Îşi reveniseră în mare măsură acum şi în ochii lor citeai moartea.

— În perioada respectivă de patru luni s-au vândut unor particulari nu mai puţin de şase astfel de detectoare ultrasensibile. Toate, unor proprietari de mari iahturi. Două din aceste iahturi făceau croaziere în jurul lumii. Altul era la Rio, altul la Long Island Sound, unul pe coasta Pacificului şi al şaselea se învârtea în sus şi în jos în largul coastei de vest a Floridei. Iahtul generalului Blair Ruthven.

Ideea a fost strălucită. Recunosc. Ce acoperire mai bună ai fi putut găsi ca să cercetezi fiecare metru pătrat de mare în largul coastei Floridei, fără să trezeşti suspiciuni. În timp ce geologii generalului îşi vedeau de treabă detonându-şi bombiţele şi alcătuind hărţi seismografice ale straturilor de rocă submarine, voi vă vedeaţi de treabă, înregistrând pe hartă cele mai mici contururi ale fundului oceanic cu ajutorul detectorului de adâncime. Asta v-a luat aproximativ şase săptămâni, pentru că aţi început prea de la nord. Vă urmăream fiecare mişcare, chiar de-atunci, şi am amenajat un vas special ca să dea târcoale în timpul nopţii – vasul cu care am ieşit eu azi-noapte în larg. În sfârşit, aţi descoperit avionul. Ba chiar aţi pierdut şi trei nopţi încercând să-l prindeţi cu nişte ancore, dar

n-aţi putut scoate decât o mică bucată din vârful aripii stângi. Am făcut un gest spre geam. Se poate vedea că ruptura este relativ recentă.

— De unde ştii toate astea? întrebă în şoaptă Vyland.

— Am reuşit să mă angajez ca ajutor mecanic pe *Temptress.* Am ignorat înjurătura de uimire care îi scăpă lui Vyland, ai cărui pumni se încleştară involuntar. Tu şi generalul credeaţi că mă văzuseră pe vasul de salvare submarină din Havana, dar n-a fost aşa, deşi lucrasem la firma respectivă. Am fost cinci săptămâni pe *Temptress* şi numai după ce-am plecat, mi-am vopsit părul în culoarea asta infernală, un chirurg plastic mi-a aranjat cicatricea şi am afectat şchiopătatul. Dar, cu toate acestea, nu se poate spune că ai fost prea perspicace. Ce zici, Vyland? Ar trebui să fii în stare să deşiri firul în continuare.

Deci, asta este. Ştiaţi unde este tezaurul dar nu puteaţi pune mâna pe el. Dacă vă apucaţi să utilizaţi clopote scufundătoare şi tot echipamentul complex de recuperare necesar pentru o treabă ca asta, însemna să vă puneţi gâtul în laţ. Şi atunci cineva a avut o altă idee strălucită – aceasta, aş paria pe orice, i-a venit în cap defunctului amic tehnician, Bryson. El, personal, citise totul despre experienţele acelea cu batiscaful din Indiile Occidentale şi a venit cu ideea utilizării acestuia în combinaţia cu platforma petrolieră.

Aerul devenise aproape normal în interiorul camerei de observaţie şi, deşi atmosfera continua să fie îmbâcsită şi înăbuşitor de caldă, în aer era de-acum suficient oxigen şi respiraţia nu mai era o problemă. Lui Royale şi lui Vyland le revenea tot mai mult, cu fiecare moment care trecea, curajul şi

meschinăria obişnuită.

— Deci, după cum băgaţi de seamă, toată lumea avea idei strălucite, am continuat eu. Dar cea cu adevărat frumoasă, cea care v-a adus pe voi doi la capătul drumului, a fost a lui Jablonsky. Jablonsky a fost cel care s-a gândit că ar fi fost o adevărată dovadă de omenie şi solicitudine din partea noastră dacă vă furnizam un batiscaf să vă faceţi treaba.

Vyland înjură încet şi murdar, se întoarse lent spre Royale, apoi spre mine.

— Vrei să spui...? începu el.

— Totul a fost aranjat, am continuat obosit. Toate acestea nu-mi mai făceau nicio plăcere. Flotele franceză şi britanică făceau încercări cu el în Golful Leilor. Dar s-au lăsat uşor convinse să continue aici aceste încercări. Au făcut în aşa fel încât să i se facă mare publicitate, să i se scoată în evidenţă în nenumărate rânduri calităţile, în aşa fel, încât nici cel mai mare idiot n-ar fi putut să nu remarce ce bun era pentru cercetări subacvatice clandestine şi pentru recuperarea unui tezaur din fundul apelor. Ştiam că n-o să fie decât o chestiune de timp până când îşi va face apariţia *Temptress* şi, într-o zi, acesta a apărut. Aşa încât l-am lăsat într-un loc comod, izolat. Dar, înainte de a-l lăsa, eu i-am încurcat legăturile în aşa hal încât, în afară de electricianul care le făcuse prima dată şi de mine însumi, nimeni nu l-ar mai fi putut pune în funcţiune. Trebuia să vi-l repare cineva, nu, Vyland? Ce coincidenţă fericită că am apărut tocmai la momentul potrivit! În altă ordine de idei, mă întreb ce au să zică prietenii noştri, sondorul şef şi inginerul petrolist când au să constate că au pierdut aproape trei luni forând la peste 3,5 kilometri de locul pe care îl stabiliseră geologii. Bănuiesc că tu şi cu

Bryson aţi fost cei care aţi modificat indicaţiile de navigaţie de pe hărţi în aşa fel încât să ajungeţi la o aruncătură de băţ de tezaur şi la kilometri depărtare de zăcământul petrolier. Dacă continuă aşa, au să perforeze globul până în partea cealaltă, în Oceanul Indian, şi tot n-au să dea de ţiţei.

— Să nu crezi că are să-ţi meargă, izbucni sălbatic Vyland, să nu crezi...

— Gura! l-am întrerupt eu dispreţuitor. Clanţa, că, dacă nu, învârtesc imediat o manetă sau un comutator şi vă fac iar pe amândoi să vă târâţi în patru labe şi să vă milogiţi să vă las în viaţă – cum făceaţi cu nici cinci minute în urmă.

M-ar fi omorât pe loc, ar fi stat să se uite la mine cum îmi dădeam sufletul gemând de durere şi lacrimi de bucurie li s-ar fi rostogolit pe obraji! Nimeni nu le mai vorbise în acest fel până atunci şi, pur şi simplu, nu ştiau ce să spună, ce să facă – pentru că vieţile lor erau în mâinile mele. Apoi, după un moment prelungit de tăcere, Vyland se răsturnă pe spătarul scaunului şi zâmbi. Creierul îi funcţiona din nou.

— Bănuiesc, Talbot, că nutreşti ideea de-a ne da pe mâinile autorităţilor. Aşa este? Aşteptă răspunsul, dar, cum nu primi niciunul, continuă: Dacă este aşa, eu, în locul tău, aş renunţa. Cât eşti tu de poliţai deştept, Talbot, ai scăpat complet din vedere o chestiune. Sunt sigur că n-ai vrea să fii răspunzător de moartea a două fiinţe nevinovate, nu-i aşa, Talbot?

— Despre ce vorbeşti? am întrebat eu încet.

— Vorbesc de general. Vyland îi aruncă lui Royale o scurtă privire, o privire din care din nou lipsea frica, o privire triumfătoare. Generalul Blair Ruthven. Generalul, soţia şi fiica lui cea mică. Ştii la ce mă refer, Talbot?

— Ce amestec are soţia generalului?...

— Ha, ha! Şi când mă gândesc că un moment am crezut că ne ai la mână. Uşurarea de pe faţa lui Vyland era aproape palpabilă. Eşti tâmpit, Talbot, tâmpit şi orb! Generalul! Nu ţi-a venit deloc în cap să te întrebi cum am reuşit să-l facem să se asocieze cu noi, n-ai încercat deloc să te întrebi de ce un om ca ăsta ne-a lăsat pe noi să-i folosim iahtul, platforma de foraj şi orice dorim. Nu ţi-a venit, Talbot? Nu ţi-a venit?

— Păi, eu m-am gândit...

— Te-ai gândit, rânji el batjocoritor. Sărman idiot! Bătrânul Ruthven era obligat să ne ajute şi dacă-i plăcea şi dacă nu, n-avea încotro. Ne ajuta pentru că ştia că vieţile soţiei şi fiicei sale celei mici sunt în mâinile noastre.

— Soţia şi fiica lui cea mică? Da, dar sunt legal separaţi, nu – generalul şi soţia, adică? Am citit toată povestea în ziare.

— Sigur, sigur. Ai citit toată povestea în ziare. Vyland, uitând de spaimă, era acum aproape jovial. La fel au citit şi alţi o sută de milioane de oameni. Generalul luase toate măsurile pentru ca povestea să fie binecunoscută. Pentru el ar fi fost o nenorocire dacă aceasta n-ajungea să fie foarte binecunoscută. Sunt ostatece, Talbot. Le păstrăm undeva într-un loc sigur, unde au să rămână până când terminăm aici. Iar dacă nu...

— Le-aţi... le-aţi răpit?

— În sfârşit, ţi-a căzut fisa, rânji Vyland. Sigur că le-am răpit.

— Tu şi Royale?

— Eu şi Royale.

— Recunoşti? O infracţiune federală şi capitală –

răpire – o recunoşti de bunăvoie şi deschis. Este adevărat?

— Adevărat. Şi de ce n-am recunoaşte-o? se făli Vyland. Dar, imediat după aceea, fu cuprins de un fel de nelinişte. Aşa că, mai bine lasă-te păgubaş cu chestia aia cu poliţiştii şi cu intenţiile tale de-a ne da pe mâna lor. În plus, cum îţi închipui c-ai să ne poţi duce prin interiorul pilonului şi să ne iei de pe platformă, fără să fii făcut bucăţele? Părerea mea e că eşti nebun, Talbot.

— Soţia şi fiica generalului, am reflectat eu cu glas tare, ca şi cum nu aş fi auzit ce spusese. Ideea nu era rea. Le dădeaţi drumul la urmă, n-aţi fi avut ce să faceţi... V-aţi fi trezit amestecaţi într-un fel de caz Lindbergh, de zece ori mai al dracului, dacă aţi fi încercat să faceţi altceva. Pe de altă parte, eraţi siguri că după aceea generalul n-avea să facă nimic împotriva voastră. Totul s-ar fi rezumat la cuvântul lui contra cuvântului tău, iar tu aveai tot timpul atuul – pe Royale. Câtă vreme Royale se plimba sub soarele Americii, generalul n-avea să vorbească, întreaga operaţie îl costă pe general probabil un milion bun – pentru el, o bagatelă, în comparaţie cu valoarea nevestei şi a fiicelor. Deşteaptă combinaţie!

— Corect. Atuurile sunt în mâna mea, Talbot.

— Da, am zis eu absent. Şi, în fiecare zi, exact la prânz, trimiteai o telegramă codificată – în codul de afaceri al generalului – câinilor tăi de pază care supravegheau pe doamna Ruthven şi pe Jane. Vezi, Vyland, ştiu şi numele fetei. Şi dacă telegrama codificată nu sosea în douăzeci şi patru de ore, aveau instrucţiuni să le mute în altă parte, într-o ascunzătoare şi mai sigură. Atlanta, mă tem, n-a fost un loc prea sigur.

Faţa lui Vyland se înnegri, mâinile începură din nou să-i tremure. Din gât îi ieşi un murmur strangulat:

— Ce vrei să spui?

— Nu m-am prins decât acum douăzeci şi patru de ore, am replicat eu. Am fost orbi. Verificasem săptămâni de-a rândul toate telegramele care plecau din Marble Springs, dar uitasem cu totul telegramele interne. Când mi-am dat seama, un mesaj către judecătorul Mollison – prin Kennedy, ţi-aduci aminte când m-am bătut cu el atunci i l-am strecurat – a declanşat o urmărire care trebuia să fi fost cea mai concentrată şi cea mai nemiloasă din ultimii câţiva ani. După ce Jablonsky a fost omorât, F.B.I.-ul nu mai era dispus să se dea înapoi de la niciun mijloc, şi, într-adevăr, nu şi-a mai făcut niciun fel de scrupule. Doamna Ruthven şi Jane sunt tefere şi în siguranţă. Prietenii tăi, Vyland, sunt sub cheie şi dau cât pot din gură ca să-şi micşoreze vina.

Acestea din urmă erau simple prezumţii, dar m-am gândit că presupunerile mele n-au cum să fie prea exagerate.

— Toate astea le-ai inventat tu, spuse răguşit Vyland. Frica i se întipărise din nou pe faţă şi încerca să se agaţe de un pai. Ai fost toată ziua păzit şi...

— Dacă ai fi fost în cabina radioului şi ai fi văzut starea în care este creatura care a încercat să mă oprească să iau legătura prin radio cu şeriful, n-ai mai zice asta. Kennedy a fost cel care i-a dat durerea aceea de cap lui Royale. Kennedy a fost cel care l-a târât în cameră şi a mâzgălit mai departe calculele pe hârtiile de pe biroul meu, în timp ce eu am urcat sus ca să pun la punct o serie de chestiuni. Înţelegi, n-am îndrăznit să fac nicio mişcare până când n-au fost libere. Dar acum sunt libere.

M-am uitat la faţa cenuşie, înspăimântată şi hăituită, dar mi-am întors imediat privirile. Nu era deloc o privelişte plăcută. Venise timpul întoarcerii la suprafaţă. Aflasem tot ce dorisem să aflu, obţinusem toate dovezile de care aveam nevoie. Am deschis o cutie cu circuite, am scos şi am mutat patru fire, am închis-o la loc şi am tras de prima dintre cele patru manete ale mecanismelor electromagnetice pentru degajarea balastului de alice de plumb.

A mers. Doi nouraşi de alice cenuşii au trecut ca o ploaie ceţoasă pe lângă geamurile laterale de observaţie şi au dispărut în nămolul negru de pe fundul mării. A mers, dar uşurarea greutăţii n-a avut niciun efect, batiscaful nici nu s-a clintit.

Am tras de a doua manetă, am golit a doua pereche de containere, dar am continuat să rămânem nemişcaţi. Eram îngropaţi destul de adânc în nămolul acela – cât de adânc nu-mi dădeam seama, dar asta nu se mai întâmplase niciodată înainte, în timpul experienţelor. M-am aşezat să mă gândesc dacă exista vreun element pe care-l uitasem, dar acum, când îmi trecuse încordarea, în umăr şi gură durerea îmi reveni şi mintea începu din nou să mi se înceţoşeze. Am scos nasturele dintre dinţi şi l-am pus absent într-un buzunar.

— Era... era cianură chestia aia? Faţa lui Vyland era încă cenuşie.

— Ce, eşti prost? Corn de cerb, cea mai bună calitate. M-am sculat şi am tras concomitent celelalte două manete, dar, din nou, nu s-a întâmplat nimic. M-am uitat la Vyland şi la Royale şi am văzut, reflectată pe feţele lor spaima care începea să-şi facă loc şi în sufletul meu. Doamne! m-am gândit, ce ironie ar fi ca, după toate câte le-am spus şi făcut, să murim cu toţii

împreună aici jos. Nu mai avea niciun rost să mai amân momentul deciziei. Am pornit ambele motoare, am pus aripile în poziţia pentru elevaţie verticală maximă, am pornit motorul cablului legat de platformă şi, în acelaşi timp, am apăsat pe un buton care a produs înlăturarea celor două mari baterii electrice montate în exteriorul batiscafului. Acestea au căzut simultan cu o bufnitură care a zgâlţâit batiscaful, ridicând un nor mare de nămol negru, vâscos. Câteva clipe, care au durat cât o eternitate, nu s-a întâmplat nimic, ultimul glonte fusese tras, pierdusem şi ultima speranţă, când, dintr-o dată, batiscaful a tremurat, s-a smuls din nămol şi a început să se ridice. L-am auzit pe Vyland suspinând de uşurare şi spaimă.

Am oprit motoarele. Urcam constant, lin, pe o direcţie stabilă şi, din când în când, porneam câte puţin motorul parâmei de legătură ca s-o menţin permanent întinsă. Urcasem cam treizeci de metri, când Royale începu să vorbească.

— Deci, totul a fost o înscenare, Talbot? Nu ţi-a trecut niciodată prin cap să ne ţii acolo jos. Glasul lui era un şuierat veninos, iar partea sănătoasă a feţei îşi recăpătase inexpresivitatea obişnuită.

— Ai ghicit, am convenit eu.

— De ce, Talbot?

— Ca să descopăr precis unde este tezaurul. Dar, de fapt, asta era o chestiune secundară. Ştiam că nu este departe şi o navă oceanografică a guvernului îl putea descoperi într-o singură zi.

— De ce, Talbot? repetă el la fel de monoton.

— Pentru că îmi trebuiau dovezi. Îmi trebuiau dovezi ca să vă trimit pe amândoi pe scaunul electric. Până acum n-aveam niciun fel de dovadă. Pe tot

parcursul, n-aţi lăsat în urma voastră decât o serie de compartimente disparate, etanşe, cu uşile încuiate. Royale a încuiat uşile, ucigând pe toţi şi pe oricine care putea vorbi. De necrezut, dar nu exista nici un singur lucru pe care să-l fi putut pune pe seama voastră, nu exista nici o singură persoană care să vă poată demasca, pentru suficientul motiv că toţi cei care ar fi putut erau morţi. Uşile încuiate. Dar le-aţi descuiat pe toate astăzi. Spaima a fost cheia tuturor acestor uşi.

— N-ai nicio dovadă, Talbot, zise Royale. Este numai cuvântul tău împotriva cuvântului nostru şi n-ai să trăieşti ca să poţi să mai spui ceva.

— Mă aşteptam la ceva de genul ăsta, am replicat eu. Eram acum la o adâncime de aproximativ şaptezeci şi cinci de metri. Îţi revine curajul, ai, Royale? Dar nu îndrăzneşti să faci nimic. Nu sunteţi în stare să duceţi batiscaful ăsta până la platformă fără mine şi ştiţi asta. În plus, am o dovadă materială. Sub degetele de la picior este lipit glontele care l-a ucis pe Jablonsky. Schimbară repede câte o privire uimită. V-am lovit unde trebuie, aşa este? Ştiu totul, chiar am şi dezgropat trupul lui Jablonsky, în grădina de lângă bucătărie. Glontele o să se potrivească la automatul tău, Royale. Numai asta şi este suficient să ajungi pe scaunul electric.

— Dă-l încoa, Talbot! Dă-mi-l acum! În acel moment ochii lui lipsiţi de strălucire sticliră şi mâna începu să-i lunece spre pistol.

— Eşti tâmpit. Ce-ai să faci cu el, ai să-l arunci pe geam? N-ai cum te descotorosi de el. Ştii asta. Şi, chiar dacă ai avea, există altceva de care nu te poţi descotorosi. Adevăratul motiv al călătoriei noastre de astăzi, motivul pentru care o să muriţi amândoi.

Era ceva în glasul meu care le tăie răsuflarea. Royale era foarte liniştit, Vyland continua să tremure, negru la faţă. Ştiau, fără să înţeleagă exact cum, că venise sfârşitul.

— Parâma de legătură, am continuat eu. Firul microfonului cu care voiaţi să ţineţi legătura cu platforma. Vedeţi comutatorul ăsta al microfonului, vedeţi că este în poziţia „închis”? L-am modificat, l-am aranjat azi după-amiază în aşa fel încât microfonul a fost tot timpul deschis. De aceea v-am făcut să vă daţi drumul la gură, să spuneţi tot ce-aţi făcut, de aceea te-am tras lângă mine, ca să fii chiar lângă microfon în momentul când făceai mărturisirile. Fiecare cuvânt care a fost rostit astăzi aici, fiecare cuvânt pe care-l rostim acum este transmis direct sus. Şi fiecare cuvânt este înregistrat, concomitent, de un stenograf civil, şi de un stenograf al poliţiei din Miami. Am telefonat la poliţie azi-dimineaţă când mă întorceam de la platformă. Poliţiştii erau deja pe platformă înainte de revărsatul zorilor, ceea ce, probabil, explică de ce sondorul şef şi inginerul petrolist arătau aşa de nervoşi la sosirea noastră astăzi, pe platformă. Au rămas douăsprezece ore ascunşi, dar Kennedy ştia unde sunt şi, la prânz, Vyland, l-am învăţat pe Kennedy codul după care baţi tu la uşă. Cibatti şi oamenii lui trebuie să fi căzut, negreşit, în cursă. De-acum toată povestea trebuie să fie deja încheiată.

N-au zis nimic. Nici nu mai aveau ce să zică. Cel puţin pentru moment – până când li se clarifica irevocabil în minte întreaga semnificaţie a ceea ce le spusesem.

— Şi nu vă faceţi griji cu înregistrarea pe bandă, am continuat eu. În mod normal, înregistrările nu sunt

acceptate de tribunale ca dovezi, dar acestea vor fi. Toate declaraţiile pe care le-aţi făcut au fost din propria voastră iniţiativă. Gândiţi-vă la ce s-a întâmplat şi o să vedeţi că aşa este. În plus, sunt cel puţin zece martori în interiorul chesonului care pot să jure că înregistrările sunt autentice, care vor jura că ele nu puteau veni din altă parte decât din batiscaf. Orice procuror din Statele Unite va cere şi va obţine un verdict de condamnare, fără ca măcar juriul să părăsească sala pentru deliberări. Şi ştiţi ce înseamnă asta.

— Aşa, deci. Royale îşi scosese pistolul, trebuie să i se fi năzărit ideea dementă de a încerca să rupă cablul de legătură şi să mâne batiscaful altundeva ca să scape. Deci, ne-am înşelat complet asupra ta, Talbot. Deci, ai fost mai deştept ca noi. Perfect, recunosc. Ce-i al tău, i-al tău. Dar n-ai să trăieşti să auzi juriul pronunţând verdictul. Cu un mort în plus sau în minus tot aia o să fie. Începu să strângă degetul pe trăgaci. Adio, Talbot.

— Eu unul n-aş face-o, i-am zis eu. În locul tău n-aş face-o. N-ar fi mai plăcut pentru tine să poţi, când o veni timpul, să strângi braţele scaunului electric cu amândouă mâinile?

— Îţi răceşti gura de pomană, Talbot. Am zis...

— Uită-te pe ţeavă, l-am sfătuit eu. Dacă vrei să-ţi retezi mâna, ai să ştii ce să faci. Astă-seară, când zăceai pe jos inconştient, Kennedy, cu un ciocan şi un dorn, ţi-a înfundat ţeava pistolului cu o bucată de plumb. Crezi că eram atât de nebun ca să vin aici jos cu tine cu un pistol încărcat? Nu mă crede pe cuvânt, Royale. Apasă pe trăgaci.

Se chiorî pe ţeava pistolului şi faţa i se strâmbă devenind o mască răutăcioasă de ură. Îşi consuma

într-o singură zi cota de expresii faciale pe zece ani şi transmitea şi semnale. Am ştiut înaintea lui că pistolul zboară spre mine. Am reuşit să mă eschivez, pistolul a lovit plexiglasul din spatele meu şi a căzut inofensiv pe podea, la picioarele mele.

— Pistolul meu nu l-a stricat nimeni, zise Vyland răguşit. Aproape că nu mai puteai recunoaşte pe funcţionarul superior, agreabil, civilizat, cu mina uşor îmbujorată, care fusese Vyland: faţa îi era acum trasă, îmbătrânită în mod ciudat şi scăldată într-un strat de sudoare cu sclipiri cenuşii. Ai făcut, în sfârşit, o greşeală, aşa e, Talbot? Respira greu, sufocându-se. Nu ai să...

Se opri cu mâna înainte de-a ajunge la pistol şi se holbă în ţeava Coltului greu care-l ţintea drept între ochi.

— De... de unde ai ăsta? Este pistolul lui Larry?

— A fost. Pe mine ar fi trebuit să mă percheziţionaţi, nu pe Kennedy. Cretinilor. Sigur că e pistolul lui Larry. Al drogatului ăluia, cu capul umflat de stupefiante, care pretindea că este fiul tău. L-am fixat cu privirea, n-aveam poftă de schimburi de focuri la patruzeci şi cinci metri sub nivelul mării. Nu ştiam ce se poate întâmpla. I l-am luat astă-seară, Vyland. Exact acum un ceas. Înainte de a-l omorî.

— Înainte... înainte?

— Exact, înainte de a-l omorî. I-am frânt gâtul.

Cu un amestec de geamăt şi suspin, Vyland se avântă spre mine de-a latul încăperii. Dar reacţiile îi erau încete şi se prăbuşi fără glas când l-am lovit drept în tâmplă cu Coltul lui Larry.

— Leagă-l, i-am poruncit lui Royale. Era o grămadă de sârme pe jos şi Royale nu era nebun să mai opună rezistenţă. Îl lega în timp ce eu reduceam viteza de

ascensiune şi, când termină şi eram pe la treizeci şi şase de metri adâncime, înainte de-a se ridica, l-am pocnit după ureche cu patul Coltului lui Larry. Dacă fusese vreodată momentul de a o face pe gentilomul, momentul acela trecuse de mult: acum eram atât de slăbit, atât de năucit de valul copleşitor de durere, încât mi-am dat seama cu certitudine că are să-mi fie imposibil să şi manevrez batiscaful până la platformă să-l şi supraveghez pe Royale. Mă temeam că nici chiar să ajung pe platformă n-am să mai fiu în stare.

Am ajuns, dar numai atât. Îmi amintesc numai că am deschis trapa batiscafului în interiorul chesonului, am cerut prin microfon, cu un glas bâlbâit şi nedesluşit care nu era al meu, să se umfle inelul de cauciuc şi, apoi, m-am urcat împleticindu-mă ca să deschid trapa de comunicare. După aceea, nu-mi mai amintesc nimic. Mi s-a spus, pe urmă, că am fost găsiţi toţi trei zăcând inconştienţi pe podeaua batiscafului.

EPILOG

Am coborât treptele tribunalului ieşind în razele calde, mângâietoare ale soarelui de octombrie. Cu câteva clipe în urmă, Royale fusese condamnat la moarte şi se ştia că sentinţa era fără drept de apel, că nu mai există posibilitate de revenire. Juriul, aşa cum prezisesem eu, dăduse sentinţa pe loc, fără să mai părăsească sala de judecată. Procesul nu durase decât o zi şi, pe tot parcursul acelei zile, Royale rămăsese ca tăiat în stâncă, cu ochii pironiţi, ceas de ceas, neîntrerupt într-un singur punct: punctul acela fusesem eu. Acei ochi goi, terni, ca de piatră, rămăseseră la fel de inexpresivi ca întotdeauna şi nu s-au schimbat absolut deloc nici când acuzarea a pus înregistrarea cu Royale cerşindu-şi zilele în genunchi, în batiscaf, pe fundul mării, nu s-au schimbat când a fost pronunţată sentinţa de condamnare la moarte, dar, în ciuda acestei totale inexpresivităţi, şi un orb ar fi putut citi ultimul său mesaj. *Eternitatea înseamnă timp îndelungat, Talbot,* grăiau ochii lui. *Eternitatea înseamnă de-a pururi. Dar eu am să te aştept.*

Să aştepte – eternitatea era prea departe pentru mine ca să-mi bat capul cu ea. Pe Vyland nu-l condamnaseră pentru că nici n-avuseseră ocazia să-l judece. Urcând din batiscaf pe scara chesonului, când a ajuns la a o sută şaptezecea treaptă, Vyland şi-a luat pur şi simplu mâna de pe scară, s-a lăsat pe spate şi şi-a dat drumul. Nici măcar n-a ţipat în cursul

lungii căderi.

Pe treptele tribunalului am trecut pe lângă general şi soţia sa. O cunoscusem pe doamna Ruthven în prima zi după ieşirea mea din spital, adică în ziua precedentă. Fusese fermecătoare şi îndatoritoare şi nesfârşit de recunoscătoare. Mi-a oferit totul – de la un post în fruntea uneia dintre cele trei companii petroliere ale lui Ruthven, până la suficienţi bani ca să-i ajungă oricărui om cinci vieţi – dar am zâmbit, le-am mulţumit şi am refuzat totul. Nu mă atrăgea nimic din toate acestea. Toate nemaipomenitele posturi de directori şi toţi banii din lume nu-mi puteau răscumpăra zilele care se duseseră. Şi singurul lucru pe care-l mai doream acum de la viaţă, oricum, nu-l puteam cumpăra cu bani

Mary Ruthven stătea pe trotuar lângă Rolls-Royce-ul bej al tatălui. Era îmbrăcată într-o rochie simplă, albă – care trebuie să fi costat o mie de dolari, o nimica toată – cu părul ei blond închis strâns într-un coc împletit în vârful capului. Niciodată nu mi s-a părut atât de frumoasă. În spatele ei era Kennedy. Acum l-am văzut prima dată îmbrăcat într-un costum bleumarin închis şi cu o tăietură perfectă şi, dacă-l vedeai aşa, era imposibil să ţi-l mai imaginezi arătând altfel. Vremea când fusese şofer trecuse. Generalul ştia cât de mult îi datorează familia Ruthven şi nu poţi plăti o astfel de datorie cu un salariu de şofer. I-am dorit tot norocul de pe lume – era un tip simpatic.

M-am oprit la ultima treaptă. O briză uşoară bătea dinspre apele albastre ale Golfului Mexic în care se oglindeau licărind razele soarelui, făcând mici vârtejuri de praf şi măturând bucăţele de hârtie de-a lungul străzii.

Mary mă văzu, ezită un moment, apoi traversă

trotuarul până la mine. Ochii îi erau parcă întunecaţi şi cumva înceţoşaţi, dar poate că era numai imaginaţia mea. Murmură ceva, n-am putut desluşi ce anume, apoi, brusc, atentă să nu-mi lovească braţul stâng încă în eşarfă, îmi încolăci gâtul cu braţele, mă trase în jos şi mă sărută. În clipa următoare mă lăsă, îndreptându-se înapoi spre maşină cu mersul unei persoane care nu vede prea bine. Kennedy o urmări venind spre el, apoi îşi ridică ochii spre mine cu faţa încremenită şi goală de orice expresie. I-am zâmbit şi mi-a zâmbit. Un băiat simpatic.

Am pornit în jos spre stradă, în direcţia ţărmului, şi am intrat într-un bar. Nu avusesem această intenţie, de fapt nu simţeam nevoia să beau, dar, cum barul era acolo, am intrat totuşi înăuntru. Am băut vreo două pahare, două whiskyuri mari, dar nu făceam decât să irosesc bunătate de băutură. Am ieşit şi m-am aşezat pe o bancă la marginea mării.

Un ceas, două ceasuri, nu ştiu cât oi fi stat acolo. Soarele coborâse jos pe buza oceanului, marea şi cerul erau roşii-portocalii şi puteam întrezări la orizont, proiectându-se spectral pe fundalul de flăcări al apusului, contururile groteşti şi masive ale platformei petroliere X 13.

X 13. Mă gândeam că aceasta are să-mi rămână pentru totdeauna în suflet – platforma şi DC-ul cu aripile frânte care zăcea la aproape şase sute de metri la sud-vest de ea, îngropat la o sută cincizeci metri sub apă. Spre binele meu, sau spre răul meu, de-aici înainte, acestea aveau să facă, pentru totdeauna, parte din mine. Spre răul meu, m-am gândit, spre răul meu. Totul trecuse şi se terminase şi acum rămăsese numai vidul şi toate cele întâmplate nu mai însemnau nimic, pentru că, din ele, asta era

tot ce-mi rămăsese mie – *nimic.*

Soarele începea acum să se cufunde în ocean şi apusul era ca o uriaşă flacără roşie, o flacără care se va stinge curând şi va dispărea ca şi cum n-ar fi fost niciodată. La fel cum se întâmplase cu trandafirul meu roşu, înainte să se fi preschimbat în alb.

Soarele dispăru şi noaptea se năpusti asupra mării. Cu întunericul veni şi frigul, aşa că m-am ridicat ţeapăn în picioare şi am pornit spre hotel.

SFÂRŞIT